SHELL SCOTT

RI SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

SOKAKTAKİ CESET

Bu kitap Ceylan Yayınları Müessesesi tarafından Ocak 1968 ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justowriter dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâke:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir sok. 1/1
- İ S T A N B U L -

Tel: 22 83 63

POLİS ROMANLARI SERİSİ NO:1

SOKAKTAKİ CESET

Çeviren : Gülten Suveren

BİRİNCİ BÖLÜM

Irza geçme davasında kendisini müdafaaya çalışan bir sanık kadar rahatsızdım. Aslında hasta filân değildim. Sadece tabanca patladığı takdirde gövdemin ortasında kocaman bir delik açılmasından korkuyordum. Bu arada barutun etimi yaktığını bile hissetmiyecektim her halde. 45'liğin namlusunu belime dayayan serserinin benim kadar sinirli olmadığını umuyordum.

Bu yetişmiyormuş gibi bir de başım zonkluyordu. Sonra fena halde hiddetliydim. Aşağı yukarı boş, bir büyük bir odadaydık. Boş derken eşyaları kasdediyorum. Yoksa içeride insan vardı. Kapı arkamda kalıyordu. Tam karşımda kahverengı çam ağacından genış bir yazıhane duruyordu. Bunun arkasındaki koltuk boştu. Masanın önündeki dik arkalı iki iskemle de aynı sıkıcı renkli ağaçtandı. Yalnız masanın solundakı alçak, sarı divanın bu kasvetli eşyalarla bir münasebeti yoktu.

Sarı divana oturmuş kadının da burasıyla alâkası olamazdı doğrusu. Kadın, bacaklarını altına almış heyecanla bizi seyrediyordu. Yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Bu işten büyük bir zevk aldığı belliydi.

Ben de kendime bakıyordum ama hiç zevk aldığım yoktu. Şakağımdan süzülen kanı hissediyordum artık. Kan olmalıydı bu. Akacak olan beynim değildi ya. Zira bu oyundaki budalalığımla hiç beynim olmadığını ispat etmiştim. Kafamdan ya

kan ya da alkol akıyordu.

-"Hoş bir parti, " diye mırıldandım.

Adam, zarif bir tavırla dönerek beyaz ipek bir mendille parmaklarının üstünü sildi. Uzun boylu, kemikli bir mahlûktu o. Adı Fleming Dragoon'du. Uzun kolları ona ağır gelmiş gibi omuzları hafifçe düşüktü. Ama yine de çok uzun boyluydu. En az bir seksen sekiz vardı. Kafatasına batmış gibi duran gözlerinde acaip bir ışıltı belirmişti.

Arkasında kalan iskemlelerden birine ufak tefek bir serseri yığılmış inliyordu. Dudakları parçalanıp şiştiği için ne dediği belli olmuyordu. Dragoon'a sinirlenmişti bu küçük serseri. İsmi malûm değildi. Zaten artık suratı da malûm değildi. Yüzü biçim değiştirmişti.

Dragoon, bana bir şey söylemedi. Sadece arkamda duran iki gorile baktı. Kırmızı suratlı, iri yarı olanı belime tabancayı dayamıştı. Diğeri ondan biraz daha ufak tefekti ama o da kırmızı suratlıydı. Şimdilik elinde silahı da yoktu.

Dragoon, "Allahın belâsı budalalar," diye homurdandı. "Onu neden buraya getirdiniz sanki?"

Tabancalısı atıldı. "Kapının dışında duruyordu, patron. Dinliyordu. Biz dinlemesinin doğru olmadığını düşündük. Sen de rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin."

-"Evet, rahatsız edilmek istemiyorum. Onun için kendisini buraya getirdiniz ha?" İki serseriye bakarak adeta hırladı. "Basın!" İskemleye serilip kalmış sıskayı işaret etti. "Zerkle'i beraber götürün."

-"Fakat patron..."

-"Defolun!"

Neyse sırtımdan tabanca çekildi. İri yarı goril gidip yüzü gözü kan içinde olan küçük serseriyi iskemleden çekti, kaldırdı. Zerkle, güç belâ

ayakta durabiliyordu. Çenesini göğsüne dayamış sallanıp duruyordu. Diğer goril de yaklıştı. Zerkle'i aralarına alarak kapıya doğru götürdüler.

Dragoon, bana baktı. "Pekalâ, Shell. Neden büroma gelip kapıyı dinliyorsun bakalım?"

-" Dinlediğim filan yoktu. Bir iş aldım. Bu yüzden seni görmeğe geldim. O sıskanın feryad ettiğini duyunca durdum. Ne olduğunu anlamak istedim. Bu arada muhafızların matrakla kafama vurdular."

-" Seni tartaklamalarına üzüldüm. Çocuklar biraz fazla heyecanlı anlaşılan."

-" Evet, fazla hevesliydiler. Neyse ocuklar için üzülme. O iki namussuzun icabına bakarım ben."

-" Sertlik istemem, Shell. Sözlerimde samimiyim."

Yüzüne baka kaldım. "Sertlik istemiyorsun ha? Şakağımdan akan kana ne dersin? Allah kahretsin! " O sırada gözüm divandaki genç kadına ilişti. "Affedersiniz. Sizin burada olduğunuzu unutmuştum."

-" Ziyanı yok."Acaip acaip güldü. Gülerken dişlerini sıkıyordu. Bu düzgün beyaz dişler birini ısırmaya hazırlanıyordu sanki. Biraz hain bir tebessümdü bu. Ama yine de hoştu.

Dragoon, " Sara, kız kardeşimdir," diye izah etti. Sonra kadına döndü. " Sana Sheldon Scott'u takdim edeyim Sara. Kendisi bir işe yaramayan bir hususi hafiyedir. Zaten hiç bir zaman hususi hafiyelerden hoşlanmam."

Sara uzun siyah kirpiklerinin arasından ağabeyine baktı. Sonra bana dönerek tuhaf tuhaf güldü. "Acaba ben de hususi hafiyelerden hoşlanmasam mı, Mr. Scott?" Sesi yumuşak ve biraz boğuktu. Bana biraz evvel avını yutmuş memnun bir kaplan hırlamasını hatırlattı bu.

-"Bana 'Shell' denilmesini tercih ederim."

-"Pekalâ, Shell." Yeşil gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Birdenbire doğrulup bacaklarını aşağıya indirdi. Ben hemen bacaklarına baktım tabii. Nedense bacaklara pek düşkünümdür. Hele onunki gibiler beni baştan çıkarmaya kafidir. Kendimi tutmasam dalıp gidecektim. Kadının diğer tarafları da bacakları kadar cazipti doğrusu. Uzun boylu değildi. En fazla bir elli beş boyunda vardı. İnanılmayacak kadar uzun siyah kirpikleri zümrüt rengi gözlerini gölgeliyordu. Küçücük kalkık burnu ve etli kızıl dudakları da bir hayli hoşuma gitmişti. Saçları kısacık kesilmişti. Yıldızsız bir gece gibi simsiyahtı bu saçlar.

-"Sualime cevap vermedin, Shell." Halâ yüzüme bakıyordu.

Yutkundum. "Hangi sualine?"

-"Sana hususi hafiyelerle ahbaplık edip etmemeyi sormuştum."

-"Ya?" diye mırıldandım. " Bu artık ağabeyinin kanaatine kalmış bir şey. Kendisi her hafiyenin iyi olmadığına kâni."

Gülümsedi. " Senin iyi olduğuna yemin edebilirim. Adamlar canını yaktılar mı?"

-" O iki gorili mi soruyorsun?" Başını salladı. "Ellerinden geleni yaptılar, Sara."

-"Bir bakayım."

-" Görülecek bir şey yok," diye cevap verdim. "Aldırma."

-" Yok, bakayım." Kalkıp iskemlelerden birini çekti. Çaresiz oturdum. Sara, gelip dikkatle başıma baktı. Sonra arkamdaki kapıdan çıktı. Dragoon da masasının başına geçip oturdu.

-" Bu eğlencenin manâsı neydi?" diye sordum. " Sebep neydi?"

Masaya dayanarak kaşlarını çattı. " O

namussuza bir ders veriyordum. Alçak kurnazlığa kalkıp benim zorlukla kazandığım paralara el koymağa kalktı."

Bir kahkaha attım. "Zorlukla kazandığın ha? Sen çifte bahisçisin. Müşterilerini mükemmel soyuyorsun. Buna zorlukla kazanılmış para demeye imkân yok."

-"Öyle olsun. Neyse o serseri koca bir tomarı götürdü. Tam oniki bin dolarımı aldı."

-"Peki nasıl yaptı bunu?"

-"Namussuzlar birleşmişler. Yarış bittikten sonra sahte fiş tanzim edip birinci gelen atları tahmin etmişler gibi para çekiyorlarmış."

-"Kaç kişi bunlar?"

-"Sadece o."

-"Öyle olduğu anlaşılıyor."

Dragoon, birer parlak siyah boncuğu andıran gözlerini bana dikti. "Neden bu kadar alâkalanıyorsun? Bunu anlat, Scott. Halâ neden buraya geldiğini izah etmedin. Seni ne zaman görsem bir şeyin peşindesin. Bu sefer ne istiyorsun?"

-"Sadece merak ettim. İstediğime gelince adamlarından biri hakkında tahkikat yapacağım. Joe Brooks adında biri. Bir yetmiş beş boyunda, seksen kilo ağırlığında, sarı saçlı, mavi gözlü, bir adam. Çenesinde bir yara izi varmış. Para alıp makbuz veriyor ve kazananlara da ödeme yapıyormuş." Sırıttım. "Sadece bir tesadüf tabii."

Dragoon, homurdandı. "Ona ne olmuş?"

-"İki gece evvel bir araba Joe'yi ezip vak'a mahallinden uzaklaşmış. Bunu sen bilirsin tabii. Bu hadise hakkında malûmat isteyen bir müşterim var."

-"Başka ne olabilir? Adamı bir araba ezmiş. Kendisi oracıkta gebermiş. Bu kadar basit."

-"Belki. Sen anlatınca basit gözüküyor.

Ama müşterim tatmin olmamış. Belki de bu bir kaza değildi. Belki de biri Joe'nin kazaya uğramasını uygun buldu. Bu kazada canının çıkmasını arzu etti."

-"Yanlış yere gelmişsin, Shell." Kemikli parmaklarını haşlanmış ıspanağı andıran saçlarının arasında gezdirdi. "Biliyor musun? Buraya gelip böyle tatsız lâflar etmen bir çok kişinin sinirine dokunabilir. Ben sakin bir insanım. Onun için sana aldırdığım yok. Yalnız sana bir şey söyliyeyim. Joe'ye bir araba çarpmış. Hepsi bu kadar. Bunun dışında bir şey bilmiyorum."

Biz böyle konuşurken Sara elinde su dolu bir küçük leğen ve bir havluyla içeri girdi. Havluyu ıslatıp şakağımdaki kanları silmeğe koyuldu. Ama onun yaptığına silmek denilemezdi. Bilâkis havlunun ucuyla yaramı oymaya çalışıyordu.

-"Allah aşkına kadın," dedim. "Biraz insaf et."

-"Yaranı temizliyorum."

-"Bari başımda bir kaç tel saç bırak. Hepsini sökme."

-"Sarışınları çok severim." diye mırıldandı . "Uzatsan saçların çok güzel olacak. Bu sarı saçlar tıpkı sinirlenmiş bir köpeğin boynundaki dimdik tüyleri hatırlatıyor."

-"İltifatına teşekkür ederim. Kısa saç severim ben." Islak havluyla yaramı biraz daha deşti. Yüzümü buruşturdum. "Kuzum sen beynime bakmak için delik mi açıyorsun?"

-"Kımıldama. Burnuna ne oldu?"

-"Duvara çarpmıştım. Ayıldığım zaman böyleydi. Düzelttirmeğe de vakit bulamadım."

Bu sefer beynimi dürtüştürmeğe koyuldu. Dragoon'a baktım. "Joe Brooks'un ölümünü kimlerin istediğini bilir misiniz? Bu işte hiç bir fikrim yok. Adam uzun müddet yanında çalışmış

olduğu için önce sana geldim."

Yine kaşları çatıldı. "Bir şey bilmiyorum."

Sara "Joe'yi severdim," diye atıldı. "Ama seni daha fazla seviyorum."

-"Çok memnun oldum."

-"Emin ol, iri yarı, sert tipli erkeklere bayılırım. Hem sen bir hayli şirinsin." Başımla oynamaktan vazgeçip karşımda durdu. Siyah ipek bir elbise giymişti. Elbise vücudunu kılıf gibi sarmış olduğu için biçimli göğüsleri ve kalçaları iyice belli oluyordu. "Bak ne iyi oldu. Kimse senin yaralandığını anlıyamaz artık."

-"Ama ben biliyorum ya..."

Bana bakarken gözleri irileşti. "Ne hoş. Seni bir hayli tartaklamışlar değil mi? Kulağına ne oldu? Sol kulağına.. Galiba bunun üst kısmı kopmuş." Bunun fevkalâde bir şey olduğuna kaniydi.

Bitkin bir tavırla, "Miss Dragoon," dedim. "Harpte Bahriye Silahendazıydım. Bir şarapnelin parçası burnumu bu hale koydu. Dedektifliğe başladıktan sonra da serserinin biri ateş etti. Kurşun kalbimin yerine kulağımın üstüne isabet etti. Bu arada kendisi de temizlendi tabii. Kulağımı da izah ettim. Saçım sarıdır. Tabii rengi bu. Kısa olmasına gelince ben böyle seviyorum."

Bu kadının susmaya niyeti yoktu. Gözlerini süzdü. "O adamı öldürdün değil mi?"

-"Hangi adamı?"

-"Sana ateş eden adamı."

-"Evet, kulağına nişan alıp isabet ettiremedim."

Masaya dayanmış halâ bana bakıyordu. Şimdiye kadar bir çok kadın bakmıştı bana. Dediğim gibi beyazımsı sarı saçlıyım. Kavisli kaşlarım da aynı renktir. Gri gözlerim fena sayılmaz. Yüzüm güneşten iyice bronzlaşmıştır. Bir çok ka-

dın yüzümden hoşlanıp bana bakmışlardır. Ama hiç biri Sara gibi davranmamıştır.

Kadının bakışları bir tuhaftı. Adeta içime nüfûz ediyordu nazarları. Ama başka bir şey vardı. Kadın adeta sofraya oturmaya hazırlanan bir yamyam gibi bakıyordu bana.

Güç belâ başımı çevirdim. Ağabeysine, "Joe işi ne olacak?" diye sordum "Adam yanında ne kadar çalıştı? Ne tip ahbapları vardı?"

-"Buraya bak, Shell. Seni bir kaç seneden beri tanırım. Orada burada karşılaşırız. Seninle veya polisle başımı belâya sokmak istemem. Benim işimde doğru olmaz bu. Joe, hakkında bir şey söylemiyorum. Zira hiç bir şey bilmiyorum. Bir şey bilmezken konuşmanın manâsı var mı?"

Arkasına yaslandı. "Joe, beş veya altı ay evvel başka bir eyaletten geldi buraya. Etrafta dolaşıp benim müşterek bahisçi olduğumu öğrenmiş. Bana geldi. Hoş bir çocuktu. Doğudayken de bizim işte çalışmıştı. Aleyhinde bir şey bilmediğim için onu yanıma aldım. Kimlerle ahbaplık ettiğini, mazisini bilmiyorum. Aldırdığım da yok. Yanımdayken iyi çalışıyordu. Bu da bana kâfiydi."

-"Sen on iki bin doları kaybedene kadar böyle gitti değil mi?"

-"Tahmine kalkışma, Shell."

Lâkayıt bir tavırla, "Bir sorayım dedim," diye mırıldandım. "Zaten bir kaç bin elden gitti diye sen adamlarından birini temizlemezsin. Öyle değil mi, Dragoon?"

Gözünü bile kırpmadı. "Hayır, kimseyi temizletmem. Bir kaç bin dolar beni sarsmaz. Zira her gün ben o kadar para kazanıyorum. Para mühim değil. Sadece prensip meselesi bu."

-"Senin prensiplerine çok düşkün olduğu-

nu duymuştum."

-"Allah kahretsin! Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu serserilere biraz yüz verirsen ilk iş insanın canına okumaya kalkışırlar."

Durumu anlamıştım. Öne doğru eğilerek gözlerini yüzüme dikti. "Scott, sorduğun suallere biraz dikkat etmen doğru olur sanırım. Bazı sualler sıhhatin için hiç de iyi değil."

Sırıttım. Sara da masadan ayrılıp yanıma sokuldu. Ona baktım. "Kafamı sildiğin için sana teşekkür etmedim. Teşekkürler."

-"Bir şey değil. Zaten başını okşamayı arzu etmiştim. Ama maalesef saçların çok kısa."

Elini enseme dayayarak tırnaklarıyla boynumu hafif hafif çizmeğe başladı.İçim gıcıklanıyordu doğrusu. "Sinirli misin?" diye sordum.

-"Yoo..."

-"Ama beni sinirlendiriyorsun."

Gözlerini süzerek tebessüm etti. Sigara pakedimi çıkarıp kendisine uzattım. İstemedi. Bir sigara yakıp dumanı ciğerlerime çektim. "Başka bir bildiğin yok mu, Dragoon?"

-"Hepsi bu kadar Shell."

-"Pek alâ, seni yine görmeğe geleceğim."

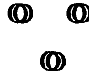
O sırada Sara'nın şirinliği tuttu. Beni çimdikledi. Daha doğrusu uzun tırnaklarını enseme geçirdi. Az kalsın etimi koparacaktı.

Feryad ederek ayağa fırladım. Dik dik yüzüne baktım. Halâ karşımdaydı. Yine tuhaf tuhaf gülüyordu. Dişleri birbirine kenetlenmişti sanki. O anda ne yapmak istediğimi ben de bilmiyorum. Bu yabani kediye bir ders vermek arzusundaydım galiba. Bileğinden onu yakalayıp iskemleye çöktüm. Şaşkınlığından yüz üstü kucağıma düştü. Ben de elimi kaldırıp biçimli kalçasına indirdim. Bir kaç tokat attım.

O güne kadar Dragoon'un kahkaha attı-

ğını duymamıştım. Başımı kaldırınca onun kişner gibi sesler çıkartarak katıla katıla güldüğünü gördüm. Sevinçle bir elini de masaya vurup duruyordu. Bu arada hiddetim de geçti tabii. Zaten Sara'nın biçimli kalçaları aklımı karıştırmağa başlamıştı. Kendi kendime yaptığımın doğru olmadığını söyleyerek Sara'yı ittim. Ayağa kalkarak yüzüme baktı. Bir şey söylemedi. Ne canı yanmış, ne de utanmıştı. Yalnız vücûdu hafif hafif titriyordu.

Ben kapıdan çıkarken Dragoon halâ gülüyordu.

Los Angeles'de Fleming Dragoon'un çifte bahis oyunlarını idare ettiğini bilen pek az insan vardı. Polis, kumarbazlar ve bir kaç kişi haberdardı bu işten. Grand Bulvarıyla Onbirinci Sokağın kesiştiği köşede Ace Oyuncakçı Dükkânı bulunuyordu. Bir yarışa para yatırmak için işte bu dükkâna girmeniz kâfiydi. Bu dükkân bir oyuncakçı için fazla büyük sayılırdı. Burada çakınca patlayan kibritler, üstüne oturunca acaip sesler çıkaran yastıklar ve akla hayale gelebilecek her türlü garip oyuncakları satan Henry'e selâm verirdiniz. O da sizi tanıyorsa selâmınızı alır ve arkaya geçmenize müsaade ederdi. Aksi takdirde oyun odasına giremezdiniz. Duvarın dibindeki kitaplığın arkasında bir kapı gizliydi. İşte oradan geçerek arka odaya dalardınız.

Bu odada oturan adamlar paranızı alıp size bir makbuz verirlerdi. Bir taraftan da telsizle yarışların neticeleri alınırdı. Sol tarafta günlük at, köpek yarışlarını gösteren listeler dururdu.

Bunların yanlarında da şifreyle kazanma ihtimalleri kayıtlıydı. Oyuncular kazandıkları takdirde bu nisbetlere göre para alırlardı.

İşte bizim Fleming Dragoon'un yeri burasıydı. Kendisi odanın arka tarafında kalan bürosunda otururdu. Dar bir koridordan gidiliyordu onun odasına. Yalnız kapısının önünde durup içeriyi dinlemeye kalkmak çok tehlikeliydi. Zira iki gorili hemen insana musallat oluyorlardı.

Şimdi Dragoon'un yeri hakkında bir fikir edindiniz sanırım.

Ben de Dragoon'un odasından dar koridora çıktım. Kırmızı suratlı ahbaplarım karşı taraftaki odanın kapısına dayanmış duruyorlardı. İri yarı olanı bana daha yakındı. Hemen doğrulup bana bakarak pis pis güldü. "Başın nasıl ulan." diye alaya kalktı.

Sağ yumruğumu salladım. Bunun midesine gömüldüğünü hissettim. Ciğerlerindeki hava bir anda boşalıverdi. 'İmdat' diyecekti ama mecali kalmamıştı. İki büklüm olup öğürmeye başladı. Sol yumruğumu yukarıya doğru salladım. Çenesine vurduğum sırada darbenin şiddetinden kolumun sarsıldığını hissettim. Namussuz boş bir çuval gibi yere seriliverdi.

Bütün bunlar, bir iki saniye tutmuştu. O sırada daha ufak tefek olanı eğilmiş sağ elini de ceketinin altına atmıştı. Yaklaşıp namussuzun bileğini büküyordum. O anda tiz bir sesle inliyordu.

Eğilip koltuk altından tabancasını alarak koridorun öbür ucuna attım. Sonra elimin tersiyle yüzüne iki tokat aşkettim. Başı sağa sola sallanıyordu. Gözleri camlaşmıştı. Büyük serseri yüz üstü yerde yatıyordu. Küçüğü de onun yanına bırakıp yürüdüm.

Saatime baktım. Yediye beş vardı. Bütün

çifte bahisçiler gitmişlerdi. Oyuncakçı da beş dakika sonra kapanacaktı. Dükkanda iki öğrenci açık saçık resimlere bakarak gülüyorlardı. Henry ise sıkkın bir tavır takınmıştı. Ona selam verip Grand Bulvarına çıktım. Köşedeki gazeteciden bir Sentinel alıp yarım blok yürüdüm. Cadillac'-ıma atladım.

Sentinel gazetesi halâ trafik kâzalarına büyük yer veriyor ve dikkatsiz araba kullananların cezalandırılmasını istiyordu. Sağ tarafa, ' SON YİRMİDÖRT SAATTE İKİ TRAFİK KAZASI' diye bir başlık atılmıştı. Bunun altındaki yazıyı okudum. Joe Brooks'a biri arabayla çarpmış ve kaçmıştı.

Gaza basıp oradan uzaklaştım. Joe'nun kız kardeşi Robin Brooks'la oturduğunu söylemişlerdi bana. Kadının evi Beverly civarındaydı. Doğru oraya gittim.

Yeşilimsi mavi renkte beyaz süsleri olan küçük bir evdi bu. Civardaki bütün evler gibi bakımlı ve temizdi. Bahçedeki çimler de itinayla kesilmişti.

Zile basarken kahverengi ayakkabılarıma baktım. Bir kadını ziyaret ederken ayakkabılarımın cilâlı olmasını isterdim. İhtiyar bir kadınla konuşacaktım ama olsun. Neyse ayakkabılarım pırıl pırıldı. Ben ayakkabılara bakarken kapı açıldı. Başımı ağır ağır kaldırdım.

Önce alçak topuklu siyah sandal ve kırmızıyla boyanmış ayak tırnaklarını gördüm. Bilekler incecikti. Bacaklar ise son derece mevzun ve biçimliydi. Gözlerim yukarıya doğru kaydı. Beyaz balıkçı pantalonu kadının kalçalarını sıkı sıkı

sarmıştı. Siyah bluzun yakası iyice açıktı. Dimdik göğüsler kumaşı deleceklermiş gibi bluzu germişti. Boynu da beyaz ve biçimliydi.

Hiç de sandığım gibi yaşlı bir kadın değildi o. Belki de önce onun yüzüne bakmam lâzımdı. Fakat o vakit vücûduna bu kadar dikkat edemiyecek ve bu kadar zevk alamıyacaktım. Sual sorar gibi bir kaşını kaldırmıştı. İri kahverengi gözlerini yüzüme dikmişti. Biçimli dolgun dudakları da hafif bir tebessümle aralanmıştı. Saçlarına gelince.. Bu ipek gibi gür saçlar son bahar yapraklarını hatırlatıyordu. Sarımsı bir kızıldı bu saçlar. Üstelik bir ipek çilesi gibi omuzlarına dökülmüştü.

-"Bana bakmaya mı geldiniz?" Sesi tatlı ve yumuşaktı.

Hakikaten ona baka kaldım. "Affedersiniz. Miss Brooks siz misiniz?"

-"Evet."

-"Sadece bakmak için gelmedim. Sizinle ağabeyiniz hakkında konuşmam lâzım."

Yüzündeki tebessüm silindi. Birdenbire ciddileşti. "Tabii. Lütfen içeriye buyrun."

Yanından geçip içeriye girdim. Oturma odası göze güzel gözüken bir şekilde döşenmişti. Bir hayli rahattı. Sol tarafta büyük bir şömine vardı. Eşyalar kahverengi, yeşil ve sarıydı... Büyük bir bambu, kırmızı ve yeşil derin yapılmış Amerikan bar da dikkatimi çekti. Orada her cins içki vardı galiba. Tam odanın ortasında ve şöminenin karşısında alçak yeşil bir divan duruyordu.

Bu divanda kıravatını gevşetmiş, saçları biraz karışmış kalın boyunlu bir adam oturuyordu. Kırkı geçmişti. Biraz gayret etse elliye geliverecekti. İri yarıydı. Benim kadardı sanırım. Yani bu hesaba göre boyu bir seksenbeş civarındaydı.

Kilosu da doksan beşten aşağı değildi. Sırtındaki gri elbiseyi iyi bir terziye diktirmiş olduğu belliydi. Elinde yarısına kadar viski dolu bir bardak tutuyordu. Yüzünde de memnuniyetsizliğini belirten bir ifade belirmişti. Beni kötü kötü süzdü. Ben de aynı şekilde kendisine mukabele ettim.

Genç kadına döndüm. Gözlerim yine bluzun açık yakasına kaydı. "Adım, Shell Scott. Hususi hafiyeyim."

Divandaki adam, "Hah," diye alay etti. "Hususi hafiyeymiş!"

Omuzumun üstünden kendisini süzdüm. "Fikrinizi soran oldu mu? " Sesim lâkayıttı.

Genç kadın çıkıştı. "Eddie! Rica ederim." Sonra bana baktı.

-"Tanıştığımıza memnun oldum, Mr. Scott. Size Eddie Kash'ı tanıtayım. Eddie, Mr. Scott."

Adam bana bakarak ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Ben de aynı şekilde mukabele ettim. Çıkarttığımız sesleri duyanlar hayvanat bahçesinde yemek saatinin geldiğini sanırlardı.

Robin Brooks, beni kolumdan tutarak şöminenin yanından geçirdi ve ilerideki kanepeye oturttu. Kendisi de karşıma yerleşti. Biraz şaşırmış gibiydi. "Hususi hafiye olduğunuzu söylediniz değil mi?"

-"Evet öyle." Kendisine lisansımı gösterdim.

-"Anlıyamadım. Neden hususi bir hafiye bana gelip Joe'dan bahsetmek istesin...."

-"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Ağabeyiniz ölür ölmez sizi rahatsız ettiğim için müteessirim. Ama bir müşterim malûmat edinmemi istedi. Müsaade ederseniz size bir kaç sual soracağım."

Yüzüne baktım. 'Evet' der gibi başını salladı.

-"Sualleri kısa kesmeğe çalışacağım. Ağabeyinizin öldüğünü duyduğunuz zaman bunun kazadan başka bir şey olabileceğini düşündünüz mü?"

-"Kaza değil mi?" Kahverengi gözleri büyümüştü. "Ne münasebet!.. Neden biri kalkıp!" Sustu. Kaşları çatılmıştı."Joe öldüğü gece polisler buraya geldiler. Bana aynı şeyi sordular. Ama ben böyle vaziyetlerde bu suali sormanın normal olduğunu sanıyordum." Eğilip dikkatle yüzüme baktı."Acaba biri.. biri Joe'yu isteyerek mi öldürdü?"

Blûzunun dört düğmesi vardı. Bunlardan üçü de açıktı. Gözlerimi kadının yüzünden ayırmamak için kendimi zorluyordum. "Daima bu ihtimal mevcûttur, Miss Brooks. Ama ben böyle bir şey olduğunu sanmıyorum Sâdece tahkikat yapıyorum. Sual soruyorum. Şimdilik bunun bir manâsı yok."

-"İyi ama neden?" Yine sustu. "Sizi kim tuttu? Birinin sizi tutmuş olması lâzım."

-"Özür dilerim fakat müşterimin ismini söylememe imkân yok. Kendisi isminin duyulmamasını istiyor."

Eddie Kash , divandan kalkıp karşımda dikilerek beni süzmeğe koyuldu. Galiba kendisine aldırmamamıza canı sıkılmıştı. Serseri gözlerini benden ayırmıyordu. Ben de başımı kaldırıp onu süzmeğe koyuldum. Bu sefer yüzü kıpkırmızı kesildi.

Nazik bir tavırla, "Bir şey mi var?" dedim.

Robin ayağa kalkarak, adamın kolunu tuttu. "Eddie, sen gitsen daha iyi olacak. Daha sonra konuşuruz." Onu kapıya doğru götürdü. "Yarın beni ara. Mavi çocuğa da benim için beş dolar yatır. Olur mu?"

Adam, başını salladı. Yine kötü kötü bana baktıktan sonra salondan çıktı. Genç kadın da dönüp yine karşıma oturdu. "Eddie bazen küçük bir çocuk gibi hareket ediyor," diye mırıldandı. Bir taraftan da gözlerini süzüyordu. Kirpikleri sık ve uzundu. "Biraz kıskanç da.."

-"Onu kabahatli bulmam doğrusu."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

-"Mavi çocuktan bahsettiniz. At yarışlarına merakli mısınız?"

-"Pek değilim. Ama Eddie çok düşkündür. Arada sırada benim için de oynamasını söylerim."

-"Kendisi ne yapar? Ne ile geçinir?"

-"Eddie mi?"

-"Evet."

-"Sizin Joe'den bahsetmek istediğinizi sanıyordum."

-"Öyle ama Eddie'yle de ilgilendim. Çok şirin bir mahlûk."

-"Ya. Kendisinin bir şirketi var. Johnson-Kash şirketi. Isıtma ve soğutma cihazları yapıyorlar. Bu işten anlamam ama Eddie çok para kazanıyormuş."

-"Bir ortağı var galiba?"

-"Vaktiyle vardı. Şimdi şirket sadece Eddie'ye ait."

-"Şimdi mi?"

-"Dört beş ay evvel Eddie'nin ortağı bir trafik kazasında ölmüş. Eddie'nin anlattıklarına göre iki ortak da hayatlarını sigortalamışlar. Kim ölürse para diğerine kalacakmış. O da bu parayla vergileri ödeyip şirkete tamamiyle sahip olacakmış. İşte ortağı ölünce Eddie de böyle yapmış. Galiba ortaklar bu tip sigortalarla çok alâkalanıyorlarmış."

-"Yaa?"

Nazik bir tavırla, "Ne demek istiyorsunuz?"

diye sordu.

-"Trafik kazası. Ağabeyinizinki gibi."

-"Hayır pek öyle sayılmaz." Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Çok tuhaf şeyler soruyorsunuz." Elini kalçasında gezdirdi. Yüreğimin hopladığını hissettim. "Bir içki içer misiniz?"

-"İyi olur. Teşekkür ederim."

Bir iki dakika sonra krom ve camdan yapılmış bir servis arabasını iterek bana doğru geldi. Bardağı alırken eğilmek zorunda kaldı. Ben gözlerimi blûzun yakasına dikmiştim. Bu sefer az kalsın ölüyordum. Gözlerimi kapatıp kendi kendime." Hayır Scott," dedim. "Bir şey görmüyorsun. Buraya tahkikata geldiğini unutma."

Gözlerimi açtım. Genç kadın buzlu içki dolu bardağı bana doğru uzatıyordu. Dudakları da bir tebessümle aralanmıştı.

İçkiyi aldım."Teşekkür ederim. Şimdi bana Joe'dan bahsedin. Nasıl bir tipti o? Kimlerle ahbaplık ederdi? Erkek ve kadın arkadaşları kimlerdi? Sevgilisi var mıydı? Ona garez olan veya kin besleyen bir kimseyi tanıyor musunuz?" Susup yüzüne baktım. "Bu kadar sualin sizi sıkmıyacağını ümid ederim."

'Hayır' der gibi başını sallayınca o kurumuş yaprak rengi ipek saçları dalgalandı. "Ziyanı yok. Galiba bu iş beni çok fazla sarsmış. Ben Joe'yu senelerden beri görmemiştim. Ancak buraya geldikten sonra beraber oturmaya başladık. Size bildiğim her şeyi anlatacağım. Her halde son zamanlarda olanları öğrenmek isterdiniz. Yani Joe'nun buraya dönmesinden sonra olanları."

-"Döndüğünden beri mi?" Sanki Joe hayattaymış gibi konuşuyorduk.

-"Bir kaç sene Doğuda kaldı o. Altı ay evvel California'ya döndü. Ocak ayındaydı sa-

nırım."

-"İyi. O aydan başlayın."

İçkimden bir yudum aldım. İyi cins içkiydi bu. Saatime bir göz attım. Yedi buçuğa gelmişti. Gece sıcak ve rutubetli olacağa benziyordu. Biraz daha içip arkamdaki yastıklara dayandım.

Robin, "Joe, buraya gelince beni aradı tabii." diye anlatmaya başladı. "Evime yerleşti ve bir iş aramaya başladı. Bir oyuncakçı dükkanı olan Mr. Dragoon'un yanına girdi."

Sırıttım. "Fleming'i tanırım. Oyuncakçı dükkanının bilmediğim bir köşesi yoktur. Bu oyuncakçı dükkanına ben de bayılıyorum doğrusu."

İnci gibi dişlerini göstererek güldü. "Pek alâ, Mr. Scott. Ağabeyim o çifte bahisçinin yanında bir iş buldu. Oldu mu?"

-"Evet."

-"Joe'nin orada çalışması hoşuma gitmemişti. Fakat onun işe ihtiyacı vardı. İşi de ancak orada bulmuştu. Mr. Dragoon'un yardımcılarından biri hastalanmıştı sanırım."

-"Anlıyorum."

Şaşkın şaşkın yüzüme bakarak devam etti. "Joe, işinden çok memnundu. O.... o kazaya kadar da orada çalıştı."

-"Peki kimlerle ahbaplık ediyordu?"

-"Samimi olduğu kimse yoktu. Dükkânda çalışan adamlardan bazılarıyla ahbaptı. Joe, Eddie'yi ve gelip çifte bahise para yatıran müşterileri de tanıyordu tabii."

-"Pek alâ. Joe'nin başı bir belâya girmiş olamaz mı? Bu hususta bir şey biliyor musunuz?"

-"Böyle bir şey duymadım, Mr. Scott."

-"Eddie, Dragoon'un dükkanına gelip oyun oynuyordu demek."

-"Doğudaki yarışlar için oraya gidip para yatırıyormuş. Zaten ben de Eddie'yle böyle bir tesadüf neticesi tanıştım, Mr. Scott."

-"Bana Shell demenizi tercih ederim."

-"Shell, hoş bir isim. Size de yaraşıyor. Halbuki benim ismim çok uzun. Robin Victoria Ellen Brooks."

-"Bu kadar uzun ha?"

-"Öyle ama bana Robin diyebilirsiniz."

Ben hemen samimileştim tabii. "Tabii, Robin. Evde ağabeyinizin bir resmi var mı? Bana sadece onun eşkalini verdiler."

-"Bir dakika getireyim. Siz kendinize bir içki hazırlayın.."

Bardağıma buz koyup üstüne de bolca viski ilâve ettim. Biraz sonra genç kadın bir kaç resimle döndü. Işıkları yakıp fotoğrafları elime tutuşturdu.

Dört tanesi gece kulübünde çekilmişti. Birinde 'Bütün sevgimle, Robin'e-Joe' yazılıydı. Bir diğerinde ise 'Mes'ut yıl dönümü, Robin-Joe' diye bir ibare vardı. Resimlerden biri evin önünde çekilmişti. Sonuncusu ise bir stüdyoda alınmış renkli bir fotoğraftı. Üstünde yine 'Robin'e bütün sevgimle-Joe' yazılıydı. Adam kırmızı mürekkep kullanmıştı. Son resmi alıkoyup diğerlerini iade ettim. Fena değildi adam. Benim gibi sarışındı. Dudağının üstünde üç dört günden beri traş olmayı unutmuş gibi hafif bir bıyık gölgesi vardı. Dalgalı saçları uzundu. Çenesindeki küçük yara izi dikkatimi çekti. Öyle iri yarı değildi. Yakışıklı sayılırdı ama silik bir tipti. Yirmi beş veya yirmi altı yaşında olduğunu tahmin ettim. Her halde Robin'den en fazla bir yaş büyüktü. Resmi geri verdim.

Genç kadın, acı bir sesle, "Joe Brooks'dan geriye sadece bunlar kaldı," diye mırıldandı.

Üzüntüsünü dağıtmaya çalıştım. "Joe'nun diğer adları nelerdir? "Viski içimi iyice ısıtmıştı. Genç kadına tatlı tatlı tebessüm ettim.

-"Sadece Joe."

-"Sadece Joe mu?"

-"Şey Joseph Brooks. Hepsi o kadar."

-"Bu hesaba göre ailen bütün isimleri sana harcamış demek."

Tasdik eder gibi başını salladı. Boşalan bardağını elinde çevirip duruyordu. Benim bardağım da boşalmıştı. Buna üzülüyordum doğrusu.

-"Joe'nun kadın arkadaşları hakkında ne biliyorsun?"

-"Kimse yoktu. Daha doğrusu ben kimseyi tanımıyorum. Arada sırada erkek arkadaşlarıyla toplanıp poker oynarlardı." Resmi bana doğru salladı. "Çirkin de sayılmazdı o. Sadece öyle etraflarda fazla gezen bir tip değildi. Ekseri evde oturup at yarışları mecmuasını okurdu."

-"Emin misin?" diye sordum. Erkeklerin bu şekilde hareket etmelerine daima şaşıyordum. Zira kendim şimdiye kadar hiç böyle hareket etmemiştim.

-"Bildiğim kadarı öyle."

-"Ya sen? Yani ağabeyin öldürüldüğü gece neredeydin? Polisler buraya mı geldiler?"

-"Joe benim ağabeyim değildi. Ondan bir yaş büyüğüm ben. Joe'nun kazaya uğradığı gece evdeydim. Polisler on birde veya biraz daha sonra geldiler. Kardeşim evden ayrılalı iki saat filân olmuştu. Nerede olduğunu bilmiyordum. Bana Harry Zerkle adındaki arkadaşını görmeye gideceğini söylemişti. Saat ya dokuz ya da dokuz buçuktu. Daha sonra polisler gelip bir arabanın Joe'ye çarptığını haber verdiler. Sizin gibi davrandılar. Yani ayni sualleri sordular. Ama çok korktuğum için o suallere fazla aldırmadım sa-

nırım."

Harry Zerkle'in adı geçer geçmez gözlerimin önünde Dragoon'un bürosunda görmüş olduğum yüzü karmakarışık olmuş ufak tefek adam belirdi. "Zerkle mi dedin? Joe Zerkle'i görmeğe mi gitmişti?"

-"Evet."

-"Arkadaşı mıydı o?"

-"Evet. Kendisi dükkâna gelip oyun oynayanlardan biriydi sanırım. Ben onunla tanışmadım."

Bu meseleyi daha sonra düşünmeğe karar verdim. "Başka bildiğin var mı?"

-"Pek yok. Polisler de bana Joe hakkında bir kaç sual sordular. Sonra gidip onun hüviyetini tesbit etmem gerekti." Titreyerek uzandı. Bardağına viski doldurdu. Bir kaç yudum içti.

Sonra gülümsedi. "Neyse bunları bırakalım. Böyle şeyleri düşünmenin lüzûmu yok. İçki içer misin?" Nedense birdenbire benimle samimi olmaya karar vermişti.

-"Pek alâ. Bir kadeh daha içerim." Viski nefisti ama oburluk etmek istemiyorum. Damarlarımda kanımın sür'atle dolaşmasından viskinin bir hayli sert olduğunu da hissetmiştim.

Genç kadın, yine arabaya eğilip bardağıma içki koydu. Dört düğmeli blûzun açık üç düğmesinden bahsetmiştim sanırım. Bu sefer gözlerimi kapatmadım. Zaten ben buraya tahkikata gelmiştim. Durumu da tahkik etmiş sayılırdım.

Robin, sütyen giymemişti. Bu bir tahmin değildi. Emindim. Blûzun içinde sadece göğüsleri vardı. Ama ne göğüsler.

Ben gözleri fal taşı gibi açılmış bu nefis manzarayı seyrederken başını kaldırıp beni yakaladı.Doğrulmadı. Veya utanıp yakasını iliklemeğe kalkışmadı. Sadece gülümsedi. Hınzır bir te-

bessümdü bu. Daha doğrusu ben öyle olduğunu umuyordum.

-"Yeni moda bu," dedi.

-"Efendim?"

-"Moda. Herkes bu modaya bayılıyor."

-"Moda. . Tamam. Zaten bende senelerden beri bu modayı bekliyordum." Bir kaç defa yutkundum. Tekrar bakıp aptal aptal konuştum. "Fevkalâde bir moda. Bir kere insanı serin tutar."

Yine tebessüm etti."Öyle. Yaz için çok iyi."

-"Hımm."

Neyse içkileri karıştırıp yerine oturdu. Kafamda her şeyi plânlamıştım. İçkiyi alıp bir yudumda içecek ve sonra nezaketle bir viski daha isteyecektim. Ama bunu yapacak yerde içkilerimizi yudumlayarak tatlı tatlı havadan sudan bahsetmeğe başladık. Genç kadın anne ve babasının ölmüş olduklarını öğrendim. Annesi o pek küçükken ölmüştü. Babası ise Robin, liseyi bitirdiği sırada. Genç kadın film yıldızı filân olmayı hiç düşünmemişti. Bu fikrimi duyunca epeyi güldü. Bir çok işe girip çıkmıştı. Sinemalarda yer göstermiş, kasiyerlik, garsonluk etmişti. Şimdi de arada sırada modellik yapıyordu. Ben de ona sol kaşımın üstündeki yara izine muştanın sebep olduğunu anlattım. On üç goril üstüme saldırmıştı. Ben onları bacaklarını ayırıp hepsini döve döve öldürmüştüm. Evet on üç kişiydiler. Hepsini de dövüp gebertmiştim. Ben gorilleri böyle paralarken saat de sekize geldi.

Ayağa kalktım. Pek de sallandığım yoktu. "Verdiğin malûmata teşekkür ederim, Robin. Bu radan çıkınca iki yere daha uğrayacağım. Acaba yanımda şapkam var mıydı?"

-"Hayır, şapkan yoktu." Beni kapıya kadar götürdü.

Kapıyı açıp duvara yaslandı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa yine gel." dedi.

Dişlerimi sıktım. Genç kadına başımı sallayıp oradan uzaklaştım.

O O

O

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneş çoktan batmıştı. Arabalar Beverly Bulvarından süratle geçiyordu. Cuma gecesi olduğu için herkes şehirden uzaklaşıyordu. Genç film yıldızları da vizonlarına sarılmış Hollywood'un parlak ışıklı gece kulüplerine koşuyorlardı. Meşhur olanların hepsi de güneş gözlüğü takmıştı tabii.

Ben de Cadillac'a atladım. Camları açıp süratle Beverly Bulvarından geçtim ve Polis Merkezinin yolunu tuttum. Bu akşam Ciro veya Macambo gibi gece kulüplerine uğrayamıyacaktım ben. Belki bu işi hallettikten sonra giderdim gece kulüplerine. İşi bitirince yüklü bir ücret alacaktım. Bana ücret verecek olan adam bir hayli zengindi zira.

Neyse ben işin başından başlayayım....

Broadway'in üstündeki Hamilton binasındaki büromda oturmuş akvaryumdaki balıklarımı seyrediyor ve sigaramı içiyordum. O sırada telefon çaldı. Bu ses bana ümid verdi tabii. Belki paralı bir müşteri beni arıyordu.

Tahminimde yanılmamışım. Telefon eden adam hakikaten zengindi. Victor Peel, Wilshire Bulvarındaki ultra lüks gece kulübünden telefon ediyordu. Hemen, "Bir işim var," dedi. "Lütfen beni görmeye gelir misiniz?" Dediğini yaptım tabii. Bu iş saat altıda oldu.

Peel'in gece kulübünün adı Harem'di. Çok uygun bir isimdi bu. Ben şimdiye kadar bu kulübe

bir kaç defa gelmiştim. Ama ilk defa iş için uğruyordum.

Size kulübü biraz anlatayım. İçeriye girer girmez her taraf birdenbire zindan gibi kesiliveriyordu. Ama insanın gözleri bu karanlığa alışınca her şey hoşuna gitmeğe başlıyordu.

Benim hoşlanmamın sebeplerinden biri sol taraftaki vestiyerdeki kadındı tabii. Ona şapkanızı verip hayran hayran kendisini seyrediyorsunuz. Harem'deki kadınların kılıkları da son derece cazipti. Bir erkek gözüyle çok cazipti demek istiyorum. Kadınların pırıl pırıl taşlarla bezenmiş minicik sütyenleri ve harem kızlarınınkini andıran şalvarları vardı. Yalnız bunlar incecik ve içi gözüken kumaşlardan yapılmıştı. Ben de vestiyerdeki kadına tebessüm ettim. Kendisi Sultan'ın en sevdiği gözdesiymiş gibi cilveli cilveli kırıtarak bana mukabele etti. Salona inen üç basamağı az kalsın görmeyip yuvarlanacaktım. Bu tebessüm bana öyle tesir etmişti.

Saat henüz altıyı çeyrek geçtiği için salon bomboştu. Sag taraftaki uzun Amerikan barın ışıkları da yakılmamıştı. Orkestra yerinde de kimsecikler yoktu.

Orkestra mahallinin sağından geçerek kadife perdeli kapıya doğru gittim. Kırmızı burunlu, çok geniş omuzlu iri yarı bir adam kollarını kavuşturmuş kapının önünde duruyordu. Simokin ceketinin yakasına takmış olduğu gardenya epeyi büyük olmakla beraber sol koltuk altındaki şişliği gizliyemiyordu. Onun karşısında durup hayran hayran kırmızı burnuna baktım." Adım Shell Scott," dedim." Peel beni görmek istiyormuş."

"Neden görmek istiyor seni?" Sesi bir sis düdüğünden farksızdı.

-"Bilmiyorum. Sadece beni görmek istiyor. Sebebini kendisine sorsak."

Bir müddet bu teklifimi düşündü. Kafası pek ağır işlediği belliydi. "Pek alâ, bakalım. Yalnız sen önden yürü."

Dar bir koridora çıktık. Bir kaç giyinme odasının önünden geçtik. Maalesef bunların kapıları kapalıydı. Sonra sola sapıp üstünde 'Hususi' yazılı bir kapının önünde durduk.

Kırmızı burun, kapıyı vurdu. Bir dakika sonra da karşımızda gözleri buz gibi soğuk, tıknaz bir adam belirdi. Onun uzun kahverengi favorileri ve kalın bıyığı tuhafıma gitmişti. "Evet?"

-"Beni çağırmışsınız," diye izah ettim. "Shell Scott'um ben."

-"Tabii, tabii. Ben de Victor Peel." Kendisini tanıtırken Abraham Lincoln'muş gibi bir tavır takınmıştı. Arkamda duran kırmızı buruna işaret etti. Ben içeriye girdim.

Peel. kapıyı kapatınca odaya derin bir sessizlik çöktü. Demek duvarlar filân ses geçirmez bir maddeyle kaplanmıştı. Eliyle bir koltuğu işaret etti. "İçki içer misiniz, Mr. Scott?"

-"Aşağı yukarı her şeyi içerim."

Viski istediğimi söyledim. O sol taraftaki Amerikan barda içkiyi hazırlarken ben de koskocaman maun masanın önündeki koltuğa oturarak kendisini seyretmeğe koyuldum. Boyu bir yetmiş beş vardı. Buna mukabil en az doksan kiloydu. Onun için epeyi şişman duruyordu. Kahverengi saçları hafifçe kırlaşmıştı. Sırtındaki kahverengi elbisenin de meşhur bir terzi elinden çıktığı belliydi. Yüzü de bir hayli etliydi. İçkileri karıştırıp bana büyük bir bardak uzattı ve yerine geçip oturdu.

-"Beş bin dolar kazanmağa ne dersiniz?" diye sordu. Sesi yumuşaktı ama fazla konuşmaktan haz etmediği belliydi.

-"Memnun olurum tabii. Ama bu vazi-

yete bağlı."

-"Hangi vaziyete?"

-"Bu parayı alabilmek için ne yapmam gerektiğine bağlı yani."

Güldü. Dişlerinin biraz eğri olduğunu fark ettim. "Böyle bir şey bekliyordum zaten. Bu iş sizin için basit bir şey, Mr. Scott. Kanun dışı bir iş yaptırmak isteseydim başka birini seçerdim. Kısa zaman zarfında hakkınızda geniş tahkikat yeptırdım, Mr. Scott. Ben çok dikkatli bir adamım." Kalın parmaklı eliyle çenesini uğuşturdu. Traş olmaya ihtiyacı vardı. "Joe Brooks adında birinin ölümünü tahkik etmenizi istiyorum. Çarşamba gecesi kendisi bir kazaya kurban gitmiş. Bir araba ona çarpıp kaçmış. Cesedini o gece saat onbirde Solano Bulvarında bulmuşlar. Ben Brooks'un öldürüldüğüne kaniyim. Böyle düşünmem için bir sebep var. Sizin durumu ortaya çıkarmanızı istiyorum. Mr. Brooks öldürülmüşse kaatilin kim olduğunu bulmalısınız."

-"Şu durumu iyice anlıyayım," diye mırıldandım. "Joe Brooks'u kasten çiğnediklerine kânisiniz. Bunun cinayet olduğuna inanıyorsunuz. Cinayet sebebini ve katilin adını öğrenmemi istiyorsunuz. Tamam mı?"

-"Evet."

-"Saçma."

Yüzüme bakarak kaşlarını çattı. "Mr. Scott sizin fikirlerinize ihtiyacım yok. Saçma olabilir veya olmayabilir bu. Ben size istediğimi söyledim. Her halde sizden sık sık bu tip işler isteyenler oluyordur. Eğer bu işi kabul etmek arzusunda değilseniz öyle söylersiniz. Olur biter. Bütün bunlar aramızda kalacak tabii."

-"Tabii."

-"İşi alacak mısınız?"

Etrafıma bakınarak bir müddet düşündüm.

Ceketinin iç cebinden deve kuşu derisi bir cüzdan çıkardı, Paralarının içinden bir kaç tane çekip bana uzattı. Alıp saydım. On tane yüz dolarlık vardı. Bu güzel şeyleri hemen cebime indirdim.

-" On bin dolar veriyorum. İstediğimi öğrenince dört bin dolar daha alacaksınız."

-"İyi."

Arkâsına yaslanarak kalın kahverengi bıyığını okşadı."Şimdi size yardımı olabilecek bazı şeyler söyleyeceğim. Brooks, ikili bahisçi Fleming Dragoon'un yanında çalışıyor. Daha doğrusu çalışordu."

-"Kendisini tanırım."

-"Onun dükkanının nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Başımı sallayıp biraz daha viski içtim.

-"İyi ," diye devam etti. " Mr. Brooks, kız kardeşi veya ablası Robin Brooks'la beraber oturuyormuş. Bir kaç aydan beri kadının yanındaymış." Üstünde bir adres yazılı bir kâğıt uzattı bana. "Duyduğuma göre Brooks, şimdiye kadar tatsızlığa filân karışmamış. Eğer başı bir belâya girmişse bunu öğrenmek isterim tabii. Zaten tahkikat ilerledikçe bana haber vermelisiniz Mr. Scott. Bu hususu iyice anlamanız lâzım. Dik dik yüzüme baktı.

-"Bir damarınızı çatlatmanıza lüzûm yok," diye söylendim. "Anlaşıldı."

Gözlerini kıpıştırdı. "Bütün bildiğim bundan ibaret. Hemen işe başlamanızı arzu ediyorum."

-"Bu gece," diye cevap verdim." Derhal."

İçkimi bırakıp kalktım. Bardağı bara bıraktım. "Bir şey öğrenir öğrenmez gelip sizi görürüm. Durumu şahsen size bildireceğim. Rapor yazamam. Sekreterim de yoktur. Bir hadise çıkarsa belki bir kaç gün veya hafta sizinle temasa

geçemem. İş bitince isterseniz bir de rapor veririm. Üç nüsha rapor.."

Dudaklarını büzüp düşündü. "Tatminkâr gözüktü bana."

-"Öyleyse biraz daha verin." dedim.

-"Biraz ne?"

-"Biraz daha malûmat. Sizin gayeniz nedir? Karanlık bir yolda öldürülen bir adamla sizin ne ilginiz var? Bu işi anlamam lâzım."

Ellerini kenetleyip masaya dayadı. "Bu malûmatı istememin sebepleri var, Mr. Scott. Bunlar hususi sebepler. Siz de hususi hafiyesiniz. Kâfi miktarda konuştuk."

-"Kâfi sayılmaz ama şimdilik kabul edelim." Dik dik onu süzdüm. "Yalnız bu işte bir bit yeniği varsa her şeyi bir kenara bırakıp paranızı iade edeceğimi de aklınıza koyun."

Bir an bir şey söylemedi. Sonra başını salladı. "Haklısınız." Gözleri birer buz parçasından farksızdı. İcap ettiği takdirde o Kırmızı Burundan çok daha sert olabilirdi sanırım.

Saatime baktım. Altı buçuğa gelmişti. "Artık çalışmam lâzım. Belki Dragoon'un dükkanında birini bulurum. İşe oradan başlıyacağım."

-"Pek alâ, Mr. Scott. İşi tamamiyle size bırakıyorum. İstediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Yalnız bir husus daha var. Tahkikata benim adımı karıştırmayın."

-"Öyle olsun."

Adamın düğmeye bastığını, zil çaldığını filân görmedim. Ama arkamdaki kapı açılarak bizimki güzel kırmızı burnunu içeriye soktu. "Her şey yolunda mı patron."

Peel başını salladı. "Mr. Scott, gidiyor Charles."

Kadifeli kapıya gelince. "Charles," diye mırıldandım. "Sen daha büyük bir gardenya tak."

O düşünmeğe çalışırken salondan çıktım.

Vestiyerde durup uzun boylu sarışına numarayı verdim. Mendilimi şeffaf şalvarının içinden çıkartıp bana uzattı. Başını arkaya atarak manâlı manâlı güldü. "Vestiyere mendil verilmesi de çok garip doğrusu."

Ben de sırıttım." Mendil sakladığınız yer de öyle."

-"Tenbelim ben. Arkadaki gözlerden birine bırakacak vaktim yoktu

-"Anlaşılıyor. Şapka giymem ben. Vestiyere uğramak için mendilden başka bahane bulamadım."

Pembe dudaklarını yaladı. "Böyle bir bahaneye lüzum yoktu." Tekrar tebessüm etti. Derin bir nefes alarak oradan ayrıldım.

Bu mesele de böyle başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Samson kâğıt dolu masasından başını kaldırarak kaşlarını çattı ve beni uzun uzun süzdü. Hiddetli değildi. Bilâkis dostluğuna işaret ediyordu bu bakış. Kır saçlı, kemikli çeneli, iri yarı bir insan olan Samson'u gören son derece sert bir insan sanırdı. Ama aslında kendisi çok merhametli ve iyi bir adamdı. On sekiz seneden beri Polis Müdürlüğündeydi bu. Dürüst ve iyi bir polisti. Cinayet Subesinin de Şefiydi Phil Samson. Kendisini severim.

Bir iskemle çekip oturdum. Bir de sigara yaktım. O arada bir genç, Samson'la konuşuyordu. Yirmibeş yaşlarında, üstü başı temiz, hoş bir gençti o. "Eğer meşgûlsen daha sonra gelirim, Sam," dedim.

-"Hayır, hayır işimiz bitmek üzere. Ama beni fazla rahatsız etme. Eve gidip uyumak niyetindeyim." Genç adama döndü. "Kelly seni Shell Scott'a takdim edeyim. Shell, Tommy Kelly Examiner gazetesinin muhabirlerinden."

El sıkıştık. Sam, dişlerinin arasına bir püro sıkıştırdı. "Bu sefer neden geldin, Shell?"

-"Joe Brooks adında biri hakkında tahkikat yapıyorum. Kendisini Çarşamba akşamı bir araba çiğnemiş. Bir müşterim bu işle meşgûl olmamı istedi. Bu kazada bir acaiplik var mı?"

Samson, tuhaf tuhaf güldü. "Kelly'le baş başa verseniz fena olmıyacak. Biz de aynı şeyden bahsediyorduk. Brooks'dan değil.. Sadece onu bunu

derin bir nefes çekti. Pis kokulu duman etrafa yayıldı. "Yani anlıyacağın bu işi gören şahıs, çete veya teşkilât buna karşılık para alıyor. Kurbanı yakalayıp kafasına vuruyorlar, kendisini biraz tartaklıyorlar. Sonra da bağlayıp bir arabayla çiğniyorlar. Veya buna benzer şeyler yapıyorlar. Belki de kurbanlara uyuşturucu madde de veriyorlar. Zira biz bir kaç defa ezilerek ölmüş sarhoşlara ve uyuşturucu madde kullanan adamlara da tesadüf ettik."

Hayretle yüzüne baktım. "İşi biraz büyütmüyor musun, Sam? Bir teşkilâtın bu tip cinayetleri plânlaması biraz hayâli değil mi?"

'Hayır'der gibi başını salladı. "Yok, Shell. Sandığın gibi değil. Şimdiye kadar böyle bir sürü hadiseyle karşılaştık. Hepsinde de bir tuhaflık gördük. Bana kalırsa bu işlerin arkasında bir namussuz veya bir gurup namussuz var. Bu arada kaç cinayete kaza süsü verildi kim bilir? İş iyi tertiplendiği takdirde bunun cinayet olduğunu anlamak imkânsız. Bir arabanın ön çamurluğunu veya kurşun bir boruyu arayıp bulmaya imkân var mı sanıyorsun?" Yine püroyu dişlemeye koyuldu. "Zaten Kelly de bu meseleyle meşgûl. O da çok hususları fark etmiş."

Genç gazeteci lâfa başladı hemen. "Evet, çok doğru. Bir seneden beri Examiner'de çalışıyorum. Onun için bazı sabıkalılarla ahbaplık kurabildim." Mahçûp bir tavırla gülümsedi. "Mr. Samson'un söyledikleri doğru. Benim ahbaplarım açık açık bu işleri bir çetenin yaptığını söylemiyorlar. Yalnız ben soruşturma yaparken bana bir sürü imâlı lâf ettiler. "Yine güldü. "Ne fevkalâde bir hikâye olurdu bu? Böyle bir meselenin iç yüzünü anlasaydım her halde gazeteyi bana hediye ederlerdi."

-"Joe Brooks denilen adama ne dersin,

Samson?" diye sordum. "Ben onun ölümünü tahkik ediyorum."

-"O acaip bir kaza. Solanı Bulvarındaki Elysian parkının civarında bulmuşlar cesedini. Gece on birmiş. Ceset kazık gibi kesilmişmiş. Adam iyice ezilmiş. Yüzünde, göğsünde ve sırtında çizikler varmış. Yani kendisini bir yerden atıp yuvarlamış olabilirlermiş."

-"Sen cesede bakmadın mı?" dedim.

-"Hayır, yalnız raporları okudum. Adam müthiş sarhoşmuş. Daha doğrusu otopside vücûdunda fazla alkol olduğu anlaşılmış. Sağ kalsaymış bir hafta kadar ayılamıyacakmış."

-"Belki," diye mırıldandım. "Adam bir partiye gitti. Dönüşte de sarhoşlukla bir kamyonun önüne çıktı." Samson, bana pis pis bakınca sırıttım. "Demek buna imkân yok."

-"Yok oğlum. Biri Brooks'u iyice tartaklamış. Ona araba çarptığını da sanmıyoruz. Sonra kafatasını da içeriye çökeltmişler. Biz şimdilik onun araba kazasına uğradığını iddia ettik."

-"Demek kafatasına sert bir cisimle vurarak temizlemişler onu?"

-"Evet. Hem adamın Solanı'da ne işi varmış? Oraya nasıl gitmiş? Bir partiye gittiğini kabul edelim. Kendisiyle beraber içen ahbapları ne olmuş? Bunlar meçhul. Biz tahkikata devam ediyoruz. Parmak izleriyle eşkalini Sacremento'daki Hüviyet Tespit Bürosuna gönderdik. Washington'a FBI'a da durumu bildirdik. Belki onlar Brooks'u tanıyorlardı. Bu adam bize yabancı. California'lı değilmiş."

-"Cesedi nasıl buldunuz? Biri telefon mu etti?"

-"Öyle oldu. Solanı Bulvarı çok tenha olur. Trafik sık değildir orada. Hele hafta ortası gece geç vakit hemen hemen hiç vasıta

geçmez. Sevgilisiyle karanlık bir köşe arayan bir genç, Brooks'un yolun kenarında yattığını görmüş. Arabayı durdurup bakmış. Fakat Brooks'un vaziyetini görünce otomobilden inmemiş doğru bir telefona koşmuş. Bizim Şikâyet Şubesini aramış. Bir kaç dakika içinde bir polis arabası vak'a mahalline gelmiş tabii. Brooks'un bulunmasından ancak bir saat evvel ölmüş olduğu tespit edilmiş."

-"Peki kız kardeşiyle konuştunuz mu? Çalıştığı yerdeki ahbaplarıyla temasa geçtiniz mi?"

-"Tabii. Bir şey öğrenemedik. Ablası, Brooks'un o gece Harry Zerkle adında bir serseriyle buluşmak üzere evden ayrıldığını söyledi. Fakat kardeşinin neden Zerkle'i görmeye gittiğini bilmiyor. Bunun üzerine Zerkle'i bulduk. O da Brooks'un kendisini görmeğe geleceğini ama epeyi beklemesine rağmen .adamın gözükmediğini söyledi."

-"Demek Zerkle'in iddiası bu."

-"Evet, öyle dedi."

Kelly'e baktım. "Senin sesin pek çıkmıyor oğlum."

-"Dinliyorum," diye cevap verdi. "Bu himâye beni çok ilgilendiriyor. İlk defa böyle mühim bir hadisenin peşindeyim. Boş zamanlarımda da bu hususta tahkikat yapıyorum." Gülümsedi. "Cinayet Şubesinin bana çok yardımı oluyor."

Samson, "Kelly'e malûmat veriyoruz." dedi. "Ama biz müsaade edene kadar kendisi bir şey yazmayacak." Sigarı ağzından çıkarıp tablaya bıraktı. Bunun ucunu iyice dişlemişti. "Biz sadece Brooks'u düşünmüyoruz. Bir sürü adam bu şekilde öldürülmüş. Daha kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. Elimizde bir liste var. Kopyesini de Kelly'e verdik. Bunda araba kazasına kurban gidenlerin adları var. Hepsi de ezilmiş kurbanların.

Kelly'e baktı. "Shell'e listeyi gösteriver oğlum."

Kelly, elini cebine atıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bana uzattı. Listeye göz attım. Aşağı yukarı yirmi isim vardı. En sonuncusu da hakkında tahkikat yaptığım Joseph Brooks'du. Kâğıdı Kelly'e iade ettim. "Bu iş şubeyi bir hayli uğraştıracak galiba."

Gazeteci saatine baktı. "Ben gideyim artık. Çok teşekkür ederim, Mr. Samson." Bana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Mr. Scott." Elini sıktım. Kelly odadan çıktı.

Ben Samson'a döndüm. "Harry Zerkle'den bahsediyordun. Kendisini sorguya çektin tabii?"

-"Anlattığım gibi Shell. Adamla konuştuk. Brooks o gece kendisini ziyaret edecekmiş. Kati değilmiş bu. Fakat Zerkle, o Çarşamba gecesi evde oturup Brooks'u beklemiş. Ama adam gözükmemiş."

-"Zerkle'in evde oturup Brooks'u beklediğini nereden biliyorsun?"

-"Adam Av·.rado'da bir pansiyonda oturuyor. On kişi gece kendisini orada görmüş. Zaten serseri gecenin mühim kısmını domino oynayarak geçirmiş."

-"Onunla konuşmak isterim. Adresi nedir?"

Samson, Alvarado'da bir numara söyledi. Defterime kaydettim. Kafamda bir kaç fikir belirmişti. Fakat bunları birbirine bağlıyamıyordum. "Demek sen Brooks'un diğerleri gibi öldürüldüğüne kânisin?"

-"Öyle." Kaşlarını çatarak beni süzdü. "Bu işte bir acaiplik daha var."

-"Ne oldu?"

-"Bir araba kazasıyla senin ne ilgin olabilir? Senin gibi bir hususi hafiyenin bu tip işle ne alâkası var? Müşterin neden yolun kenarında

cesedi bulunan küçük bir serseriyle ilgileniyor?"

-"Bu hususta bir şey bilmediğimden emin olabilirsin, Sam. Bütün bildiğim müşterimin bu hususta israr etmesi. Kendisi bana mühim bir para teklif etti. Buna mukabil hakikatin ortaya çıkmasını istiyor?"

-"Müşterinin adını bana söylemiyecek misin?"

-"Hayır, adam kendisini bu işe karıştırmamamı tenbih etti. Kimse onun bu işle alâkasını öğrenmemeliymiş."

Arkadaşım, dik dik beni süzdü. "Pek alâ, Shell. İsrar etmiyeceğimi biliyorsun. Ama bir dakika beni dinle. Kendini koruyacak kadar akıllı ve kuvvetlisin. Yalnız bu işe bazı sert oyuncuların karışmış olduğunu sanıyorum. Onun için kendini kolla."

Ayağa kalkarak ona bakıp sırıttım."Bu kadar üzülme , Sam. İcap ederse yanıma bir tabanca daha alırım."

-"Tabii, tabii. Allah bilir ya bu arada silahını yanına almayı bile unutmuşsundur."

Ceketimi açıp kılıfında yatan 38'liğimi gösterdim ona. "Tabanca taşımam şart. Yoksa kadınlar benim hususi hafiye olduğuma inanmazlar."

Çekmesinden bir püro çıkarıp ucunu ısırdı. "Haydi bas, enayi. Beni meşgûl etme. Yapılacak bir sürü işim var."

Pürosunu yakamadan oradan ayrıldım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabamı Polis Merkezinin arkasındaki parka bırakmıştım. Cadillac'ın yanına gittiğim sırada gölgelerden bir adam sıyrıldı.

-"Mr. Scott."

-"Evet."

-"Ben Kelly. Bekleyip sizinle konuşmayı düşündüm. İşiniz yoksa tabii."

-"Hay, hay Kelly. Kafanı kurcalayan bir şey mi var?"

-"Ben de sizin gibi Brooks'un öldürülmesiyle ilgileniyorum. Belki bir araya gelip daha çabuk bir netice alırız."

Mahçup bir tavırla güldü.

-"Fena olmaz."

Heyecanlı bir sesle ilâve etti. "Bu meseleler hakkında bir sürü faraziye kurdum."

-"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

-"Eve gideceğim. Sizinle konuşmak için bekledim."

-"Arabaya atla," dedim. "Seni evine bırakayım."

Ben de direksiyona geçtim. Motoru çalıştırdım.Kelly Wilshire yakınındaki Holloway otelinde kalıyordu. Gaza basıp yola çıktım. Wilshire'den geçerken Harem'in ışıklarını gördüm. Dikkatle baktım. Renkli ışıklarla bir harem kızı çizilmişti. Üstelik ışıklar yanıp söndükçe kız kalçalarını bir sağa bir sola sallıyordu.

Birdenbire karnımın aç olduğunu hatırla-

dım. "Yemek yedin mi, Kelly."

-"Hayır, fırsat bulamadım."

-"Harem'e girip bir yemek yiyelim. Seni davet ediyorum."

-"Şey.." Durakladı. "Çok teşekkür ederim. Yalnız karıma telefon etmem lâzım."

-"Evli misin sen?"

-"Evliyim tabii. Dünyanın en tatlı kadınıyla evlendim. İki sene oldu. Karımla tanışmanızı isterdim."

-"Memnun olurdum," diye mırıldandım.

Bu sefer o sordu. "Evli misiniz, Mr. Scott?"

-"Hayır."

-"Kaç yaşınızdasınız?"

-"Otuz."

-"Halâ evlenmediniz ha?" Epeyi şaşırmıştı doğrusu.

Harem gece kulübünün önünde durup arabayı park bekçilerinden birine teslim ettim.

Uzun boylu sarışın vestiyerdeydi yine. Bıkkın bir tavırla etrafına bakınıyordu. Beni görünce gülümsedi. Hemen Kelly'nin şapkasını aldım. "Bunu vestiyere bırakayım," Başını salladı. Dikkatle etrafı tetkik ediyordu. "Buraya hiç gelmedin mi Kelly?"

-"Hayır, Mr. Scott."

-"O halde görmediğin çok şey var."

Gülerek, "Bu kadınlar üşümüyorlar mı?" diye sordu.

Sarışına yaklaştım. Gözlerimin içine bakarak manâlı manâlı tebessüm etti. Kelly'nin şapkasını uzattım. "Bunu arkadaşımdan ödünç aldım. Nereye koyacağınızı merak ediyorum."

Başını arkaya atarak beni süzdü. Doğrusu pek tatlı bakıyordu. Bir şey söylemeden dudaklarını büzerek şapkayı elimden aldı..

Bu kadını ben yaratmış olsaydım başka bir şey ilâve etmezdim doğrusu. Tam manasıyla çapkın bir erkeğin hayâl mahsülünü andırıyordu o. Göğüsleri iri ve dimdikti. Çıplak kalan beli ise incecik. Kalçaları dolgun ve yuvarlartı. Uzun bacakları ise inanılmıyacak kadar biçimliydi. Onun yürüyüşünü seyrettim. Bir sanat eserinden farksızdı bu kadın.

Neyse geri gelip bana bir numara verdi. Alaylı alaylı, "Nerede kaldınız " diye sordu. "Saatlerce evvel döneceğinizi sanıyordum."

-"İşim vardı yavrum, buraya gelebilmek için sevgililerimi atlatmam lâzım geldi."

-" Siz Shell Scott'sunuz değil mi? Şu hususi hafiye."

-" Evet. Nereden bildiniz bunu? Hem sizin adınız nedir?"

-"İsmim Maxine. Sizin hakkınızda sual sordum. Mimi bütün bildiklerini anlattı." Bu sefer de sinsi sinsi güldü.

-"Mimi mi?"

-"Evet, Mimi" Eliyle arkamda kalan bir bir yeri işaret etti. Başımı çevirince sigara satan file çoraplı ufak tefek esmeri gördüm. Bir hayli cazipti o. Mimi, dik dik bana baktı. Ben tatlı tatlı tebessüm ettim. Ama o halâ buz nazarlarla beni süzüyordu.

-"Ya, demek Mimi o?"

Maxine, tebessüm etti. "Mimi, sizi sabah kahvaltısında çiğ biftek yediğinizi söyledi."

-"O mu söyledi bunu?"

-"Öyle."

-"Şey," diye mırıldandım. "Her zaman değil."

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Bir şeyi merak ettim, Mr. Scott. Mimi sabah kahvaltısında ne yediğinizi nereden biliyor?"

Cevap vermedim tabii. Manâlı manâlı sırıtarak döndüm. Kelly'nin yanına gittim. O halâ etrafına bakınıyordu. "Gel bir masa bulalım."

Gece kulübü hiç de akşam üzeri olduğu gibi değildi. Masaların ekserisi doluydu. Ahali yiyor, içiyor, dans ediyor ve gülüyordu. Sekiz kişiden ibaret orkestra da Body and Soul'u çalıyordu. Küçücük pistte romantik çiftler yanak yanağa dans ediyorlardı. Şifon şalvar ve pırıltılı sütyenler giymiş birbirinden güzel vücutlu kadınlar masaların arasında dolaşıyorlardı. Hepsi de binbir gece masallarından çıkmış hurileri andırıyorlardı.

Son derece şık giyinmiş olan Metrdotel Marcel, ellerini uğuşturarak bize sokuldu. Tebessümler saçıp bize fevkalâde bir masa bulacağını söyledi. Atraksiyon da neredeyse başlıyacaktı. Bizim masamız da tam pistin yanında olacaktı tabii. Neyse güç bela bizi bir masaya oturttu. Hiç de iyi bir yerde değildi. Ama önümüzde sütûn filan yoktu hiç olmazsa.

-"Yemekten evvel birer içki içelim mi Kelly?" diye sordum.

-"Pek alâ. Eyvah, yine unuttum. Karıma telefon edeyim."

-"Sen delefon ederken ben içkileri ısmarlıyayım. Ne içersin?"

-"Bir Martini fena olmaz. Hemen dönerim."

İçkiler geldiği sırada o da döndü. Yemek listesini inceleyerek içkilerimizi yudumladık. Ben kanlı bir biftek istedim. Kelly de bonfile ısmarladı.

Ancak üçer martiniden sonra yemeklerimiz gelebildi. Kelly içini çekti. "Karım burasını çok beğenirdi her halde."

-"Keşke onu da çağırsaydın."

-"İmkânsız. Çocuğu yalnız bırakamaz.

Daha bir yaşında o." Birdenbire gözleri parladı. "Bak!" Elini ceketinin iç cebine attı. Ne olacağını anlamıştım. Kendimi zorlayarak sakin bir tavır takındım. Küçük Kelly'nin resimlerine bakarak uygun bir kaç kelime mırıldandım. Bu kadar güzel bir çocuk görmediğimi filân söyledim. Neyse resimleri cüzdanına, cüzdanı da cebine soktu. Bu iş de böyle bitti.

Kelly, iyice samimileşmişti. Memnuniyetle başını salladı. "Evet, bu kadar zeki bir çocuk daha olamaz."

Neyse yemek geldi de bu bahis kapandı. İkimiz de hayli aç olduğumuz için etlere adeta saldırdık. Konuşmaya vaktimiz yoktu. Ancak yemeklerimiz bitince arkamıza yaslanarak derin birer nefes aldık. Hayatımızdan çok memnunduk.

Kelly, "Tıka basa doydum." dedi. "Bonfile nefisti."

Tekrar Martini ısmarladım. İçtik. Yine ısmarladım. Her şey gözüme güzel gözüküyordu. Hayat pespembeydi doğrusu. O kadar huzur içindeydim ki.

Gazeteci son Martiniyi de içip bir kürdanla kadehin dibindeki yeşil zeytini aldı. Dikkatle bunu tekkike başladı. Gözleri hafifçe kısılmış veya içkinin tesiriyle küçülmüştü. Zeytini ağzına atana kadar bunu biçimi vs. hakkında epeyi malûmat edindi. Sonra mırıldandı. "Scott..."

-"Ne var?"

-"Bir plân yaptım." Sesini alçaltmıştı.

-"Anlat bakalım."

-"Fevkalâde bir şey bu. Çok mühim."

-"Şu plânı anlıyalım."

-"Bir usûlünü bulup o teşkilâtla temasa geçeceğim. Benim için birini öldürmelerini isteyeceğim. Böylece fevkalâde bir hikâye çıkacak ortaya."

Doğruldum. Az kalsın son ısmarladığım viskiyi üstüme döküyordum." Deli misin sen?"

-"Ne münasebet."

-"Sarhoşsun. Bu plânı unut."

-" Hayır, sarhoş değilim. Zaten seninle konuşmak istediğim şeylerden biri de buydu."

-"Pek alâ." dedim "Ağır ağır anlat bakalım. İçki içme artık. Şu plânı etraflıca izah et."

-"Olur. Sen Samson'la konuştun. Teşkilât kurbanları temizleyip sanki araba kazasına uğramış gibi tenha bir yola bırakıyorlar. Ortada bir ip ucu veya delil de bulunmuyor. Biri bu işi sırf para kazanmak için yapıyor sanırım. İşte ben de teşkilâtla temasa geçip onlara iş vereceğim. Bu arada teşkilâtın iç yüzünü ortaya çıkarıp gazetemde onları teşhir edeceğim. O zaman belki gazeteyi bana hediye etmeye kalkacaklar."

Yüzüne baka kaldım. "Kelly, sen çıldırmışsın. Sana sadece bir sual soracağım. Bunun bir delilik olduğunu bir tarafa bırakalım. Teşkilâta ne vereceksin? Onlar para isterler. Hayır, hayır, böyle saçma bir şey olamaz."

-"Param var. Zaten onlara parayı iş bitince vereceğim.Aslında hiç para verecek değilim. Onların kaç para istediklerini ben nereden bileyim? Belki benim işimi ucuza yaparlar. Üzülecek bir şey yok."Başını eğip kanlanmış gözlerini yüzüme dikti. "Çıldırdığıma nereden hükmediyorsun?"

-"Ömrümde böyle bir münasebetsizlik duymadım." diye homurdandım. "Zaten bu işin olması imkânsız. Adam öldürtmenin kanuna aykırı olduğunu bilmiyor musun sen?"

Omuz silkti "Sakin ol Shell. Kimse öldürülecek değil. Ben sadece numara yapacağım. Teşkilât işi ayarladı mı polisleri çağıracağım. Her şubeden polis gelecek. Beni koruyacaklar. Teşki-

lâttakiler de hapishaneyi boylayacak."

Ömrümde görmediğim nadide bir mahlûkmuş gibi hayretle ona bakıyordum. "Fevkalâde. Demek teşkilâta 'Şu zavallı enayi asabımı bozdu.. Onu temizleyiverin,' diyeceksin ha?" Başımı salladım. "Aklıma gelmişken sorayım. O zavallı enayi kim olacak?"

-"Sen."

Son derece sakin bir tavırla söylemişti bunu. İçkisini çoktan bitirmiş olmasına rağmen kadehi tekrar başına dikti. Sonra hafifçe hıçkırdı.

İçimi çektim. "Beni öldüreceksin Kelly."

Nedense bu sözlerimi çok komik buldu. Bir müddet güldükten sonra sakinleşti. Kanlı gözlerini kısmış bana bakıyordu. Rengi de epeyi solmuştu doğrusu. "Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum."

-"Bunda şaşılacak bir şey yok. Bulut gibi sarhoşsun. Ben de hafif hafif havalanmaya başladım. Artık Martiniyi bırak. Sade bir kahve iç." Garsona işaret edip iki kahve ısmarladım.

-"Kelly," dedim. "Senin ya sekiz saat uykuya, ya da psikoanalize ihtiyacın var. Yarın bana telefon edersin."

-"Olur." Gözleri kapanıyordu.

Harem'in ışıkları loşlaşmıştı. Bir an, 'Acaba benim gözlerim de kapanıyor?' diye düşündüm. Sonra küçük dans pistine bir projektör çevrildi. Demek atraksiyon başlıyordu. Marcel, bunun biraz sonra başlayacağını söylemişti zaten. Biraz sonradan kastı, bir buçuk saat sonraydı demek. Takdimci bir kaç tatsız şaka yaptıktan sonra mikrofonunu alıp uzaklaştı. Piste Apaş dansı yapan bir çift çıktı. Apaşların bir Haremde işleri yoktu ama yine de memnun kaldım ben.

Ben striptizin ne zaman başlıyacağını düşünürken bir kaç çift daha piste gelip gitti. Sonra

uzun boylu biçimli bir esmer kadın ortaya çıktı. Bir striptizci gibi yürüyordu o. Kadın durup bakınırken ben takdimcinin mikrofonu alıp uzaklaşmasını bekledim. Ama takdimci mikrofonu bırakıp gitti. Kadın da yaklaşıp şarkı söylemeğe başlamaz mı? Yine de bir striptizci gibi şarkı söylüyordu o.

Son derece iri göğüsleri vardı. Giydiği gümüş lâme tuvalet bu göğüsleri gizleyememişti. Şarkı söylerken sağa sola sallanıyordu kadın. Onun için onu seyretmek zevkliydi. Yoksa sesi bir şeye benzemiyordu.

Neyse şarkıyı bitirdi. Işıklar yanınca halkı selâmladı. Aramızda en fazla üç metre vardı. O pistten uzaklaşırken ben tatlı tatlı sırıttım. Kadın, beni şöyle bir süzüp başını çevirdi. Sonra tekrar baktı. Ben halâ sırıtıyor ve durmadan alkışlıyordum. Genç kadın, orkestranın yanında kalan kadifeli kapıya doğru gitti. O tarafa bakınca Kırmızı Burun'la Victor Peel'i gördüm. Peel bu sefer şık bir simokin giymişti. Çok sıhhatli bir vücûdu olan şarkıcı bir dakika onlarla konuşup omuzunun üstünden bana baktı. Sonra konuşmasına devam etti. Nihayet kapıdan girip gözden kayboldu.

Kelly, ayağa kalktı. Peltek peltek, "Gitmem lâzım, " diye mırıldandı. "Bir taksiye binerim."

-"Seni götüreyim."

-"Hayır, hayır hayır, Taksiye bineceğim." Başını salladı. "Karım beni öldürecek."

-" Sağ kalırsan yarın bana telefon et."

Uzaklaşırken arkasından seslendim. "Hey buraya gel."

Dönüp sendeleyerek yaklaştı. Ona vestiyer numarasını verdim. "Şapkanı al. Sarışına da, 'Shell sevgilerini gönderdi' dersin."

-"Şapka. Shell sevgilerini gönderdi." Sen-

deliyerek uzaklaştı.

Kahvemi yudumlayıp başımı kaldırdım. Victor Peel masamın yanında durmuş buz gibi ifadeli gözlerini bana dikmişti. Daha mühimi çok geniş ciğerli olan esmer de yanındaydı. Hem genç kadın tebessüm ediyordu. Ayağa kalktım. "Merhaba Peel," masayı işaret ettim. "Masrafa dahil bunlar. Yemek çok lezzetliydi."

-"Masraf kabul etmem." Eğri dişlerini gösterdi. Galiba gülümsüyordu. Masraf kabul etmiyordu serseri. Bir hayli sert bir mahlûktu.

Sonra iri göğüslü kadına döndü. Birdenbire nazikleşti."Gloria sana Mr. Scott'u, Sheldon Scott'u takdim edeyim. Mr. Scott, Miss Gloria Wayne."

Hemen "Nasılsınız?" diye sordum. Kadın elimi alıp adeta yoğurdu. Gözleri de pırıl pırıl parlıyordu. Doğrusu hoşuma gitmişti bu.

-"Oturmaz mısınız?" Gloria, için bir iskemle çektim. Peel nasıl olsa kendi kendine oturabilirdi. Bir garson gelip masayı süpürdü. Kahve ve fincanları aldı. Sonra içki ısmarladık. Kadınla ben bir kaç dakika içinde can ciğer oluverdik.

Ama Peel, bu tatlı konuşmayı kesiverdi. "Benimle görüşmek istediğiniz bir şey var mı, Mr. Scott."

Çaresiz gözlerimi Gloria'dan ayırıp Peel'in kalın bıyığına ve traşı hafifçe uzamış yüzüne baktım. "Şimdilik yok. Bazı hususları tahkik ettim. Ama şimdilik bir delil bulamadım. Mamafih yakında bazı şeylerin olacağını sanıyorum. İyi bir şey öğrenince sizi ararım."

İçkiler geldi. Peel, şampanya kokteylini yudumlamaya başladı. Sonra, "Teklifimin halâ eskisi gibi saçma olduğuna kâni misiniz?" diye sordu.

-"Bir bakıma saçma sayılır. Ama beni alâkadar etmeğe başladı bu. Anlaşılan siz haklıymışsınız."

Lâkayıt bir tavırla mırıldandı. "Pek nadir yanılırım."

Kırmızı Burun, gelip Peel'in omuzuna dokundu. "Bir adam büyük bir çek bozdurmak istiyor patron." Sesi haftalardır yağmurda kalmış gibi kısık ve hırıltılıydı. Peel, müsaade alıp kalktı.

Kırmızı Burun bu sefer bana sokuldu. "O gardenyadan kastın neydi?"

Yakasına baktım. Çiçek yoktu. Ama kolunun altındaki kabarıklık da kaybolmuştu.

-"Sen de her şeyi ciddiye alıyorsun." dedim.

Neşeli neşeli gülerek döndü. Peel'in peşinden klübün arka tarafına doğru yürüdü. Bu sefer de sanki arı kovanının üstüne oturmuş gibi sağ kalçası şiş duruyordu.

Ben Gloria'ya döndüm. "Belki Peel geri gelmez."

-"Geleceğini pek sanmıyorum. Kendisine dişleri fazla gözüken adamın kim olduğunu sordum. Seni tanıyormuş. Onun üzerine de bana tanıştırmasını istedim."

-"İltifatınıza teşekkür ederim. Ama ben dişlek değilim."

-"Biliyorum. Haksızlık etmişim değil mi?"

Sırtında halâ o gümüş lâme elbise vardı. Kumaş ikinci bir deri gibi sarmıştı vücûdunu. Dirseğini masaya dayamış çenesini de avucuna almış bana bakıyordu. Üstelik bana doğru eğilmişti. Göğüsleri elbiseden taşmıştı.Bir an bunların plâstikten yapılmış olabileceğini düşündüm. Acaba bu göğüsleri sigorta ettirmiş miydi? Sonra daha fazla içip içmemenin doğru olup olmayacağını düşünmeye koyuldum.

Genç kadın, "İçki içmiyecek miyiz?" diye sordu. Böylece bu problem de halledilmiş oldu.

Viskiler gelince içerek birbirimizi seyre koyulduk. Bir müddet böyle oturduk. Sonra Gloria gülümsedi. "Beni eve götürebilirsin Shell."

Böyle bir teklifi reddetmek budalalıktı. Ama kendimi tutamadım. "İmkân yok. Bulut gibi sarhoşum. Bu kadehi de bitirince uçan balıklar filân görmeğe başlayacağım. Zaten ikimizin de çalışması lâzım."

-"Ben işimi bitirdim."

-"Ne yaptın.. Ne yaptın?"

-"İşimi bitirdim."

-"Daha şarkı söylemiyecek misin?"

Güldü, "Her gece burada iki program var. İkisinde de ayrı ayrı san'atkârlar oluyor. Peel, daima en iyi san'atkârları seçer." Mahçup bir tavırla ilâve etti. "Hoş benim böyle bir iddiam yok."

İtiraz ettim. "Yok, fevkalâdesin."

-"O halde beni eve götür."

-"Çalışmam lâzım."

-"Eve kadar yürümemi mi istiyorsun?"

Ona bir bakıp biraz düşündüm. Sonra tekrar baktım. Kıkır kıkır güldü. "Beni yürütürsen artık neler olur bilmem."

İnattan vazgeçtim. İçkimi bitirdim. "Pek alâ beraber gidelim."

Ayağa kalktık. Güç belâ salondan çıktık. Vestiyerin önünden geçerken Maxine'in elini kalçasına dayamış bize baktığını gördüm. Sonra soğuk bir tavırla beni süzdü. Gloria'nın arkasından ona göz kırptım. Tam önüne gelince de, "Shell sevgilerini gönderdi," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu. "Saçma."

ALTINCI BÖLÜM

Dışarısı biraz serinler gibi olmuştu. Harem'in gürültüsünden sonra burası bana bir mezar kadar sessiz geldi. Gloria koluma yapışmış bir türlü bırakmıyordu. Kolumu binliklerden meydana gelmiş bir tomar para sanıyordu galiba. Neyse park bekçisi Cadillac'ı kapıya getirdi. Ben direksiyona geçtim. Gloria da arabaya binip yine kolumu yakaladı.

-"Bana bak, yavrum," dedim. "İşim var. Kolumu bırak. Hiç olmazsa şu arabayı kullanayım."

Yine kıkır kıkır güldü. "Uzak değil."

-"Uzak olmayan nedir?"

-"Hımm." Nefesi kulağımı yakıyordu.

-"Evim. Peakview Sokağında. Sana gösteririm." Genç kadın on beş dakika kadar bana gösterip kulağımı hohladı. Kolumu sıkıp bana yaslandı. Sonunda güç belâ Wilshire'den sapıp Parkview sokağına çıktık. Güller sarmış küçük bir evin önünde durduk. Genç kadın, kapıyı açmam için anahtarı bana verdi.

Neyse kapıyı açtım. Kolumdan çekti. "İçeriye gel."

-"Buraya bak. Çalışmam lâzım."

-"Haydi gel. Bu saatten sonra bir şey yapmaya imkân yok zaten."

-"Aklımdan geçmedi değil."

-"Hiç düşünme bunu." Manâlı manâlı güldü. "Bunun yerine bana bak. İstersen sabah uyuyabilir-

sin. Ben ahbap istiyorum. Bu saatte seni buldum. Benimle meşgûl olacaksın."

-"Şey.."

-"İçeri gel. Sana içki vereyim."

İçki lâfını duyunca dayanamadım. Bir kadeh içmek fena olmazdı doğrusu.

Evi hiç de fena değildi. Küçük oturma odası zevkle döşenmişti. Mutfak soldaydı. Tam karşıda saten perdeli bir kapı vardı. Dikkatle bakınca orasının yatak odası olduğunu anladım. Zira kapı da perde de açıktı. İçeride büyük bir tuvalet masası ve beyaz örtülü bir karyoladan başka bir şey yoktu. Yaklaşıp baktım. Tuvalet masasındaki iki resim dikkatimi çekti. Adamlardan birini hiç tanımıyordum. Diğeri hayli Peel'e benziyordu. Daha doğrusu Peel'in fotoğrafıydı bu.

-"Evini beğendim," diye mırıldandım.

-"Tam bana göre. Burasını çok seviyorum. Otur, sana içki getireyim."

-"Yatak odanda iki erkek var." Şaşırdığını görünce ilâve ettim. "Çerçeveli iki adam."

Bir kahkaha attı. "Ha, onlar mı? Beni şaşırttın."

-"Onlardan biri Peel değil mi?"

-"Evet, patronun resmi o. Kendisi bana çok iyi davrandı." Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Pek iyi şarkı söyliyemiyorum değil mi?"

Buna cevap vermemeyi tercih ettim. Oturma odasına bir göz attım. Renkli televizyon, Hi Fi radyo, pikap, köşeye yerleştirilmişti. Mavi perdeli pencerenin önünde büyük bir divan vardı. Hemen gidip oraya yerleştim.

Gloria da küçük mutfağa geçti. Bardaklara buz koyduğunu duydum. Sonra başını kapıdan uzattı. "Ne içeceksin? İskoç viskisi mi? Burbon mu.. Yoksa cin mi?"

-"İskoçu tercih ederim." Kapıya yaklaştım.

"Biraz da su ilâve et. Ama fazla olmasın."

O içkileri hazırlarken baktım. Barmenlikten pek anlamıyordu. Zifa içkileri ölçmekten haberi yoktu. Bir ara öne doğru eğildi. Elbisesinin kumaşı yırtılacakmış gibi geriliverdi. Yine göğüslerinin hakiki mi yoksa takma mı olduğunu düşünmeğe başladım. Belki de bunları kadın eşyaları bulunan dükkanlarda 'Büyük sır' adı aldında satıyorlardı.

-" Her şey tamam." Beni oturma odasına götürdü. Yine divana serildim. Kendisi de benden on beş santim öteye oturdu. Bardağı elime tuşturdu. "Al bakalım."

Su katılmamış viskiydi bu. Üstelik iyi cinsti. Kendisi de zarif bir tavırla içkisini tattı. Sonra bir yudum aldı. Nasıl olduysa bu yudum bitmedi. Kadehi dizine dayadığı zaman bunun boş olduğunu gördüm.

-"Aman Yarabbi!" demişim.

-"İçkiden pek hoşlanmam." diye itiraf etti. "Sadece neşelenmek için içerim." Başını bir rakkas gibi iki yana sallamaya başladı. "Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum."

-"Bundan eminim."

-"Kusura bakma." Kalkıp divanın öbür ucuna oturdu.

Viskinin yarısını ağır ağır içtim. O sırada hafif bir ses duyarak başımı çevirdim. Gloria divanda yoktu. Yatak odasının koyu mavi kadife perdesi hafif hafif sallanıyordu. Heyecanla bardağı kafama dikiverdim.

Genç kadının yatak odasında dolaşarak bir şarkı mırıldandığını duyuyordum. Gözlerimi drapeli perdeden ayıramıyordum. Nihayet Gloria, perdeyi yana iterek dışarıya çıktı.

Elbisesini değiştirmişti. Sırtında duman rengi bir gecelik vardı. Küçük bir örümcek bu

geceliği ancak bir haftada dokuyabilirdi. Gülümsiyerek dans eden Tahitili kız gibi kırıta kırıta bana doğru geldi.

Ona mani olmadım. Zira danstan çok hoşlanmıştım.

Kalçalarını kıvırarak yaklaştı. Drapeli mavi perdeyi sıkı sıkı kapattı. Dudaklarında alaylı bir tebessüm belirmişti. Duvara dayanarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

-"Beğenmek de söz mü? Bayıldım." Dilim sanki yerinden çıkmış gibi ağzımın içinde bir sağa bir sola kayıyordu.

Boğuk bir sesle güldü. "Hoşsun sen. Sana bir içki daha getireyim, Shell."

Yaklaşıp boş bardağı yere bıraktı. Elleriyle başımı tuttu. Bir taraftan da gülüyordu. Kadife gibi yumuşak dudaklarının dudaklarımı yaktığını hissettim.

Bir an Gloria'nın bana içki verip vermiyeceğini düşündüm. Galiba kadın vazgeçmişti içkiden.

Haklıymışım.

Dairemin kapısını açarak içeriye girdim. Kapının sağındaki ışığı yaktım. Odanın ön kısmında iki akvaryum vardı. Balıklar da insanlar gibi fazla parlak ışıktan hoşlanmıyorlardı. Onları. Uyandırmamak için kenardaki gece lâmbasını yakmakla iktifa etmiştim.

Bir haftadan beri hiç uyumamışım gibi geliyordu bana. Mutfağa gidip buz dolabını açtım. Nihayet bir şişe viski buldum. Bir bardağa bol bol içki doldurup hemen içtim. Belki bu sayede uyuyabilecektim. Gecenin üç buçuğuydu.

Tekrar kadehi doldurup yatak odama geçtim. Elbisemi çıkartmağa koyuldum. Gri gabardin elbisemi dolaptaki diğer kostümlerin yanına astım. Kravatımı yerine koydum. Ayakkabılarıma kalıpları geçirdim.

Duşun altına girince de bir akşam içinde tanışmış olduğum enteresan insanları düşünmeğe başladım. Nedense karşıma çıkanların hepsinde biraz kaçıklık varmış gibi gelmişti bana.

Yıkanıp çıktım. İki saati de sekize kurdum. Işıkları söndürüp yatağa girdim. Son olarak Gloria, Maxine ve Robin'i düşündüm. O arada uyuya kalmışım.

lesi de halledilmiş oldu. Bu arada ben de biraz açılır gibi oldum tabii.

Açık mavi gabardin elbisemi giydim. Balıklara biraz yem attım. İçimi çekerek daireden çıktım.

Hava yine çok sıcak olacağa benziyordu. Üstelik rüzgâr da yoktu. Arabaya atlayıp Windsor'a doğru gittim.

Robin'i üç düğmeli bluzu ve daracık pantolonuyla daha beğenmiştim sanırım. Ama o vücûdunu sımsıkı saran sarı kazağı kahverengi eteği, incecik naylon çorapları ve topuklu kahverengi ayakkabılarıyla da bir hayli güzeldi.

Beni görünce o tatlı ve yumuşak sesiyle, "Günaydın, Shell," dedi. "Bu sabah erkenden kalktın galiba."

-"Dün gece unttuğum bir şeyi hatırladım. Onun için sana uğrayıp biraz konuşayım dedim."

Kaşları çatılır gibi oldu. Ama yine de beni içeriye davet etti. İçeriye girince ne göreyim? Alçak yeşil divanda yine Mr. Kash oturmuyor mu? Adam bu sabah iyi cinsten kahverengi twid bir elbise giymişti. Yüzü de bir gün evvelki gibi allak bullaktı.

Ben neşeli neşeli tebessüm ettim. "Günaydın."

Adam, ağır ağır divandan kalkıp bacaklarını açarak durdu. Beni pis pis süzdü. "Allah cezanı versin, serseri. Neden her gün bizi rahatsız ediyorsun? Hiç evinde oturmaz mısın sen?"

Bu namussuzun kaş çatmasından surat etmesinden sıkılmıştım artık. Hiç düşünmeden ceketimin önünü yakalayıp. "Defol!" diye bağırdı. "Defol serseri!"

Hayatta en sevmediğim şey itilip kakılmaktır. Hele beni itip kakabileceklerine inanan budalalara daha da fazla sinirlenirim. Buna rağmen

kımıldamadım. Sakin sakin konuştum. "Bir dakika, ahbap."

Daha fazla devam edemedim. Kash, birdenbire kocaman elini göğsüme dayayarak beni itmeğe kalktı. Ben sağ ayağımı geriye alarak hafifçe yana döndüm. Sonra sağ yumruğumu sıkıp bir balyoz gibi çenesine indiriverdim. Budala geri geri gitti ve kaidesinin üstüne oturuverdi.

-"Sana söylemeyi unuttum, Kash," diye homurdandım. "Pençelerinle bana dokunmağa kalkma, fena olursun."

Epeyi dayanıklıydı doğrusu. Bir müddet yerde oturup başını salladı. Sonra kalkmağa yeltendi.

-" Yeter! Bu kadarı yeter!" Robin aramıza girmiş on santim topuklu ayakkabısıyla yere vurarak bağırıyordu. "Sizi hayvanlar sizi. Neden doğru dürüst hareket etmiyorsunuz bilmem." Kash'a dönerek çıkıştı. "Eddie, bu şekilde davranmaya hiç hakkın yoktu. Evimde böyle davranmana müsaade edemem. Senin hesabına ben utandım. Artık git. Kibar kibar davrandığın zaman gelirsin."

Adam, ayağa kalktı. Pantolonun arkasını süpürdü. Eliyle çenesini yokladı. Bana yaklaşıp, sert bir sesle, "Pek alâ ahbap," dedi. "Sen bir hata yaptın yine karşılaşacağız."

Çıkıp, yenisini almak niyetindeymiş gibi eski kapıyı şiddetle çarparak kapattı. Bu adam her sefer ben gelince çıkıp gidiyordu. Belki de bu yüzden garez olmuştu bana. Robin'le baş başa ben otursaydım başkasının işimizi bozmasına fena halde sinirlenirdim tabii. O bakımdan adam haklıydı.

Robin'e döndüm. "Söylediğim şeylerden dolayı özür dilerim. O adama çok sinirlendiğim için sözlerimi pek tartamadım."

-"Ziyanı yok." Kırmızı dudakları tatlı

bir tebessümle bükülüverdi. "Bu şekilde hareket etmesi için bir sebep yoktu. Açıkçasını istersen seni hiç de kabahatli bulmuyorum. O yumruğu haketmişti. Eddie, buraya geleli bir kaç dakika olmuştu. Birdenbire senin gelmen hoşuna gitmemiş olacak."

-"Onu kabahatli bulmam doğrusu."

-"Teşekkür ederim. Kendisiyle birlikte Santa Anita'ya gitmemi istiyordu. Halbuki benim pek arzum yoktu." Gidip divana oturdu. "Kusura bakma. Ayakta kaldın. " Divana vurdu. "Gel otur."

Teklifini tekrarlamasına lüzûm yoktu.

-"Bu sabah beni neden görmek istedin Shell?"

-"Sırf seni görmek için geldiğimi söyleyebilirim."

-"Söyleyebilirsin. Ama buna inanmam Shell." Alt dudağını dişleyerek beni süzdü.

-"Haklısın. Kardeşin hakkında biraz daha malûmat istiyorum."

Tebessümü siliniverdi. "Öğrenmek istediğin nedir."

-"Kendisi doğuda ne yapıyordu?"

-"Joe, uzun zaman orada kaldı. Orada bir işi vardı. Yine at yarışlarıyla alâkalı bir iş."

-"Doğuda nerede oturuyordu?"

Genç kadın, "New York." diye cevap verdi.

-"Çok güzel bir şehirdir orası. İnsan New York'da ne ararsa bulur. Oraya hiç gittin mi?"

-"Hayır, ama görmeyi isterdim."

-"Haklısın, bir kere görmek lâzım. Herkes, 'Oraya gitmek isterim ama yerleşmek hoşuma gitmez,' der. Kendi hesabıma orada oturmayı isterim doğrusu. Joe, her halde Arlington Park'da çalışıyordu değil mi?"

-"Evet, evet, öyle söylemişti."

-"New York'dan sana mektup yazar mıydı?"

-" İlk gittiğinde yazdıydı. Fakat son senelerde hiç mektup yollamadı."

Yastıklara dayanıp pakedimi çıkardım. "Sigara içer misin?"

-"Teşekkür ederim burada var." Divanın yanındaki alçak masada duran kutudan ucu mantarlı bir sigara aldı. Büyük masa çakmağıyla hem benimkini hem kendi sigarasını yaktı. Dumanı ciğerlerime çektim.

-"Robin," dedim. "Joe, aslında senin kardeşin değil sanırım. Öyle değil mi?"

İri kahverengi gözlerini yüzüme dikti. Bir müddet sesini çıkarmadı. "Böyle bir şey düşündüğünü hissetmiştim zaten. Nereden anladın, Shell?"

-"Bunun farkında değildim. Şimdiye kadar bilmiyordum. Sadece ikinizin kardeş olamıyacağını hissetmiştim." Hayretle yüzüne baktım. "Bu tip bir numaraya neden lüzûm gördün kuzum? Polisler Joe hakkındaki tahkikati tamamlamak üzereler. Kardeş olmadığınız hemen anlaşılacak. Belki de bugün ortaya çıkacak bu."

Başını divanın arkasına yaslayarak, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bilmiyorum. Bu hususu düşünmedim bile. Ne söyliyeceğimi de bilemiyorum. Çok endişeliydim. Biraz da korkmuştum. Polisler buraya gelip bana sual sormaya başladılar. Joe'nun cesedine bakıp hüviyetini tesbit etmem gerekiyordu. Şaşırmıştım." Başını kaldırıp beni süzdü. "Nereden anladın?"

-"Birincisi Joe'ya bir kaç isim daha bulman lâzımdı. Aslında mühim bir husus değil bu. Fakat kızlarına Robin Victoria Ellen Brooks adını veren bir aile oğullarına sadece Joseph ismini koymakla iktifa etmezdi. Sonra o resimler..."

-"Resimlere ne olmuş?"

-"Bir kere birbirinize hiç benzemiyordunuz. Saçların çok güzel Robin. Çok beğendim saçlarını. Fakat bu dikkati çekecek bir kızıl. Joe'nun saçları ise benimki gibi mısır püskülü rengi. Tabii sen saçını boyatmış veya kına koydurtmuş olabilirdin."

Hiddetle, "Ne münasebet," diye bağırdı. "Saçlarım tabii. Asla boyatmadım!"

Başımı salladım. "Mühim değil bu. Bu saç renkleri beni biraz düşündürdü. Sonra fotoğraflardaki yazılar dikkatimi çekti. Bir erkek kardeş ablasına bu tip şeyler yazmaz. "Bütün sevgimle" gibi sözler kullanmaz. Sonra resimlerin kendileri alâkamı çekti. Fotoğraflar gece kulüplerinde alınmıştı. İki kardeşin eğlenmesine benzemiyordu bunlar. Daha ziyade gece kulübünde eğlenen iki sevgiliyi hatırlatıyordu."

Robin sigarasından bir nefes çekti. "Başka bir şey var mı? Sayın Hususi Hafiye."

-"Arlington Park. New York'da değil Chicago'dadır."

Derin bir nefes alınca ince kazağın göğüs kısmı gerildi. "Demek bunu anladın? Ama mühim değildi ki. Bunu eninde sonunda sana anlatacaktım her halde. Şimdi düşünüyorum da polislere durumu söylememekle aptallık etmişim. Her halde çok kötü bir mahlûk olduğumu düşünüyorsun."

-"Neden?"

Bana döndü. Kahverengi gözleri ateş saçıyordu. "Çünkü onunla beraber oturuyordum. Bu yüzden benden tiksineceksin. Kendisi kardeşim değildi. Benimle evlenmek istiyordu. Fakat biraz beklememiz gerektiğine kaniydi. Ben de evli olmadığım bir erkekle oturduğumun duyulmasını arzu etmiyorum. Çünkü.." Sesi titriyordu. Dudağını ısırarak sustu.

-"Sâkin ol yavrum." diye mırıldandım. "Hususi hayatın beni hiç alâkadar etmez. Fakat Joe Brooks öldürüldükten sonra polis dahil herkesi kandırmağa kalkışman biraz garip."

-"Kendini benim yerime koy, Shell. Durup dururken kapına bir polis geliyor ve sana "Miss Brooks" olup olmadığını soruyor. Şaşkınlıkla 'Evet' diye cevap verince, bu sefer kardeşim Joseph Brooks'un burada oturup oturmadığını soruyor. O vakit çaresiz buna da 'evet' diyorum tabii. Adam ondan sonra kaza olduğunu ve Joe'nun cüzdanındaki kâğıtlardan ismini ve adresini bulduklarını anlatıyor. Sonunda da Joe'nun öldüğünü ve gidip onun hüviyetini tespit etmem gerektiğini bildiriyor." Sesi git gide yükseliyordu. Başını dizlerine dayayarak inlemeğe başladı. "Öldü, öldü, öldü. " Uzun kızılımsı saçları bacaklarına sürünüyordu.

Ben ne yapacağımı şaşırmıştım. "Şey.. Kendine gel kızım. Bir içki iç bari. Belki faydası olur."

Başını kaldırıp hafifçe ıslak gözlerini yüzüme dikti. "Evet, bir içki içeceğim."

Kalkıp bambu bara gitti. Sonra dönüp banabaktı. "Sen de benimle içersin değil mi?"

-"Teşekkür ederim. Sanmıyorum. Benim için biraz erken."

-"Benim için de erken. Tek başıma içmekten nefret ederim. Benimle bir şey iç, Shell. Yalnız bırakma beni."

-"Pek alâ," diye cevap verdim. " Böyle hareket etmemin doğru olmadığını biliyorum. Ama bir kadeh içeyim. Kahvaltı yerine geçer bu artık. Belki de bir viski içersem kafamı toplarım."

Gülümsedi. "Bu kadar dayanıksız mısın? Her halde bana soracağın bir sürü sual daha vardır."

-"Fazla değil. Joe'nun kardeşi olduğunu neden iddiaya kalkıştığını anlattın? Seni kabahatli bulmuyorum. Hele seni itham etmek aklımın köşesinden bile geçmez. Eğer onu öldürmemişsen seni asla itham edecek değilim."

Bu sefer hiç sesini çıkarmadı. Sadece birdenbire başını çevirerek yüzüme baktı. Dudakları bir çizgi halini almıştı. Burnundan soluyordu. Nihayet buz gibi bir sesle, "Bir daha size içki verecek değilim, Mr. Scott." dedi.

-"Mr. Scott mu?"

-"Evet Mr. Scott."

İçkisinden bir yudum alıp titredi. "Biraz sert olmuş bu, değil mi?"

Başımla tasdik ettim.

-"Sen Joe'nun öldüğüne, yani öldürüldüğüne mi kânisin?"

Yine başımı salladım. "Öyle gözüküyor. Polisler de böyle düşünüyorlar zaten."

-"Neden?"

-"Bunun bir kaç sebebi var. Bir kere Joe o kadar içmiş ki o halde sokaklarda dolaşması imkânsızmış. Hemen sızması lâzımmış. Yâni tek başına Solanı'ya çıkacak durumda değilmiş. Çok tuhaf."

Robin kaşlarını çattı. "Evet, acaip."

Ben kocaman bardakdaki viskinin yarısını içmiştim. Midem bir ateşçinin pantalonundan daha kızgındı artık. "Kimdi o?"

-"Kim kimdi?"

-"Joe'yu sordum. Asıl adı neydi?"

-"Ah. tabii. Sen bunu bilmiyorsun. Asıl adı Maddern'di. Joey Maddern. Kendisi pek karekter sahibi bir insan değildi belki ama benim için çok kıymetliydi. Nasıl olsa öğreneceksin. İllinois'de iki defa sahte çek sürmüştü. Onun için İllinois polisi halâ kendisini arıyordu."

-"İyi bir arkadaş bulmuşsun kendine." Gözlerini yere dikti. Sonra başını kaldırdı. "Ne olur böyle konuşma, Shell."

-"Özür dilerim." dedim. Boşuna sertleşip kadını üzmemin bir manâsı yoktu doğrusu.

Robin, devam etti. "Zaten Joe Brooks adını almasının bir sebebi de buydu. Kimse Joe Brooks adında birini tanımıyordu. Polisler aradığı adam Maddern'di." İçkisini başına dikti.

Ben de sek viskiyi bitirdim. Fevkalâde bir sabah kahvaltısı olmuştu bu. "Bir şey daha var."

-"Bir dakika." Boş bardakları alıp bara götürerek tekrar ağızlarına kadar doldurdu.

-"Ne yapıyorsun kadın?" diye sordum. "Beni sarhoş etmek mi istiyorsun yoksa?"

-"Saçmalama. Ne yapmak istediğimi ben de bilmiyorum. Yalnız kafamın çalışmasını arzuluyorum. Sabahın dokuzu da olsa ziyanı yok.Hem insanın kaçta sarhoş olacağı bu kadar mühim mi?" Yüzüme baktı. "Evet ne diyordun?"

-"Şahsi bir şey bu. Şu Kash denilen adam hakkında malûmat edinmek istiyorum. Kendisi hakkında ne biliyorsun?"

-"Anlatmıştım Shell. Eddie, gidip Dragoon'un dükkanında at yarışları için para yatırıyormuş. Joey'i görmeye gelirdi. Atlardan bahseder bir iki kadeh içerlerdi. Belki Joey bu arada ondan para alıp dükkana haber vermeden atlara yatırıyordu. Ama pek sanmıyorum. Joey, Dragoon'unki gibi bir dükkanı olmasını istediğini söylerdi hep."

-" Bir bakıma haklı. Iyi çalıştırılırsa o tip yerlerde çok para var. Demek Eddie, at yarışlarına çok düşkün."

-"Şimdi bir sistem bulduğunu iddia ediyor." Gülümsedi. "Herkesin bir sistemi var ga-

liba. Kendisi sandığın gibi sıkıcı bir mahlûk değil, Shell. Sinirlenmesinin bir sebebi de bu olabilir."

-"Yeni bulduğu sistem pek iyi olmadığı için mi sinirli?"

-"Anlaşılan kendisi hep kazanmayan atları seçiyormuş. Ama atların daima ikinci veya üçüncü geldiğini söyledi."

-"En kötü sistem de budur zaten. İkinci üçüncü gelen atları seçince insan bir daha sefere yanılmayacağını ve birincileri yakalayacağını zanneder." Sırıttım. "Bunu tecrübeme dayanarak söylüyorum. Ama kendimi çabucak tedavi ettim ben. Bir şey daha soracağım. Joey'la sen Eddie'yi ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

-"Dört beş ay oluyor. Joey, Dragoon'un yanında çalışmaya başlar başlamaz Eddie'yle tanışmış. Geçen Şubattaydı bu. Joey ve ben..." Yutkundu. "Joey'le ben karşılaştıktan hemen sonra"

-"Peki. Bir şey daha var. Joey'in hiç akrabası yok mu?"

-"Annesi İllinois'de bir yerde oturuyor. Peoria'da sanırım. Kendisini hiç görmedim. Joey arada sırada annesine yazardı. İki hafta evvel de bir mektup gönderdiydi. Annesiyle teması kesmek istemiyordu. Arada sırada kadına para da gönderiyordu. Babası Joey çocukken ölmüş."

-"Kadın Joey'in öldüğünü biliyor mu acaba?"

-"Aman Yarabbi! Hiç aklıma gelmedi bu. Her halde bilmiyordur."

-"Polis tahkikatı bitirince kadınla temasa geçecektir." diye fikrimi açıkladım

-"Shell."

-"Ne var?"

-"Sen çok dürüst bir insana benziyorsun. Sana bazı şeyler anlatmak istiyorum. Kendi hak-

kımda.. Belki o vakit vaziyeti daha iyi anlarsın."

İçkimi yudumlayarak ona baktım. İçki de Robin de fevkalâdeydi. Vücûdum gevşemişti. Hayatımdan da memnundum. Bu iri kahverengi gözlü güzel kadının kafasından neler geçiyordu acaba? Konuşması için başımı salladım. Bakalım neler öğrenecektim?

-"Çocukluğumda hiç bir şey yoktu Shell. Belki sen bunun ne demek olduğunu bilirsin. Neyse orta okulu bitirdiğim sırada çalışmam gerekti. Zira hem annem hem de babam ölmüştü. Sandığın gibi liseyi bitirmedim ben. Karnımı doyurmak için çalışmak mecburiyetindeydim. Bir sürü işe girip çıktım. Mühim değil bunlar. Sonunda Spring Sokağında bir lokantada çalışmağa başladım. O şişko, yağlı adamlar lokantaya gelir ve on sent bahşiş verdikleri için bacağımı sıkar veya beni çimdiklemeye kalkarlardı. On sent verdikleri için kendilerinde bu hakkı görürlerdi. Bir gün lokantaya Joey geldi. Onunla konuştuk. Sen kendisinin karektersiz olduğunu söylüyorsun, âma iyi bir insandı o. Emin ol öyleydi. Bana çok iyi davrandı. Bana hediyeler aldı. Güzel yerlere götürdü. Birlikte çok eğlendik. O resimlerimizin çekildiği gece kulüplerine gittik. Ömrümde böyle yerlere gitmemiştim ben. Evlenmekten bahsediyordu ama daha yerleşmek niyetinde değildi. İşte sonunda onunla yaşamaya başladım. Kendisi Joe Brooks adını aldı." Susup yüzüme baktı. "Bu yüzden benim ahlâksız olduğuma mı kânisin Shell?"

-"Hayır, Robin. Böyle bir şeyi düşünmeme imkân yok. Sen de bunu unut."

-"Teşekkür ederim. Hayat hikâyemi kimseye anlatmak adetim değildir."

Hayretle boş bardağıma baktım. Kadın konuşurken ben viskinin hakkından gelmiştim.

Robin, bardağı elimden aldı. "Bu kadar kasvetli olmayalım."

-"Haklısın yavrum."

-"Yine bara gitti. Bu sefer ben de onu takip ettim. Biçimli kalçalarını saran kahverengi eteğe ve incecik naylon çoraplı ~~uzun~~, güzel bacaklarına bakıyordum. O yine bardaklara içki koydu.

Hemen atıldım. "Yavaş ol, güzelim. " İçtiğim viski bir gece evvel mideme inen akrabalarına kavuşmuştu sanırım. Midemde birbirbirine sarılmış dans ediyorlardı.

Başını salladı. Bu sefer uzattığı bardakdaki , içki diğerlerinden daha açık renkliydi. Bir sigara yaktı.

-"Saçmalıyorum ben" diye mırıldandım. "İçkinin sırası mı? İşim var."

-"Şu anda çalışıyorsun zaten."

Haklıydı galiba. "Evet çalışıyorum. Çok zevkli harikulâde bir iş bu."

İnci gibi dişlerini göstererek güldü. Kızıl dudakları beyaz dişleriyle tatlı bir tezat teşkil ediyordu. Dayanamayıp içkiden büyük bir yudum aldım. Boğazımı yakarak mideme indi bu.

Robin, bir adım ötede duruyordu. Bir adım atınca aramızda mesafe kabul edilebilecek bir şey kalmadı. Birbirimize çok yakındık. Nefesini boynumda hissediyordum. Genç kadın " Kulağına ne oldu?" diye fısıldadı. "Sol kulağının üstünü kasdediyorum."

-"Kadının biri ısırdı. " Şaka yaptığım filan yoktu. Sadece ne yapacağını merak etmiştim.

Oralı olmadı. Sigarasından bir nefes çekip dumanları yüzüme üfledi. "Shell, Shell çok şirinsin. Burnuna ne oldu?"

-"Kadının biri ısırdı."

Boğuk bir sesle güldü. Başını sallayınca

kızıl saçları adeta dalgalandı. Bir perçem yüzüne düştü. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Fakat fikrini değiştirip güldü. Yine dumanı üflememesi için dönüp divana gittim ve oturdum. O da gelip yakınıma, çok yakınıma yani kucağıma oturdu.

Viskinin birazını içip bardağı yere bıraktım.

Kıkır kıkır güldü. "Bardağı oraya bırakma."

-"Neden?"

-"Ayağınla vurup bardağı devirebilirsin de ondan."

-"Nasıl tekmeleyeceğim bunu?"

-"Saçmalama."

Ona baktım. Bu sefer sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. Gözlerini kısarak alt dudağını yaladı. O haliyle ne kadar güzeldi. Gözlerini açınca bunların içinde kendimi gördüm.

-"Shell," diye fısıldadı.

Aramızda iki, üç santim kalmıştı artık. "Shell, Shell...." Sesi o kadar hafifti ki. Sonra aramızda mesafe de kalmadı. İpek gibi saçları yüzümü okşuyordu.

Belki ben de iyice sarhoştum. Ama artık hiç bir şey umurumda bile değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kravatımı bağlarken Robin tembel, tembel, "Biliyor musun Shell?" diye mırıldandı.

-"Ne var?"

-"Sen bir Yunan İlahına benziyorsun. Burnu kırılmış bir ilâh."

-"Burnumun kırıldığı doğru. Gerisine boş ver."

-"Emin ol samimiyim." Dönüp baktım. Genç kadın ağır ağır gerindi. Çok hoş bir manzaraydı bu."

-"Saat kaç?" dedi.

Saatime bir göz attım. "Öğleye geliyor. On ikiye çeyrek var. Artık büroma gitme zamanı geldi. Dünden beri gitmedim. Bu gidişle işsiz güçsüz de kalacağım."

-"Aldırma çalışıp ne olacak?" Gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

-"Hayatımı kazanmam lâzım Robin. Param olmazsa nasıl viski alırım?"

-"Haklısın galiba. Gelip beni göreceksin değil mi Shell?"

Ona bakarak sırıttım. "Geri geleceğime emin olabilirsin cadı."

-"Ne dedin? Ne dedin?"

-"Bir süpürge sopasına binip uçan cadıdan farksızsın. Bak beni de büyüledin."

Yatakta dönerek uykulu uykulu mırıldandı. "Haydi artık git."

Dediğini dinleyerek evden çıktım. Güneş

tam tepedeydi ve hava da inanılmayacak kadar sıcaktı. Cadillac'a atlayıp Beverly'e saptım. Sağ tarafta ilk gördüğüm lokantanın önünde durdum. Hemen şöyle kanlı bir biftek ve kızarmış patetes ısmarladım. İyice karnımı doyurduktan sonra üç fincan da acı kahve içtim. Dikkatli olduğum takdirde akşama sağ çıkabileceğime kanaat getirmiştim. Her tarafımdan ter sızıyordu.

Yine arabaya atlayıp Broadway'de Hamilton binasının önüne geldim. Asansöre atlayıp ikinci kata çıktım. Büroma gittim. Kapım kapalıydı. Durup gülümsedim. "İyi günler. İşiniz mi vardı?"

Kapının sol tarafındaki tahta bankoya oturmuştu. Kucağındaki eski biçimli siyah çantayı sıkı sıkı tutuyordu. En fazla kırkbeş, kırk altı kiloydu. Boyu bir elli civarında olacaktı. Ayaklarında bağlı, siyah potinler vardı. Son derece şirin bir mahlûktu.

Altmışında da olsa hoşuma gitmişti o. Sırtına biçimsiz siyah bir elbise giymişti. Eteği uzun olduğu için gri renkli pamuklu çoraplarını hayal meyal seçebildim. Saçları kırdı. Altın çerçeveli gözlüğü Birinci Dünya Savaşı sırasında yapılmıştı sanırım.

Ayağa kalkıp dikkatle bana baktı. Sonra üstü iyice kırışmış eliyle gözlüğünü düzeltti. "Mr. Scott siz misiniz? Mr. Sheldon Scott?" Sesi de incecikti. Ufak tefek vücûduna çok uyuyordu bu ses.

-"Evet efendim." dedim. "Lütfen içeriye buyrun."

Kapıyı açıp onu içeriye soktum. Ben de peşinden gittim. Şaşırmış gibi bakındı. En rahat koltuğa oturması için masamın önüne çektim. Koltuğa ilişti. Ben de yerime geçtim ve son derece ciddi bir tavır takındım. "Emriniz nedir efendim?"

Sinirli sinirli eski çantayı açıp kapattı. Sonra "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Mrs. Maddern'im ben."

Önce devam etmesi için aptal aptal yüzüne baktım. Sonra aklım başıma geldi. "Kim? Kim?"

-"Mrs . Maddern."

Birdenbire ayıldım. Kadının şiddetli miyop olduğunu sanmıştım. Hattâ gözlerinin sulandığına kanaat getirmiştim. Aslında kadın ağlıyordu. Zavallı ufak tefek ihtiyar belki de aylardan hatta yıllardan beri görmediği oğlu için göz yaşı döküyordu. Birdenbire kendimi çok fena hissettim.

Sonra " Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Mrs. Maddern," diyebildim. "Joe sizin oğlunuzdu demek?"

-"Evet oğlumdu." Gözleri yine sulanmağa başlamıştı.

Hemen atıldım. "Size yardım edebilirsem memnun olurum. Yalnız anlıyamadığım bir şey var. Nasıl olup da buraya geldiniz? Yani bana gelmenize bir manâ veremedim."

-"Ben Joseph'i görmeğe gelmiştim. Onun öldürüldüğünden haberim yoktu. Mr. Dragoon adında biri söyledi. " Konuşabilmek için kendisini zorladığı belliydi. "Mr. Dragoon, bir arabanın Joseph'e çarptığını ve oğlumun bu yüzden öldüğünü söyledi. Kendisine sual sorduğum zaman da sizi görmemi tavsiye etti. Bu işle sizin meşgûl olduğunuzu anlattı. Siz oğlumun kazaya kurban gittiğine inanmıyormuşsunuz. Onun öldürüldüğüne kaniymişsiniz."

Dragoon'un hakikati neden bu şekilde anlattığı belliydi.

Yaşlı kadın içini çekti. "Mr. Dragoon, hoş bir insan değil kendisinden hoşlanmadım."

-"Haklısınız, Mrs. Maddern," diye cevap

verdim. "Ben de kendisinden pek hazetmem. Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

-"Mr. Dragoon oğlumun ölümünü tahkik ettiğinizi söyledi. Ben Joseph'in başına neler geldiğini anlamak istiyorum. Eğer biri oğlumun ölümüne sebep olmuşsa onu bulmanızı rica edeceğim. Size ücretinizi verebilirim. Biraz param var." Gözlüğünü çıkarıp gözlerini kapattı. Parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Sadece bir defa hıçkırdı.

Yerimden kalkıp yanına gittim. Sıska omuzuna elimi dayadım. Ne söylemem lâzım geldiğini ben de pek bilemiyordum. "Nasıl isterseniz öyle olsun, Mrs. Maddern."

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü son derece solgundu. "Saat ondan beri buradayım. Joseph çok iyi bir çocuktu. Bazı boyundan büyük işlere karışmıştı ama çok iyi bir çocuktu." Siyah çantasını karıştırıp ufak bir mendil çıkardı. Gözlerini kuruladı. "Affedersiniz. Burada ağlamak istemezdim."

Ziyanı olmadığını söyledim. Joey aslında serserinin biriydi. Ama bu kadın için o halâ kısa pantolonlu, yüzü gözü kir içinde kalmış küçük bir çocuktan ibaretti. Geri dönüp yerime oturdum. "Mrs. Maddern, Los Angeles'e neden geldiğinizi veya Mr. Dragoon'un dükkanına niçin gittiğinizi pek anlıyamadım. Bunu izah ederseniz faydası olur sanırım."

Başını salladı. Biraz kendisini toplamıştı artık. "Joseph, arada sırada bana mektup yolluyordu. Ama muntazam yazmıyordu. Her halde fazla işi vardı. Arada sırada bana para da gönderiyordu. Çok iyi bir evlâttı o." Acı acı gülümsiyerek devam etti. "Son mektubu iki hafta evvel aldım. Kendisi bir şeye üzülmüştü sanırım. Ben öyle anladım. Oğlum, Los Angales'de bir miktar

parası olduğunu yazıyordu. Bunu Citizen Bankasının kasasına koymuştu. Bana da bir anahtarla imzalamam için bir kart göndermişti. Bu sayede gidebilecektim. Kartı hemen imzalayıp oğluma gönderdim. Joseph, kendisine bir şey olduğu takdirde hemen parayı bankadaki kasadan alabileceğimi yazmıştı. " Yüzüme baktı. " Onun ne iyi bir evlât olduğunu anlıyorsunuz değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım.

İhtiyar kadın, "Bunları anlatacak yerde size oğlumun mektubunu vermem daha doğru olurdu," dedi . "Aklım hiç başımda değil." Eski çantadan bir zarf çıkarıp bana uzattı.

Kadın bana her şeyi anlatmıştı. Joe bu arada annesinin hatırını soruyor ve sevgisini gönderiyordu. Paraya dair laflar da gayet lâkayıttı:

"Anneciğim, bana bir şey olursa bankanın bir kasasında duran parayı hemen alırsın. Hiç bir güçlük çıkmayacağına eminim."

Mrs . Maddern, "Joseph'in mektubu beni endişelendirdi." diye devam etti. "Bu sözlerin oğlumla alâkası yoktu. Kendisi sadece çocukken kızamık geçirmişti. Arada sırada da nezle olurdu. Bunlardan başka bir hastalık hatırlamıyorum. Çok sıhhatliydi o. Onun için gelip kendisini görmeğe karar verdim. Zaten onu bir seneden beri de görmemiştim. Kendisi yazdığım mektupları Grand Sokağında bir adrese yollamamı istiyordu. Anlıyacağınız uzun zaman bana yazmamıştı. Bu oğlumdan aldığım ilk mektuptu. Şey.. Bir tatsızlık olmuş da.."

-"Biliyorum." diye sözünü kestim. "Siz devam edin."

-"İşte bu yüzden Joseph'in nerede olduğunu bilmiyordum. Nihayet bu mektup geldi. Bu sabah Los Angeles'e gelince doğru o adrese gittim. Meğer orası bir oyuncakçı dükkanıymış. Joseph'i sorunca tezgahtar arkada bir yere gitti.

Biraz sonra da Mr. Dragoon gelip benimle konuştu. Kendisi oğlumun patronuymuş.

-"Doğru. Şimdi şu para işini konuşalım. Bankaya gittiniz mi?"

-"Hayır, henüz gidemedim. Sadece Joseph'in patronuyla konuştum. Bir otelde oda tuttum ve buraya geldim."

-"Polise de gitmediniz mi?"

-"Hayır. Gitmem lâzım sanırım. Mr. Dragoon sizi görmemi söyleyince buraya geldim. Kafam bir hayli karışmıştı. Polislerle konuşayım mı dersiniz?"

-"Buna pek lüzûm olduğunu sanmıyorum, Mrs. Maddern. Daha doğrusu şimdilik ihtiyaç yok. Polise baş vurmadan evvel biraz dinlenmelisiniz. Her halde Joseph'i de görmek istersiniz. Cenaze merasimi yapılmasını arzu edersiniz."

Ağır ağır başını salladı. "Mr. Scott, neden Joseph'le ilgileniyorsunuz? Neden Mr. Dragoon, oğlum hakkında bana malûmat verebileceğinizi söyledi?"

-"Bu sadece normal bir tahkikat. Bir müşterim bu kazayı tahkik etmemi istedi. Son zamanlarda bu tip kazalar çok fazlalaştı. Ben de işe henüz başladım."

Tereddütle, "Sizi tutmama imkân var mı?" diye ordu

-"Hayır, başkası bana bu işi verdi. Ama elimden geldiği kadar size yardım etmeye çalışacağım. İsterseniz şimdi sizi bankaya götüreyim. Kasada ne olduğuna bir bakın."

Bu teklifime memnun kaldığını söyledi. Birlikte büromdan çıktık.

O O

O

Citizen Bankasının yarım blok gerisinde boş bir yer görerek hemen arabaya oraya parkettim.

Bankaya girince Mrs. Maddern hüviyetini gösterdi. Bize hiç güçlük çıkarmadılar. Derhal kasaların bulunduğu daireye indik. Joe bu kasayı tutarken hem kendisinin, hem de annesinin adını vermişti. Onun için adamın ölmesine rağmen Mrs. Maddern'in kasayı açmaya hakkı vardı. Kâtip ana anahtarı kilitte çevirip, bizi yalnız bıraktı.

Mrs. Maddern, "Lütfen kasayı siz açın, Mr. Scott." dedi.

Onun anahtarını alarak, deliğe soktum. Kutuyu çıkarıp kadına uzattım. Birlikte yandaki küçük bölmelerden birine gittik. Kimsenin bizi görmesini istemiyorduk. Kadın çelik kutunun kapağını kaldırıp bakınca, gözleri büyüdü. Aman Yarabbi! " Kutuyu bana verdi. "Ömrümde bu kadar parayı bir arada görmedim."

Ben de bir baktım. Az kalsın ben de bağıracaktım. Kutu para doluydu. Ben bu kadar parayı bir arada görmüştüm ama epeyi evveldi bu. Hattâ daha fazlası bile elimden geçmişti. Neyse parayı saydık. Kutuda tam on sekiz bin iki yüz dolar vardı. Joey için hatırı sayılır bir meblağ idi bu.

Paraya bakarken kafam sür'atle çalışmaya başladı. Mrs. Maddern'in bir müddet paraları seyretmesine müsade ettim. Sonra, "Bunları çantanıza koyalım." diye teklif ettim. "Burada başka yapılacak bir şey yok."

-"Bu parayı alayım mı?" Sesi her zamankinden daha hafifti. "Almam doğru olur mu."

-"Tabii," diye cevap verdim. "Sizin bu. Joseph bunu size bırakmış."

Hafifçe gülerek elimi okşadı. Nedense birdenbire bir ferahlık duydum. İyilik madalyaları alan bir izci gibi hissediyordum kendimi.

Mrs. Maddern, paraları kocaman eski çantasına doldurdu. Oradan ayrıldık. Mrs. Maddern'i arabaya bindirdim. Kalabalık caddedeki otomobillerin arasına karıştık.

-"İsterseniz," dedim. "Sizi otelinize bırakayım. Ama önce yapmak istediğiniz bir şey varsa o başka."

-"İyi olur Mr. Scott. Sheaffer Otelinde kalıyorum."

Onu otele götürüp odasına çıkardım. Ayrılırken. "O lahanaları otelin kasasına koysanız fena olmaz," diye tavsiye ettim.

-"Lahana mı?"

-"Paraları kastediyorum. Kasada emniyette olur."

-"Teşekkür ederim, Mr. Scott. Öyle yapacağım. Bana çok yardım ettiniz."

-"İlk fırsatta gelip sizi görürüm. Burada mı kalacaksınız?"

-"Evet. Zaten gidebileceğim başka bir yer bilmiyorum."

Vedalaşıp ayrıldım. O 324 numaralı odanın kapısında durmuş arkamdan bakıyordu. Ufak tefek, solgun yüzlü kadın içinde on sekiz bin dolar bulunan siyah çantayı sıkı sıkı tutuyordu.

Fakat ben zavallının o anda parayı hiç, ama hiç düşünmediğini gayet iyi biliyordum.

Büroma dönerken Balık pazarına uğrayıp iri bir karides aldım. On sentti bu. Kabak kafalı satıcı merakla bakıp, "Ziyafet vereceksiniz galiba." dedi. Ben de esrarlı bir tavırla sırıtıp küçük pakedi alarak oradan uzaklaştım.

Büroya dönünce karidesi bir sicimle bağ-

layıp guppi balıklarının bulunduğu akvaryuma sallandırdım. "Ziyafet var çocuklar." Balıklar deliye döndü tabii.

Sonra büyük maun masamın başına geçip oturdum. Telefona uzanıp Richmond 8-1212'yi aradım. Bir kadın. "Los Angeles Examiner,' dedi.

-"Ben Sheldon Scott. Tommy Kelly'le konuşabilir miyim?"

-"Bir dakika beklemenizi rica edeceğim."

Biraz bekledim yine kadının sesi yükseldi. "Özür dilerim, Mr. Scott. Mr. Kelly bu sabah işe gelmemiş. Fakat öğle üzeri gazeteden ayrılmış. Bugün dönemiyecekmiş. Başka biriyle konuşmak ister miydiniz?"

-"Hayır, teşekkür ederim." Telefonu kapattım. Nedense biraz endişelenmiştim. Belki Kelly başında bir buz torbası evinde yatıyordu. Telefon rehberini alıp Norton Sokağındaki Hollyway Otelinin numarasına baktım. Tam numarayı kaydettiğim sırada telefon çaldı.

Hemen ahizeyi kaptım. "Sheldon Scott, Dedektif Bürosu."

-"Shell, ben Samson."

-"Ne var, Sam. Bir şeyler öğrendin galiba."

-"O Joe Brooks aslında Joe Brooks değilmiş. Kendisi Maddern adında biri. Joey Maddern'miş asıl adı."

Bakalım Joe'nun Joey olduğunu daha kaç kişiden öğrenecektim. "Biliyorum Sam, ben de biraz sonra sana uğrayacaktım."

Birdenbire patladı. "Biliyorsun demek. Neyi kasdediyorsun sen? Ben bu sabah Washington'dan gelen rapor sayesinde öğrendim bunu."

-"Sakin ol Sam. Oraya gelir gelmez izah edeceğim. Ama önce yapılacak bir iki işim var. Bir buçuk saat sonra sana uğrarım. Olur mu?"

-"Pek alâ."

-"Gazeteci Kelly'den bir haber çıktı mı? Kendisi bugün seni aradı mı?"

-"Hayır; Kelly'e ne olmuş?"

-"Orasını şimdilik ben de bilmiyorum," diye cevap verdim. "Belki bir şey yoktur. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım. Sonra Kelly'nin Holloway Otelindeki dairesini aradım. Orası apartman gibi daire daire ailelere kirayla verilen bir yerdi. Bana karısı cevap verdi.

-"Mrs. Kelly," dedim. "Ben Shell Scott. Kocanız oradaysa kendisiyle konuşmak istiyorum."

-"Oh, Mr. Scott." Sesi biraz soğuklaşmıştı. "Tommy burada yok. Kendisini ya gazetede ya da Saunada bulursunuz. Dün gece kendisine ne yaptınız öyle?"

-"Affedersiniz, Mrs. Kelly. Anlıyacağınız kendisini yemeğe götürdüm ve..."

-"Biliyorum," diye sözümü kesti. "Kocam müthiş alkol kokuyordu."

Gülmeğe çalıştım. Ama kadın oralı olmadı. "Şey teşekkür ederim. Kocanızla daha sonra konuşurum."

Böyle bir şey olmayacağını söyleyerek özür diledim ve telefonu kapattım. Endişeli endişeli Kelly'nin ne cehennemde olduğunu düşünüyordum. 38'liğimi çıkarıp kontrol ettim. Sonra koltuk altımdaki kılıfına yerleştirdim. Ben bürodan çıkarken guppiler halâ karidesi parçalıyorlardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Western Bulvarının Pico Bulvarıyla kesiştiği köşenin biraz gerisinde yayvan beyaz bir bina vardır. Bunun bitişiğinde ise bir restoran açılmıştır. Müşteriler yemek yemek için arabalarını beyaz binanın önüne bırakırlar. Ama bakacak olursanız araba sayısının lokantadaki müşteriden çok fazla olduğunu görürsünüz.

Beyaz binanın önünde bir işaret veya bir tabelâ da yoktu. Sadece Pazarları hariç, her gün öğleden sonra bir sürü insan buraya girip çıkar. Çıkanların hepsi ya fevkalâde neş'eli veya çok kederlidirler. Eğer tuttukları atlar kazanmışsa keyiflerine diyecek yoktur. Ama kaybetmişlerse suratlarından geçilmez. İşte böyle bir yerdir burası.

Ben de içeriye daldım. Cumartesi kalabalığının arasından sıyrılıp arkadaki poker salonuna geçtim. Alkolsüz içki satılan bankonun arkasında Notrdam Kamburunu andıran biri duruyordu.

Ona yaklaşıp,"Kurabiye Martini'yle konuşmak istiyorum," dedim.

Küçük gözlerini yüzüme dikip homurdandı. "Kim görmek istiyor onu?"

-"Shell Scott dersin."

-"Patron iş saatlerinde fazla insan görmez. Hem neden seni görecekmiş sanki?"

-"Kendisi ahbabımdır. Beni göreceğine eminim."

Karşı tarafta duran kızıl saçlı bir gence

seslendi. "Kurabiye'ye söyle. Serserinin biri onu görmeye gelmiş."

Dirseklerimi bankoya dayayıp dik dik yüzüne baktım. "Serseri değil ahbap. Mr. Sheldon Scott geldi."

Gözlerini kısıp yine beni süzdü. "Pek alâ.. Pek alâ." Kızıl saçlıya seslendi yine. "Kurabiye'ye söyle. Sert bir herif geldi. Sheldon Scott adında bir centilmen."

-"Teşekkür ederim,." diyerek iki Coca Cola parası verdim. Hemen şişeleri açtı. Kendisine ikram etmeme memnun kalmıştı. "Bu kadar alıngan olmana lüzûm yok. Kurabiye'yi nereden tanıyorsun?"

-"At yarışlarında kazanacağımı sandığım günlerde tanışmıştık. Ama sonra yanıldığımı öğrendim."

Güldü. "Burada öyle lâflar etme. İşimize mâni olursun sonra."

Ben, dirseklerimi tezgâha dayayarak sol taraftaki yeşil çuha kaplı poker masasına baktım. Yüzleri ifadesiz altı adam masanın başında oturuyordu. Kâğıtlar dağıtılmıştı.Biri "İkiyle açtım" dedi. Sırayla diğerleri de para sürdüler. Bir kaç kişi kâğıt aldı. Tam önümde oturan adam tek kâğıt istemişti. İskambilleri avuçlarının arasına alarak kimseye göstermeden file etti. Ama ben görüyordum. Sırayla kupa ası, kupa ruvası, damı, valesi çıktı. Sıra beşinci karttaydı. Maça dokuzlusuydu bu. Çok kötü olmuştu doğrusu. Adam yanağını kaşıyarak masanın ortasına baktı. Hiç olmazsa üç yüz dolar birikmişti yerde. Adam önündeki desteden iki yirmilik ve bir de on dolarlık alıp ortaya attı. Soldaki iki adam kartları masaya bıraktı. Diğer ikisi de onu taklid etti. Oyunu açan şahıs ise, "İki as," diyerek çift kart gösterdi. Böylece blöf yapan kazanmış-

tı. Paraları önüne çekti. Üç yüz elli dolar almıştı ama bu gidişle heyecandan ülser olacaktı. Kimseye bir şey söylemedi. Oyun devam etti.

Kızıl saçlı genç geri geldi. Eliyle arkayı işaret etti. "Çık Kurabiye seni görecek." Otuz iki dişini göstererek sırıttı. "Serseri," Ben de ona sırıtıp yürüdüm.

Kısacık boylu bir insan olan Kurabiye masasının arkasında ayağa kalkıp sıska elini uzattı. "Çoktandır görüşmedik, Scott. Bir iskemle çek otur."

Sırtında çok iyi günler görmüş olan eski bir elbise vardı. Yani her zamanki gibi mahzun halliydi Kurabiye. Burnu kıpkırmızıydı. Onu gören fazla içtiği için üniversiteden kovulan bir profesör sanırdı. Ama bu görünüşle kafasının hiç bir alâkası yoktu. Son derece akıllıydı o. Kulakları da delikti. Vaktiyle birbirimize iyilik etmiştik. Ondan aldığım malûmatın daima doğru olduğunu bilirdim.

Elini sıktım. "Dışarda iş iyiye benziyor, Kurabiye. Ne var ne yok?"

Dudak büktü. "İşler berbat. Korkunç. Durmadan para kaybediyorum. Hiç kazanmıyoruz." Çok üzgündü. Ama ben onun yüzbin dolarlık bir çek yazdığı takdirde bankadaki servetinden pek bir şey eksilmiyeceğini de biliyordum. Epeyi paralıydı o.

Oturup gülümsedim. "Galiba paraların gitti. Topu topu bir milyon doların kaldı ha?"

-"Feci," diye içini çekti. "Mahvoldum. Bana şeref vermenin sebebi nedir, Scott?"

-"Malûmata ihtiyacım var. Belki bana yardım edebilirsin diye düşündüm."

-"Elimden gelen bir şey varsa seve seve yaparım senin için."

-"O halde sırayla sorayım. Joey Mad-

dern." Yüzü ifadesizdi. "O halde Eddie Kash." Başını salladı. "Joe Brooks." Yine başıyla tasdik etti. "O halde Brooks'la başla."

Üzgün üzgün beni süzdü. "Fazla bir şey bilmiyorum. Drag'in dükkanında çalışıyor, çifte bahisçi paralarını topluyordu. Kaç aydır oradaydı bilmiyorum. Ama iki, üç gün evvel kendisini temizlediler."

-"Yani biri mi yaptı bunu?"

-"Hayır. Zannedersem bir arabanın altında kalıp temizlenmiş. Kaza olacak. Bilmiyorum. Benim için bir şey ifade etmiyordu. Bu yüzden hadisenin üzerinde durmadım."

-"Şimdilik öyle gözüküyor." diye izah ettim. "Biri arabasıyla onu ezip kaçmış. Şimdi sana başka bir şey soracağım dostum. Bir rivayet duydum. Biri temiz bir iş yaptırmak istediği zaman para mukabili bunu hallettiriyormuş. Parayı alan işi dikkatle hallettiği için kimse de birinden şüphelenmiyormuş. Buna ne dersin?"

Daha mahzunlaştı. Kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açarak dışarıya baktı. Sonra kapıyı kapatıp yerine oturdu. "Dinle Scott. Bu çok büyük bir teşkilâtın işi. Buna karışmak doğru olmaz. Sana bu kadarını söyleyebilirim. Eğer bir temizlik yaptırmak istiyorsan bunu yapacak insanlar var. Fakat onların kimler olduğunu bilmiyorum. Nerede ve nasıl yaptıklarından da haberim yok. Belki öğrenebilirim. Ama belki de öğrenemem. Sen bu işleri bilirsin oğlum. Chicago, New York veya başka büyük şehirlerde durum hep aynıdır. Bu tip işleri yaptırmak isteyince adamları bulunur. Başka bir şey bilmiyorum."

-"Eminsin değil mi?"

-"Evet, Scotty. Sana daima doğruyu söyledim değil mi?"

-"Haklısın. Peki Kash'a ne dersin? Onun

hakkında ne biliyorsun?"

Bir tren kazasına yetişmiş bir cenaze levazımatçısı gibi hazin hazin güldü. "Drag'ın en iyi müşterilerinden biridir o. Keşke benim müşterim olsaydı. Ben Dünya Güzellik Kraliçesini ne kadar tanıyorsam kendisi de atları o kadar tanıyor. Binde bir kazandığı oluyor. Ama ekserisini kaybediyor tabii. Bir kaç ay evvel oyundan vazgeçmiş gibiydi. O kadar borçlanmış ki, Drag onu dükkana sokmamış. Kendisi buraya bile geldi. Bana karşılıksız çek vermeğe kalktı. Ama biz durumu öğrenmiştik. Kendisini savdık. Fakat kısa zaman sonra o tekrar Drag'ın dükkanına gidip kaybetmeğe başlamış. Parası da bolmuş." İçini çekti. "Yirmi tane öyle müşterim olsa bir sene içinde işten çekilirdim."

-"Kash, oyundan ne vakit vazgeçmiş biliyor musun?"

Bir müddet düşündü. "Dört veya beş ay evvel sanırım. Biliyorsun kayıt tutmayız Scott."

Güldüm."Karşında vergi memuru yok. Beni tanımadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Pek alâ. Kendisi burada oynamadı. Fakat Santa Anita Manialı koşusunda Alakuş için bin dolarlık bir çekini kabul etmemi istedi." Masasının orta çekmesini açıp bir defter çıkardı. Sahifeleri çevirdi. "Yüz bin dolarlık koşuydu bu. 26 Şubat Cumartesi günü.. Evet işte o ara bize gelmiş. Talihi varmış. Kimse o çeki kabul etmedi. Zira yarışı Üçüncü perde aldı. Alakuş ikinci bile gelmedi." Bana baktı. "Benim talihim varmış. Bir müddet o çeki elimde tutmak zorunda kalacaktım."

-"Öyle," diye cevap verdim. "Bir yere gitmem lâzım, Kurabiye. Verdiğin malûmata çok teşekkür ederim."

-"Bir şey değil Scotty."

-"Bir şeye ihtiyacın olursa bana uğra." dedim. Yine üzgün bir tavırla tebessüm etti. Kapıdan çıktım. Kızıl saçlı gençle Notrdam kamburu bankoya dayanmışlardı. Onlara da sırıttım. "Allahaısmarladık, serseriler." İkisi de bu iltifatımdan memnun kaldı.

◎ ◎

◎

Samson beni görünce ucunu iyice çiğnemiş olduğu püroya ağzından çıkardı. Dik dik yüzüme baktı. "Anlat bakalım. Telefonda ima ettiğin neydi?"

Arkadaşım neşeli olduğu zamanlar beni görünce şaka yapardı. Böyle birdenbire mevzua girmesi onun epeyi endişeli olduğunu gösteriyordu. Kendisine kısaca Joe'nun aslında Joey Maddern olduğunu nasıl öğrendiğimi anlattım. "Maddern'in başı belâdaymış," diye homurdandı. "İllinois'de karşılıksız iki çek sürmüş. Fazla para mevzuu değil. Ama o İllinois hapishanesine girmektense California'nın güneşini tercih etmiş."

-"Sam, aklıma bazı şeyler geldi. Dün gece uğradığım zaman Kelly'nin gösterdiği liste ilgimi çekti. Şuna tekrar bakabilir miyim?"

-"Kâğıtların arasında bir kopyesi olacaktı," diyerek masasını aramaya başladı. Sonra bunu bulup bana uzattı.

Listeye baktım. "Dün gece budalalığımdan farketmedim. Listedeki Elias Johnson acaba Johnson-Kash şirketinin ortağı mıydı?"

Sam, kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Olabilir. Ağzının içinde gevelediğin nedir, Shell?"

-"Bazı şeyler var. Kash denilen adam tatsız herifin biri. Üstelik kendisi hususi hafi-

yelerden pek hoşlanmıyor. Daha doğrusu benden hiç haz etmedi."

Arkadaşım yeni bir püro çıkarıp yaktı. "Pek alâ. Kash hakkında fikrin nedir?"

-"Şu listene dikkatli bak. Kash'ın ortağı Johnson'un adı var orada. Biri arabayla adama çarpmış. Johnson böylece temizlenmiş. Sonra Joe Brooks'un adı var. O da aynı şekilde bir kazaya uğramış. Bunlardan biri Eddie'nin ortağı, ötekisi ise Dragoon'un dükkanında çifte bahis için para yatırdığı adam. Sonra ben Eddie'yle Joe'nun ahbap olduklarını da biliyorum."

-"Yani ne olacak? Biraz tuhaf bir durum. Hattâ şüpheyi çekecek bir vaziyet. Ama Johnson öldüğü zaman biz tahkikat yaptık. Her şey düzgün gözüktü bize. Mamafih son iki hafta içinde bu tip kazalar artınca yeniden şüphelendik. Johnson'un ölümünü daha dikkatle tetkik etmemiz gerekirdi. Bunu itiraf etmem lâzım. Yalnız şunu da unutma ki biz bu meseleyi kapatmış değiliz. Yalnız bir adamı mahkemeye vermek için herşeyden evvel elimizde delil bulunması lâzım. Aksi takdirde adam hemencecik beraat ediverir. Zaten Maddern öldürüldüğü zaman bir çok kişiyle beraber Eddie hakkında da tahkikat yapıldı. Bir şey bulunamadı."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Joe'yu Çarşamba gecesi on birden evvel temizlemişler. Halbuki o gece altıdan sabahın birine kadar büyük bir poker oyunu varmış. Kash hiç masadan kalkmamış. Oyunun başlangıcında kendisi üç bin dolar kaybetmiş. Saat bire doğru zararını çıkartmış. Masadan kalkmış. Ama o gece oyunda her ele girmiş. Anlıyorsun değil mi?"

-"Masadaki diğer adamlar kimlermiş?"

Masasındaki kâğıtları karıştırıp bir not buldu. İsimleri okudu. Sadece sonuncu isim dikkatimi çekti. "Son okuduğun Louire Morris mi?"

-"Evet, o da bir şey kazanamamış. Daha doğrusu masada yedi kişi varmış. Hiç biri kazanamamış. Ya paralarını geri almışlar ya da içeri gitmişler."

Bir kahkaha attım. "Morris'i tanırım. Kendisi küçük işler peşindedir ama çok zekidir. Kümarda epeyi kazanır. Sonra şehrin dışında bir çok kahvelerde 'Tek kollu Haydut' denilen langırt makineleri de var. Kendisine bir, iki defa iyilik etmişimdir." Saatime baktım. İkiye gelmişti. "Kelly'den ses seda çıkmadı mı?"

-"Hayır, beni aramadı. Araması mı lâzımdı? İkinci defa Kelly'i soruyorsun bana. Ne var?"

Kendisine Kelly'nin bir gece evvel sarhoşlukla söylediği şeyleri tekrarladım. Samson başını kaşıyarak beni süzdü. "Sen ne düşünüyorsun Shell?"

-"Bana kalırsa sarhoştu o. Daha doğrusu bulut gibi sarhoş olduğunu biliyorum. Ama kafası bir şeye takılmıştı. Yoksa beni gece arabamın yanında beklemezdi. Saçma bir iş bu. Kelly'nin böyle bir şeyi tatbike kalkmıyacağını umarım." Durup düşündüm. "Böyle bir çılgınlığa kalkmayacak kadar aklı vardır her halde."

Samson beni yatıştırmak ister gibi, "Tabii, Shell," diye mırıldandı. "Kafası iyi çalışır onun."

Ama ben ikna olmamıştım. Kelly gece anlattığı plânı tatbike kalkarsa ne olurdu? Ama bunu düşünmekten vazgeçerek sordum. "Johnson Kash Şirketi nerede kuzum?"

- - Yedinci Sokakla Figueroa'nın kesiştiği yerde. O bloğun ortasına düşüyor."

-"Peki Kash, parasını hangi bankaya yatırıyor? Yani hangi bankada hesabı var?"

-"Nereden bileyim ben."

Kash'ın yeri Yedinci Sokakla Figueroa

arasında olduğuna göre her halde parasını da Angelus Bankasına yatırıyordu. Zira bu banka da bir blok ilerideydi.

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim, Sam. Ben gidiyorum. Kelly seni ararsa bana haber ver. Olur mu?"

Dik dik yüzüme bakmakla iktifa etti.

◎ ◎

◎

Bir telefon kulübesine girerek Angelus Bankasının numarasını buldum. Bankayı aradım. Bir kadın cevap verdi. "İyi günler," diye söze başladım. "Acaba bana yardım edebilir misiniz? Johnson Kash firmasının iş yaptığı bankayı arıyorum. Orası mı acaba?"

Kadın hemen cevap vermedi. "Bir dakika efendim." Ahizeyi bıraktığını duydum. Beklemeye başladım.

Bankalar müşterileri hakkında malûmat vermeye pek yanaşmazlardı. Müşterilerini korumak onların başlıca vazifelerinden biriydi. İstediğim malûmatı alabilmek için ya bir mahkeme kararı alıp banka müdürüne vermem lâzımdı ya da tabancayı burnuna dayayıp tehdit etmem.Ama ben yine de ümitliydim. Belki boş bulunup bir şey söylerlerdi. Zira ben bir müşterinin bankadaki hesabının ne kadar olduğunu sormuyordum.

Bu sefer telefona bir erkek geldi. Yumuşak bir sesle, "Ben Mr. Bland," dedi. "Ne arzu etmiştiniz?"

-"Johnson Kash firmasının bankanızda hesabı olup olmadığını sormuştum."

Durakladı. "Şey.. Bu pek anormal bir sual sayılmaz. Yalnız bu malûmatı isteme sebebinizi izah eder misiniz?"

Dediğim gibi sır vermesini sevmiyordu onlar. Ama ben de numaraya başladım. "Tabii. Ben Eddie'nin.. yani Mr. Kash'ın hesabına yüklü bir meblağ yatırmak istiyorum. Bazı sebepler yüzünden bu parayı kendim getirip yatırmak zorundayım." Hafifçe güldüm. "Arkadaşımın hesabına para yatırmaya hakkım olup olmadığını anlamak istiyordum. Birde kendisinin hesabının orada olup olmadığından emin değilim, Mr. Bland."

Sesi hafiçe değişti. Zira karşısında bankaya bol para yatıracak biri olduğuna kanaat getirmişti. "Anlıyorum efendim. Mr. Kash'ın bizde hesabı var. Ticari bir hesap bu. Her hangi bir şahıs bankamıza gelip istediği hesaba para yatırmakta serbesttir. Sık sık oluyor bu. Eğer bugün gelecekseniz Mr...."

Hemen atıldım. "Hayır, saat ikiyi geçti. Hollywood'dan oraya gelene kadar banka kapanır. Yarın sabah uğrarım artık. Çok teşekkür ederim, Mr. Bland." Telefonu kapattım.

Hiç olmazsa Kash'ın parasının nerede olduğunu öğrenmiştim. Bir an evvel oraya gitmeliydim.

Bankada havalandırma tertibatı olduğu için içerisi epeyi serindi. Boğucu sıcaktan sonra burası bir hayli hoşuma gitti. Etrafıma iyice bakındım. Öyle mühim mevkide olabilecek kimseye sokulmadım. Nihayet birinci veznenin gerisinde duran sıska suratlı adamı gözüme kestirdim. Ellerini arkasına koymuş duruyor, etrafına bakınıyordu o. Gözleri birer kopçadan farksızdı. Çenesi varla yok arasıydı. Renksiz dudakları da yüzüne ayrı bir cazibe veriyordu. Otuzbeş, otuzaltı yaşlarındaydı

sanırım. Bu arada hayli müşteriler namına kredi kartları dolduracak bir tipe de benziyordu. Onun işime yarayacağına karar vermiştim. Masadan para yatırmaya mahsus fişlerden birini aldım. Cebimden bir yüzlük çıkarıp katladım. Vezneye yaklaştım.

-"Ahbap." dedim. "Bilmem bana yardım edebilir misin?"

Başını kaldırıp kopçe gözlerini yüzüme dikti. "Nasıl yardım?"

-"Müşterilerinizden biri hakkında malûmat istiyorum. Bir kaç ay evvel o hesaba yatırılan ve çekilen paraları öğrenmem lâzım."

Beni şöyle bir süzdü. "Özür dilerim. Kaidelerimize aykırıdır bu. Selahiyeti olmayan şahıslara bu tip malûmat veremeyiz."

Bu sefer başka bir numara denedim. Cebimden küçük deri cüzdanı çıkarıp açtım. Hafiyelik kartımı kendisine gösterdim. Hemen cüzdanı kapatıp cebime attım. "Bir cinayeti tahkik ediyorum. Bu malûmat çok önemli olabilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Demek hususi hafiyesiniz."

Gözleri kopça gibiydi ama çok iyi görüyordu doğrusu.

-"Evet, hususi hafiyeyim."

Dudak büktü. "Özür dilerim. Biz kanunları koruyanlarla iş birliği yapmaya hazırız. Ama başkalarına malûmat veremeyiz. Bir mahkeme kararıyla gelirseniz istediğinizi yaparız. Hangi hesabı tetkik etmek arzusundaydınız?"

Bu suale cevap vermedim. Sağ elimi kafese doğru götürdüm. Yüz doların ucunu gösterdim. "Bunu senin hesabına yatırabilirim. Veya bunu kendin de yapabilirsin."

Paranın ucuna bakınca sanki avucumda tabanca varmış gibi gözleri büyüdü. Kendi kendime

"Nihayet onun konuştuğu lisanı öğrendim," dedim. "İşler yolunda."

Ama hiç de öyle olmadı. Kopça gözleri bayağı irileşti. Varla yok arası çenesi titriyordu. "Rüşvet ha! Rüşvet!"

Ben halâ onun namussuz olduğuna kaniydim. Ama yanılmış da olabilirdim tabii.

O sırada kırk yaşlarında iri bir adam benim namussuzun yanına gelerek, "Yerime baktığınız için çok teşekkür ederim Mr. Bland," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Ben hemen oradan ayrıldım. Namussuz arkamdan seslendi. "Bir dakika dur bakalım." Ama ben kapıdan çıkıyordum. Cadillac'a atlayıp gaza bastım. Önüme gelen ilk sokağa girdim.

Fevkalâde muvaffak olmuştum doğrusu. O serseriye dört defa baş vurmuştum.Ne telefonda ne de üç ayrı numarayla bir şey elde edebilmiştim. Belki hata yapmıştım. Fakat plânım muvaffak olsaydı işler ne kadar kolaylaşacaktı.

Alvarado'nun üstündeki Sirrocco Barına girerek bir bira içtim. Durumu tartmaya çalıştım. Ne yaparsan yap iki kere iki dört etmiyordu.

Samson bana küçük serseri Harry Zerkle'in Alvarado'da oturduğunu söylemişti. Çıkıp onu arayabilirdim. Sağ olduğu ve evde bulunduğu takdir le kendisiyle konuşmamam için sebep yoktu. Fakat onu bulduğum zaman ne yapacaktım? Zerkle, yediği dayaktan sonra yabancılarla ahbaplık etmek istemeyecekti her halde. Belki Fleming Dragoon'un kendisine düşman kesilmesine sebep olan hırsızlığı anlatırdı bana. Fakat bu ihtimal bana Merih yıldızı kadar uzak gözüküyordu. Dragoon, en basit çareye baş vurmuştu. Serseriyi döverek konuşturmuştu. Belki aynı usûl ikinci defa da sökerdi. Ama ben sıska serseriyi dövebileceğimi sanmıyordum. Gidip Zerkle'i sorduğum takdirde

beni atlatacaklardı tabii. Onu görebilsem dahi nazik nazik sual sorduğum taktirde Zerkle benimle alay edecekti.

Bir müddet daha düşündüm. Sanra biramı içip çıktım. Karşıdaki eve doğru gittim. Tahta basamakları gürültüyle çıkıp zile dayandım. Ceketimin cebinden küçük bir kalem çıkarıp kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Elli yaşlarında yassı suratlı bir kadın kapıyı açtı. Vücudunun biçimini seneler evvel kaybetmiş olduğu belliydi. Dik dik beni süzdü. "Boş oda yok. Pansiyon dolu."

Ben tatlı tatlı gülümsedim. "Hayır hayır, Madam. Sadece burada kalanlardan birini görmek istiyordum."

Madam lâfı hoşuna gitti. Bunun iki sebebi olabilirdi tabii. "Pek alâ. Kimi istiyorsun?"

-"Mr. Zerkle adında biri, Madam. Harry Zerkle."

-"Harry mi dedin?" Gözleri kısılıverdi. Şüpheli şüpheli yüzüme baktı. "Kendisi taşındı. Burada oturuyordu ama taşındı. Nereye gittiğini de bilmiyorum."

Kapıyı yüzüme kapatacaktı. Ben hemen şaşırmış gibi bir tavır takındım. Kulağımın arkasından kalemi alıp dalgın dalgın dudağımın üstünü kaşıdım."Çok acaip.. Çok acaip."

Kadının merakı galebe çaldı. "Acaip olan nedir?"

-"Kendisi daha bu sabah bize bu adresi verdi." Başımı çevirip kapının yanındaki numaraya baktım. "Evet, Alvarado No. 1O3 A. Çok sinirlenecek bir durum doğrusu. Neyse.. Kendisine D.E. Lawton Ajansından Mr. Roberts'in geldiğini söyleyiverin. Parayı istiyorsa bize telefon edip yeni adresini verir artık."

Dönüp merdivene yürüdüm. Sanki daha bir

sürü yere uğrayacakmışım gibi hareket ediyordum. Acaba numaramı yutmuş muydu?

Neyse ümidim boşa çıkmadı. Kadın "Hey Mister," diye seslendi. "Harry'i neden görmek istiyorsunuz?"

Durup arkama baktım. "Mr. Zerkle'in bir sigorta poliçesi var. Küçük bir meblağ yatırmış bize. Anladığıma göre kendisi kaza geçirmiş. Ama buradan taşındığına göre ciddi bir kaza değil demek. Onun için sigorta şirketimiz bu hususu da dikkate alacaktır."

Kadın paytak paytak yürüyerek verandaya çıktı. Her tarafı ayrı sarkıyordu. İçini çekti. "Yüzü gözü berbat halde. Çok hasta. Bir yere gidecek gibi değil."

-"İyi ama Madam siz onun taşındığını söylemiştiniz."

Gülümseyince yassı yüzünde derin çizgiler belirdi. Her halde çok tatlı bir tebessüm olduğunu sanıyordu o. "Durumu izah edeyim. Harry kimseyi görmek istemediğini söyledi. Onun üzerine ben de onun taşındığını ileri sürdüm."

Neyse birlikte içeriye girdik. Kadın beni ikinci kata çıkarıp bir kapıyı vurdu. Hafif bir sesle "Harry," dedi.

Bir yatağın yayları gıcırdadı biri cevap verdi. "Ne var?"

Hemen atıldım. "Çok teşekkür ederim Madam. Yardımınızdan dolayı müteşekkirim. Ama bu hususi bir mesele. Ayrılırken sizinle tekrar konuşurum."

Yine tebessüm ederek döndü. Ağır ağır merdivenden indi. Ben 38'liğimi kılıfından çıkarıp kapıya dayadım. Sol elimle de tekrar kapıya vurdum.

İçerdeki adam, "Hattie, sen misin?" diye sordu. "Hattie?" Kapı biraz aralandı.

Ben tabancanın namlusunu araya soktum.

Zerkle'in dışarıya uğrayan gözlerinden ancak bir iki santim gerideydi namlu. "Sakin ol ahbap. Sesini de çıkarma."

İçeriye dalıp kapıyı örttüm. Zerkle, geriliyerek yatağa kadar gitti. Ben de yaklaşıp bira kokan nefesimi duyması için yüzüne hohladım. "Haydi ahbap giyin bakalım."

Çizgili bir şort giymişti. Bacakları çok inceydi. Gövdesi de bir hayli sıska. Hattie, haklıydı. Zerkle'in yüzü berbat haldeydi. Her iki gözünün etrafı da mordu. Alt dudağı da patlamıştı. Sol yanağı şişmiş ve morarmıştı. Kendisini epeyi tartaklamışlardı.

Yatağın kenarına ilişerek, şişmiş dudaklarını kımıldattı. "Giyineyim mi? Neden giyinecek mişim? Ne oldu? Ne oldu?" Çok korktuğu belliydi sıskanın.

Böyle hareket etmek hiç hoşuma gitmiyordu. Ama devam ettim. "Drag seni görmek istiyor. Seninle biraz daha konuşacakmış."

İnlemeğe başladı. "Ben kendisiyle konuştum. Ona yalan söylemedim. Emin ol hakikati anlattım."

-"Drag, senin Joe hakkında yalan söylediğini sanıyor. Drag'ı kandırmaya mı kalktın Zerkle. Belki hırsızlığa ortak olan başkasıydı ama sen Joe'nun artık itiraz edemeyeceğini bildiğin için onun adını verdin."

-"Emin ol doğru söyledim," Dragoon'u tekrar görmek istemediği belliydi. Yüzüne bakınca ona hak verdim. O halâ anlatıyordu. "Kendisine söylediğim gibi işi Joe'yle beraber çevirdik. Yüklü oyunlarda aynı numarayı on, on beş defa tekrarladık. Ben para almaya giderdim. Joe parayı verip bir fişe kazanan atın ismini yazarak sanki daha evvelden hayvana para yatırmışım gibi diğer fişlerin arasına sokardı. Sonra ben

uzaklaşırdım. Joey'yla bir yerde buluşup parayı paylaşırdık. Hepsi bu kadar. Yemin ederim bu kadar. Bu işte ikimizden başka kimse yoktu. Drag'a anlattım bunu. Neden ayni şeyi tekrarlamamı istiyor?" Sinirli sinirli ellerini uğuşturdu. Alnı ter içinde kalmıştı.

-"Orasını bilmem. Drag, seni bulduğum takdirde dükkana götürmemi söyledi."

Sesi gitgide tizleşiyordu. "Yalvarırım beni oraya götürme. Drag bu sefer beni öldürür." Hıçkırdı. "Bu sefer beni muhakkak öldürür."

-"Joe'nun nasıl öldürüldüğüne dair bir şey bilmiyor musun?" diye sordum. "Drag, bunu öğrenmek istiyordu.Öldürüldüğü gece Joe'yle buluşmayacak mıydın sen?"

-" Hayır, Joe'nun ölümü hakkından bir şey bilmiyorum. Hem Drag neden soruyor bunu? Neden beni dükkana çağırdığı zaman sormadı? Joe o gece belki bana geleceğini söylemişti. Gözükmeyince gelmemeye karar verdiğini sandım." Yüzü allak bullak olmuştu. Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Polisler de beni sorguya çekti. Uzun uzun sualler sordular. Onlara Çarşamba akşamı evde olduğumu söyledim. Joe hakkında bir şey bilmiyorum, bilmiyorum." Dudakları titriyordu. "Drag'a her şeyi anlattım. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Yatağın kenarına ilişmiş olan sıskaya acıyarak baktım. Bitkin haldeydi. "Pek ala, Zerkle. İçin rahat etsin. Seni bir yere götürecek değilim. Beni Dragoon da göndermedi. Kendiliğimden geldim."

Başını kaldırıp hayretle yüzüme baktı.

Devam ettim. "Hakikati öğrenmek istiyordum. Sorduğum takdirde cevap vermeyeceğinden emindim. Sana kötü bir oyun oynadım. Çok müteessirim ama durumu bilmem lâzımdı." Taban-

camı kılıfına soktum.

Rahat bir nefes aldı. Heyecanla, "Demek seni Drag yollamadı?" diye fısıldadı, "Demek beni görmek istemiyor?"

-"Hayır, Harry. Bu şekilde davrandığım için affedersin. Adım Scott. Hususi hafiyeyim. İhtiyacın olursa bana uğra. Adresimi telefon rehberinden bulursun."

Rahat etmişti. Ama son sözlerimi duyunca gözleri kısılıverdi. Yüzünü buruşturarak. "Pis bir hafiye." diye homurdandı. "Namussuz bir hafiye! Allah belânı versin!"

Bana küfrederken alt dudağındaki yara açılıp kanamağa başladı. O halâ bağırıyordu. Sesimi çıkartmadım. Bu sözleri hakketmiştim.

Dışarıya çıkarken veranda da oturan kadına selâm verdim. "İhtiyacım olan her şeyi temin ettim, Madam. Çok teşekkür ederim."

Gözlerini kıpıştırdı. "Her şey yolunda mı?"

-"Evet Hattie," dedim. "Her şey yolunda."

ONUNCU BÖLÜM

Hava çok sıcaktı. Cadillac'ın tentesini açmış olduğum için döşeme bir fırından farksızdı. Bu arada gözlerim yanıyor, başım zonkluyordu. Sırtım da ağrıyordu. Vücûdumun her tarafının tamire ihtiyacı vardı sanırım. Bir yerde durup kahve içtim ve Dragoon'un dükkânının yolunu tuttum.

Harry bu sefer de bir çifte sanatla ilgili resimler gösteriyordu. Bunların son derece müstehcen olduklarından emindim. Ben kitaplığın arkasındaki kapıdan geçip kalabalık odaya daldım.

Beyaz spor gömlekli iri yarı bir adam duvara dayanmış yarış listesini tetkik ediyordu. "Hollywood Park'da kaçıncı yarış başlayacak?" diye sordum.

Başını kaldırdı. "Beşinci yarış bir kaç dakika sonra başlayacak. Şimdiye kadar bir şey kazandın mı?"

-"Hayır, daha şimdi geldim. Vaziyet nasıl?"

-"Berbat, güzel Dan'a bir hayli para yatırdım. Namussuz hayvan yarışın sonuna kadar başta gitti. Son saniyede başka bir atla beraber finişe geçti. Neticeyi anlamak için fotoğrafa baş vurdular. Benimki bir burun farkıyla kaybetmişti. Olacak iş mi bu?"

-"Haklısın. Belki bundan sonraki yarışta yüklü bir şey alırsın."

-"Belki," Fakat pek de ümidi yoktu. "Şu

Rüya yarışı alacağa benziyor. Ama hadiseden sonra artık bilemiyorum."

Duvara yapıştırılmış olan yarış listesine bir göz attım. Nedense Ambasadör adlı at hoşuma gitti. Seneler evvel canım yandığı için artık öyle sistemli oyun filân oynamıyordum. Zaten yarışlara da pek nadir gidiyordum. Sonra Ambasadör'ün kazanma ihtimali de pek yok gibiydi. Yani at birinci geldiği takdirde epeyi para alacaktım.

Gişeye gidip Ambasadör'e on dolar yatırdım. Günlerden Cumartesi olduğu için gişede para alan iki kişi vardı. Ben parayı sağ taraftaki koca kulaklıya verip. "Hollywood Park'ındaki beşinci yarışta yedinci numara " dedim.

-"İsminin baş harflerini söyle."

S.S. olduğunu söyledik. Küçük bir makbuz un üstüne S.S. yazdı. Bunun altına HP. 5.7 diye ilâve etti. Bir de anlıyamadığım bir şey kaydetti: IO.O.O. Bunun ne manâya geldiğini bilmiyordum. Kâğıdı imzalayıp kopyesini bana uzattı. Onluğu da madeni bir kutuya attı. Ambasadör'e on dolar oynamış vaziyetteydim artık.

İki kasiyerin arasındaki yüksek tabureye bir adam oturmuştu. En az bir seksen boyunda vardı. Omuzları inanılmayacak kadar genişti. Kaşları bile adeleliydi sanırım. Bu tipleri bilirsiniz. Her tarafları adelelidir. Üstelik bu serseri aptala da benzemiyordu.

Paramı alan adama, "Dragoon size bir de muhafız mı verdi?" diye sordum.

İki defa yüzüme baktı. Soğuk bir sesle cevap verdi. "Onun burada bulunmasından memnunum ahbap.Herkes benim hile yapmayacağımı biliyor. Arkanda para yatırmak için bekliyenler var."

Sıradan çıktım. Dragoon işi emniyete almıştı demek? Zerkle'le Brooks'un yaptığından

sonra başkalarının da ayni numarayı tekrarlamamasını istiyordu tabii. Zerkle'le Joe iyi bir numara düşünmüşlerdi. Bunu kolaylıkla tatbik etmişlerdi.

Etrafıma bakındım. Köşedeki rahat koltuklardan birine sevgili dostum Eddie Kash yerleşmişti. Gidip onun yanındaki koltuğa ben de çöktüm.

-"Rüya muhakkak yarışı alacakmış." diye mırıldandım.

Tebessüm ederek başını kaldırdı. Ama yanında oturanın kim olduğunu görünce tebessümü siliniverdi. Küfreder gibi söylendi. "Sen ha!"

Ben neşeli neşeli "Evet, ben" diye cevap verdim. "Rüya'nın kazanacağını söylüyorlar."

Kaşlarını çatarak kalkmaya yeltendi ama sonra vazgeçti. "Buraya bak enayi hafiye," diye fısıldadı. "Senden hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Civarda olman bile beni sinirlendimeğe kâfi. Bir daha karşıma çıkma."

Ben oralı olmadım. Bir sigara yaktım. "Hususi hafiyelere garez olmanın sebebi nedir Eddie?"

Halâ kötü kötü bakıyordu. "Hususi hafiyelere bir şey dediğim yok. Sadece senden hoşlanmıyorum Scott."

-"Buna memnun oldum doğrusu." Sigaramdan derin bir nefes çekip lakayıt bir tavırla devam ettim. "Eddie, kuzum Elias'a ne oldu? Müteveffa ortağını kasdediyorum. Kendisi durup dururken ölüvermiş galiba?"

Sıkı sıkı koltuğun kenarını tuttu. Sonra elleri gevşedi. Hepsi o kadar. Buz gibi bir tavırla banâ baktıysa da ağzını açmadı. Bekledim. Birdenbire kükredi. "Keşke aynı şey sana olsa Scott. Durup dururken geberiversen." Kahverengi gözleri ateş saçıyordu. "Belki bu işi ayarlıyabi-

lirim."

Birdenbire radyodan sesler aksetti. Yarış başlamak üzereydi. Koltuğa yaslandım. Spiker yarışa girecek atları saydı. Sonra "İşte çıktılar," diye bağırdı. "Yarış başladı."

Gayri ihtiyarı doğrulmuşum. Odada çıt çıkmıyordu. Hattâ hareket eden bile yoktu. Dinlemeye başladım. "Tilki başta.. Onu Ambasadör takip ediyor. Yaprak üçüncü. Küçük Joe dördüncü vaziyette. Rüya arkadan yetişerek Joe'yu geçti. Şimdi Yaprakla çekişiyor.. Yaprağı geçti.."

Ambasadör'ün bir daha ismini duymadım. Nihayet yarış bitti. Rüya, üç boy farkla birinci gelmişti. Kash'ın yüzündeki üzgün ifadeyi görünce gülmeğe başladım. Az kalsın kendimi tutayım derken boğulacaktım. Kaybeden bir kişi dönüp kötü kötü baktı. Ama asıl Kash'ın hali görülecek gibiydi. Gözleri ateş saçıyordu. Yüzü allak bullak olmuştu. Sonra aklım başıma geldi de elimdeki makbuza baktım.Gülmekten vaz geçtim. Gülecek ne vardı sanki?

Ağır ağır kalkıp "Eddie," diye mırıldandım." Bazı şeyleri insan biliverir." Bu sözümle neyi kasdettiğimi merak edecekti tabii. Dragoonun bürosuna gitmek için koridor kapısını açtım.

Bir gün evvel ahbaplık ettiğim kırmızı suratlı, iri yarı goril Dragoon'un kapısı önünde bekliyordu. Onu süzdüm. "Dragoon'u görmek istiyorum."

Hiç bir şey söylemedi. Üstüme yürümeğe veya beni vurmağa da kalkışmadı. Sadece gidip patronunun kapısına iki defa vurdu. Kapı açılınca ua geçmem için başıyla işaret etti. Peşinden odaya girdim. Dragoon, siyah gözlerini bana dikip, "Merhaba," dedikten sonra arkasına yaslandı. Bu sefer sarı divan boştu. Geçip oturdum.

Dragoon "Ne istiyorsun, Shell?" diye sordu.

Kapıdaki Gorile sonra Dargoon'a baktım. "Biraz konuşmak. Yalnız şu küçüğü sav. Arkamdan saldırmaya kalkması hiç hoşuma gitmez."

Adam, başını sallayınca goril dışarıya çıktı. Dargoon da kollarını masaya dayayarak bana doğru eğildi. "Tahkikat nasıl gidiyor?"

-"Fena değil. Oradan buradan bir şeyler öğreniyoruz."

-"Buradan ne öğreneceğini sanıyorsun?"

-"Bilmem. Harry Zerkle'i burada görmüştüm. Bu senin için bir şey ifade eder her halde?"

-"Ne münasebet. Eğer Joe hakkında tahkikat yapıyorsan bunun hiç manâsı olmadığını anlarsın. Joe hakkında seni ilgilendirecek hiç bir şey bilmiyorum."

-"Şimdilik Joe'yle alâkalı her şeyle meşgulüm. Mamafih Zerkle'i o hale koymana acıdım doğrusu. Zavallıyı mahvettin."

Pis pis güldü. "Evet, çok kötü oldu. Mamafih nasıl olsa iyileşecektir."

-"Zerkle'den sadece hırsızlığı nasıl yaptıklarını öğrenmek istediğinden emin misin?" diye sordum.

-"Başka ne olabilir ki? Belki metodlarımı beğenmiyorsun Shell. Fakat bunlar çok tesirli. Bu işi idare eden bir insan yanında çalışanlara paralara el atmasına izin veremez. Benim kolaylıkla kandırılacak bir budala olduğum etrafa yayılacak olursa ne yaparım? Şimdi Zerkle'in başına gelenler duyuldu. Kimse aynı numaraya kalkmaz artık. Çok basit. Bu adamlara göz dağı vermek lâzım."

-"Anlıyorum. Peki Joe'nin öldüğü duyulunca ne düşündüler acaba?"

Kaşları çatılıverdi. Ama halâ sâkin sâkin konuşuyordu. "Bana bak Shell. Bazen çok tatsız

şakalar yapıyorsun. Sana garez olmamı istemezsin değil mi? Bir kere Joe'nun ölümü etrafa yayıldığı zaman kimse benim hakkımda bir şey söylemedi. Zira bu işle ilgim yok. Zaten öyle bir şey olsa bile bu haberi yaymam senin için son derece tehlikeli sayılır." Susup arkasına yaslandı."Zaten adamlarımdan ikisi sana garez oldu."

-"Onları hizaya sokmam lâzımdı." dedim

-"Hizaya girerlerdi. Kendilerini tartaklamaya hakkın yoktu Shell."

-"Onlardan öcümü aldım. Artık ödeştik sayılır. Benim hakkımda da bazı lâfların yayılmasını istemem. Biliyorsun benim işimde böyle şeyler doğru değildir."

Gülümsediyse de bir şey söylemedi.

Lakayıt bir tavırla devam ettim. "Aklıma gelmişken söyliyeyim. Bu sabah bir ziyaretçi geldi. Mrs. Maddern adında biri. Kadın, kendisini senin yolladığını iddia etti."

-"Doğru kadının buralarda ağlaması işime gelmedi. İş için iyi olmaz böyle şeyler. İçimizde en iyi kalpli olan sensin, Shell. Hem sana iyilik yaptığımı sanıyordum. Zira Joe'yla çok ilgileniyordun."

-"Evet, ama ben Joe Brooks'la alâkalanmıştım. Joey Maddern'le değil. Kadın da Joey Maddern'i arıyordu. Joe Brooks'u değil. Dragoon, nasıl oldu da kadının kimi kasdettiğini hemen anladın? Yanında çalışan adam Maddern değil Brooks'du."

Masadaki kutudan bir sigara alıp yaktı. Dumanı havaya üfledi. "Bunu söylememiş miydim sana?"

-"Hayır."

-"Her halde pek ehemmiyet vermemiş olacağım. Ben Joe'nun asıl adının Maddern olduğunu biliyordum tabii. Bunu bilen bir kaç kişiden

biri de bendim. Dün akşam sen uğradığın vakit aklıma gelmedi demek. Zaten buna önem de vermedim. Neyse Joe, buraya ilk geldiği zaman bana kim olduğunu söyledi. Fakat Maddern adını kullanmamamı rica etti. Kendisine 'Joe' diye hitap edilmesini istiyordu. Zaten burada çalışanların ekserisi 'Bibb,Joe, Bob' gibi isimleri tercih ediyorlar. Kanuna aykırı bir şey yapmış olduğunu sanıyordum. Ama bu benim üstüme vazife değildi. İşinde iyi olduğu müddetçe beni alâkadar etmezdi. Daha sonra Brooks soyadını aldı. Ben de onun sahte çek işini yapmış olduğunu öğrendim. Bir kadınla oturup onun adını alması bana vız gelirdi. Onun için sesimi çıkartmadım."

-"Ama sonunda on iki bin dolara mal oldu sana bu. Böyle bir adamı yanına almana şaştım doğrusu."

Eliyle, saçlarını geriye itti. "Acaiplik yok bunda. Soysuzun biriymiş. Bu bana ders oldu. Bir hata yapmışım.Hepsi bu kadar. İnsanlar hata yaparlar Shell. Vaktiyle bir adam hususunda daha yanılmıştım. Üstelik o sabıkalı da değildi. Daima doğru karar vermek kabil değil."

Başımı salladım. "Belki haklısın Dragoon" O sırada aklıma başka bir şey geldi. "Bir şey daha soracağım Dragoon. Merakımı tatmin etmek istiyorum. Adamlarının dalavere yaptıklarını nereden anladın?"

Sırıttı. "Küçük bir şey sebep oldu buna. Zor bir şey değil. Ama talihim de varmış. Kazananların makbuzlarını daima kontrol ederim. Biz bütün makbuzları saklarız. Yalnız kazananları ayrı yere koyarız. Bunları tetkik ettikten sonra yakarım. Joe, ölünce son bir iki hafta içinde makbuzlarına göz attım tabii. Her şeyin yolunda olmasını istiyordum. Bütün kazanan makbuzlarda H.Z. harfleri vardı. Üstelik H.Z. çok

para kazanmıştı. Belki fazla dikkatimi çekmeyecekti. Fakat Z dikkatimi çekti. Buraya gelen müşteriler arasında ismi Z'yle başlayan bir o sıska serseri Zerkle vardı. H harfi de uyuyordu. Adı Harry Zerkle'di. Hatırladığıma göre Zerkle ufak işler gören bir namussuzdu. Bunun üzerine üç hafta evvelinden başlayıp bütün kazanan makbuzlara baktım. H. Z. hep beklenmedik atlara oynayıp büyük paralar almıştı. Merakım büsbütün kabardı tabii. Ama elimde başka makbuz yoktu. Daha önceden neler olduğunu bilmem imkânsızdı. Onun üzerine kazanmayanların makbuzlarına da bakmaya karar verdim."

Susup gülümsedi. "İşte hatayı orada yapmışlar. Her şeyi plânlamışlar. Kazanan atlara makbuz doldurup parayı çekmişler. Ama işin tuhafı H.Z. hiç kaybeden bir ata oynamamış. Ya bu hususu düşünemediler. Ya da o makbuzlara bakacağım akıllarına gelmedi. Sonra ben şimdiye kadar böyle oynadığı her yarışta kazanan birine rastlamadım. İnsan ara sırada da kaybeder değil mi? İşte bunu konuşmak üzere Zerkle'i buraya davet ettim. Kendisi nezaket gösterip bütün bildiklerini bana anlattı."

-"Nazik bir insanmış. Mamafih sen de ona kibar kibar sordun her halde. Pek alâ Dragoon· şimdilik eyvallah, yine görüşürüz."

-"Tabii, Scott," dedi. "Yalnız burnunu her işe sokma."

-"Elimden geleni yaparım. Biraz evvel Ambasadör'e oynadım. Bana para vermediler. İstersen makbuza da bakabilirsin."

Güldü.

Dışarıda ümitli vatandaşlar halâ kolay şekilde para kazanmaya çalışıyorlardı. Etrafıma bakınınca Kash'ı gördüm. Serseri cüzdanını cebine soktu. Elindeki makbuza baktı. Sonra bir kol-

tuğa oturdu. Günü orada geçirmeye kararlıydı galiba. Dışarıya çıktım.

Oyuncakçı dükkanına geçince Harry'nin yanına gittim. "Her sefer buraya gelişimde müşteriler ya sanat resimlerine ya da filmlerine bakıyorlar. Sanatla bu kadar ilgilenmelerinin sebebi nedir?"

Gülümseyerek beni tezgahın yanına götürdü. Bana plastikten dürbüne benzer bir şey ve altı film verdi. Filmleri o nesneye sokup bakacaktım. Bir göz atar atmaz haklı olduğumu anladım.

Birinci filmde boylu boslu bir sarışın vardı. Çırılçıplaktı tabii. Mahçup bir tavırla kelebek ağının arkasına gizlenmeye çalışıyordu. Diğerleri de ondan farksızdı. Harry'e bakıp başımı salladım.

Kıkır kıkır güldü. "Daha bir şey görmüş sayılmazsın Shell." Etrafına bir göz attıktan sonra tezgâhın altından bir deste çıkardı. Haklıydı. Böyle şeyler görmemiştim. Filmleri geri verdim. "Harry, senin sonunu hiç de iyi görmüyorum."

Yumurtlayan bir tavuk gibi sesler çıkartarak güldü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cadillac'a binip mendilimle yüzümü kuruladım. Oturup bir müddet düşündüm. Bu işi ne zaman halledeceğimi bilemiyordum. Henüz hadiseleri birbirine bağlayamamıştım. Bu gidişle bağlıyacağım da yokta galiba.

Eddie'yi düşündüm. Bankadan bir netice alamamıştım ama başka bir çare vardı. Eddie, şimdilik Dragoon'un dükkanından ayrılacağa benzemiyordu. Bu arada bir yere kımıldamadığı takdirde bir şeyler yapardım belki.

Arabadan inip oyuncakçı dükkanına daldım. Harry'i yakaladım.

-"Harry Kash'ı tanıyorsun değil mi?"

-"Tabii." diye cevap verdi. "Tanımam lâzım kendisi sık sık buraya geliyor."

-"Pek alâ. Yirmi dolar kazanmak ister misin?"

Gözleri parladı. Teklifimi beğenmişti.

Kendisinden telefon rehberini istedim. Johnson Kash Şirketinin numarasını buldum. Bunu bir kâğıda yazıp Harry'e verdim. "Eğer Eddie Kash, dükkan kapanmadan evvel buradan çıkarsa bu numaraya telefon et ve Mr. Bennett'i iste. Biri buraya telefon edip Kash'ı isterse kendisinin gittiğini söylersin. Yirmi dolara karşılık bütün yapacağın bu. Kash'a da bir şey söyleme sakın. Anladın mı? Çok mühim bu."

-"Anladım," diye mırıldandı. "Biraz karışık bir mesele."

-"Orasını düşünme." Kendisine yirmi doları verdim. "Bana bir bir gözlük lâzım. Kalın çerçeveli olursa daha memnun olurum. Su püskürten veya insanın gözlerini siyaha boyayan gözlüklerden istemem.

Bir müddet düşündükten sonra bir rafa uzanıp bir kutu çekti. "Bundan daha iyisi yok. Yalnız yağmur silicileri var bunların. Yağmur yağınca çalıştırırsın. Hattâ yağmur yağmadan bile çalışır."

Gözlüğe bir baktım. İstediğim gibiydi. Çerçeve kalındı. Bir kusuru tam camın ortasında alt kısımda kalan incecik tellerdi. Bunlar dışardan bakınca pek belli olmayan lastiklerle çerçeveye bağlanmıştı. Yandaki küçük kolu çektiğim takdirde silecekler çalışacaktı. Aksi takdirde diğer şeffaf gözlüklerden farkı yoktu bunun. Harry'e bir dolar verip tekrar telefonu açtım.

Smith adlı bir arkadaşımı aradım. Kendisi Woodbury Ticaret Okulunda öğretmendi. Bir zamanlar ona yardımım dokunmuştu. Belki de şimdi o bana yardım ederdi. Kendisi dersteymiş. Kaidelere aykırı olmasına rağmen onu sınıftan çıkarttım. İstediğim şeyi ancak beş altı dakikada öğrendim. Zavallı bunları üç defa tekrarlattı bana. Sonunda anladığıma kanaat getirdim.

Johnson Kash Şirketinin bulunduğu bina Figueroa Bulvarının üstünde Yedinci ve Sekizinci sokakların arasında kalan bloktaydı. Büyük camlı kapının önünde durup kendi aksime baktım. Apartmana uğrayıp içi gazetelerle dolu bir evrak çantası almıştım. Mavi gabardinimi çıkartıp son defa bir cenazeye giydiğim kasvetli siyah elbi-

seyi geçirmiştim sırtıma. Kravatım ve ayakkabılarım da siyahtı. Başıma da tek şapkamı giymiştim. Bu koyu renk ince kenarlı fötr şapkadaki sarı ve kırmızı tüyleri de çıkarmıştım tabii. Neyse şapka sarı saçlarımı ve sol kulağımın üst kısmını gizliyordu ama burnumu saklamama imkân yoktu.

Bağa çerçeveli gözlüğü takmama rağmen halâ Shell Scott'luktan kurtulamamıştım. Beni tanıyan kimseyi kandıramazdım. Fakat tanımadığım insanlarla karşılaşacağımı sanıyordum. Sonra o şahıslar sarı saçlı, mavi elbiseli kırmızı kravatlı birini gördüklerini de iddia edemiyeceklerdi. Siyah elbise ve gözlük bana ciddi bir hava da vermişti galiba.

Camlı kapıyı iterek içeriye girdim. Bir masanın başında şipşirin bir kadın oturuyordu. Her halde müracaat memuruydu o. İleride kapalı üç kapı vardı. Üstlerine altın yaldızlı harflerle isimleri yazılmıştı. Uzakta olduğum için pek seçemedim ama birinin üstünde İdare Meclisi Reisi Edward Kash'ın adı olacaktı.

Kolumun altındaki çantayı sıkı sıkı tutarak şirin genç kadına yaklaştım. Hafifçe öksürüp gözlüğümü düzelttim. "Mr. Kash'le görüşmek istiyordum."

Başını kaldırıp, hafifçe tebessüm etti. "Mr. Kash burada değil efendim. Size yardım edebilirmiyim?"

-"İşte bu kötü. Mr. Kash'ın muhakkak burada olacağını sanıyordum. Neyse, o kadar mühim değil. Eğer bana yardım ederseniz hemen işe başlarım." Tatlı tatlı gülümsedim.

O da gülecek oldu. Sonra hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ne? Affedersiniz pek anlayamadım. Hangi işe başlayacaksınız?"

-"Hesapları kontrole geldim. Adım Ben-

nett."

Halâ şaşkın şaşkın bakıyordu. Her şeyi izah edermiş gibi tekrarladım. "Muhasebeci Mr. Bennett'im ben."

-"Fakat bana hesap kontrol edileceği söylenmedi." Kadıncağız büsbütün sersemlemişti.

Sabırsız sabırsız, "Mr. Kash burada yokken işe kim bakıyorsa beni onun yanına götürün, küçük hanım." diye söylendim. "Vaktim yok." Saatime bir göz attım. "Hemen işe başlamalıyım."

İçini çekerek ayağa kalktı. Vücûdu pek biçimliydi. Az kalsın manâlı manâlı sırıtıyordum. Ama tam zamanında böyle bir şeyin Mr. Bennet'e yarasmayacağı aklıma geldi.

Genç kadın yüzüme baktı. "Beni takip edin."

Zevkle peşinden gittim. Beni yandaki masaların arasından geçirip sol baştaki odaya soktu. Kısa boylu göbekli bir adama takdim etti. Adamın adı Matthews'di sanırım. Kadın telâşla dönüp başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Gür siyah bıyıklı olan Mr. Matthews yerinden kalkarak bana elini uzattı. Ben onun elini hafifçe sıkıp bıraktım. "Mr. Matthews, bu genç hanım bugün hususi bir hesap kontrolü yapılacağını anlıyamadı. Onun için müdürle görüşmek istediğimi söyledim. Zaten şimdiye kadar epeyi vakit kaybettim. En geç Salıya kadar bu işi bitirmek niyetindeyim. Anlıyorsunuz değil mi?"

Anlıyamadı tabii. Anlamasına da imkân yoktu. Böyle iki üç dakikalık bir anlaşmamazlıktan sonra son derece müteessir bir tavır takınıp buz gibi bir sesle, "Mr. Matthews," dedim. "Rica ederim Mr. Kash'a telefon edin kendisi hesapları kontrol edileceğini neden size haber vermediğini anlatabilir sanırım."

Masanın önündeki koltuğa oturup içi gazete dolu çantama sıkı sıkı sarıldım. Adamın durakladığını görünce ilâve ettim. "Saat beşe geliyor. Ben bugün gelirlere bir göz atıp stoklarınızı borçlara göre ayarlamak niyetindeydim. Mr. Kash elindeki paranın borçları karşılayamayacağına kâni" Sanki ne dediğimi biliyormuşum gibi lâkayıt bir tavırla devam ettim. "Tabii anlıyorsunuz. Borçları gelirden çıkarıp kalan yekûn üzerinden daha az vergi ödeme cihetine gideceğiz. Şimdilik bilânçolara ihtiyacım yok. Zarar ve kâr listelerine Pazartesi günü bakarım."

Bir an telâşa kapıldım. Acaba zarar ve kâr listesi miydi yoksa zarar ve kâr hesapları mı? Matthews durumu açıklamamı isteği takdirde zırvalayacağımdan şüphem yoktu. Bu sözleri ezberlemiş olduğum için beş on kere tekrarlayabilirdim ama başka bir şey ilâve etmem imkânsızdı. Smith bana başka bir şey söylememişti.

Matthews sadece, "Hımm" demekle iktifa etti.

İşte buna bayılmıştım. Sinirli bir tavırla burnumu çekip saatime baktım. Numara yapmıyordum. Hakikaten asabım bozulmaya başlamıştı. "Bu gidişle bir şey yapılacağı yok. Mr. Kash boşuna kaybettiğim zamanları da değerlendirmek mecburiyetinde kalacaktır. Ücretimi isterim."

Matthews'in kaşları çatıldı. "Şüphesiz Mr. Bennet. Bu kaidelere biraz aykırı ama siz haklısınız her halde. Ben Mr. Kash'ı bulmaya çalışacağım. Biraz daha beklemenizi rica edeceğim."

Ben de "Tabii, tabii," diye söylenerek parmaklarımla çantama vurmaya başladım. Oturduğum yerden telefonu görebiliyordum. İlk aradığı yerde Kash'ı bulamadı. Biraz tereddüt et-

ti. Sonra başka bir numara çevirdi. Galiba oyuncakçı dükkanını arıyordu. Harry her halde hazır bekliyordu. Öyle olduğunu ümid ediyordum. Avuçlarım terlemişti. Matthews'i dinlerken nefesimi tuttum.

Matthews telefonu kapatıp bana döndü. "Maalesef kendisini bulamadım. Ben.. Şey.. Mr. Kash bugün bir iş toplantısında hazır bulunacaktı.. Orayı aradım. Kendisi biraz evvel çıktığını söylediler. Neredeyse gelir sanırım.'

-"Mükemmel." dedim. "O halde biz hemen işe başlıyalım. Mr. Kash da gelince durumu size izah eder. Kendisi bürosunda çalışmamın uygun olacağını söylemişti." Gözlüklerimin üstünden sual sorar gibi adamın yüzüne baktım. Birdenbire yağmur silecekleri işlemeye başlasaydı Matthews kim bilir ne yapardı?

Neyse o içini çekti. Beni odasından çıkarıp yandaki kapıyı açtı. Çok geniş bir yazıhaneydi burası. Yerdeki kalın halı gri renkteydi. Koltuklar son derece rahata benziyordu. Duvara yağlı boya bir at tablosu asılmıştı. Dışbudak ağacı masa çok büyüktü. Ben geçip masanın başına oturdum. O vakit masanın üstünde duran gümüş çerçeveyi farkettim. Resimdeki kadın adeta, "Shell Shell orada ne işin var?" der gibi bana bakıyordu. Robin Brooks'du-bu. Hemen resmi kapıp Mathews'e gösterdim. "Mr. Kahs'ın karısı mı bu?"

-"Hayır.. Şey.. Anladığıma göre bir ahbabı."

Çerçeveyi masaya bıraktım. "Güzel bir kadın değil mi? Çok güzel. Şimdi biri bana hesapları getirsin. İlk önce gider hesabına bakmak istiyorum."

Adam dosyaları filân bulmaya gidince ben de büroyu şöyle bir arayıverdim. Bir şey

bulamadım. Sadece duvardaki kasaya bakmamıştım. Eğer aradığım oradaysa Matthews'in gözünü korkutmaktan başka çare yoktu. Fakat adamın kasanın şifresini bildiğini de pek sanmıyordum. Neyse adam peşinde on dokuz yaşında bir çocukla geri döndü. Çocuğun elinde epeyi kalın iki büyük defter vardı. Bunların hesap defteri olduğunu umuyordum.

-"Defterleri masaya bırakın delikanlı." dedim. "Teşekkür ederim. Başka bir şey istersem haber veririm," Matthews'a döndüm. "Bana çok yardım ettiniz. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Mr. Kash'ın gelir gelmez durumu izah edeceğinden eminim." Susup düşünceli bir tavır takındım. "Kendisi bu sabah bir şey söylemedi mi?"

'Hayır' der gibi başını salladı. "Mr. Kash bu sabah işe gelmedi. Zaten bazen hiç gelmez." Yalandan güldü. "Kendisi o yokken işi iyi idare ettiğimize kâni."

Ben hafifçe müstehzi bir tavır takındım. "Bundan eminim. Şimdi durum anlaşıldı. Mr. Kash, hesapları kontrol ettirmek istediğini bana dün haber verdi. Ben de tesadüfen Çarşambaya kadar boşum. " Neş'eli bir tavırla ilâve ettim. "Belki de sizlere bir sürpriz yapmak istedi."

. Ağzını açtı kapadı. Nihayet. "Öyle olacak," diye mırıldandı. "Evet öyle olmalı."

Bir an hesapları kontrol ederken onun başımda duracağını sanarak adeta dehşete kapıldım.Ama o birdenbire döndü odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Buna da manâ veremedim.

Meğer duvardaki kasayı düşünüp üzülmeme lüzûm yokmuş, Aradığımı dış budak ağacından yapılmış yazıhanenin orta çekmesinde buldum. Çekme kilitli olduğu için bunu kırmam icap etti. Ama o ara kimse gelip durumu fark etmedi. Sonra çekmeyi kırdığıma da deydi.

Üstünde yaldızlı harflerle 'Angelus Bank, Los Angeles, California' yazılmış siyah-kaplı bir çek defteriydi bu. Çek koçanlarını okumanın bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum doğrusu.Yirmi dakika kadar okuduktan sonra muhasebeci olmadığıma hakikaten üzüldüm. Ama yine de biraz bir şeyler anlamıştım. Ocak ve Şubat aylarında şirket Riverside'deki Middletor firmasıyla iş görmeye başlamıştı. Bu iki ay zarfında Eddie, iş masraflarını karşılamak için epeyi çek yazmıştı.Ama asıl Middleton şirketine gönderdiği çekler bir hayli yüklüylü. Bin dolarlık, bin beş yüz dolarlık, bin yediyüz dolarlık çekler ve nihayet 26 Şubat da on bin dolarlık bir çek. Bu arada masada bulduğum yazıları çek defterindekilerle karşılaştırdım. Kash'ın el yazısıydı bunlar.

Hesap kontrolü tamamdı. Belki de sür'atli bir hesap kontrolüydü bu. Çek defterinin üstünü sildim. Sonra gözlüğümü çıkarıp camlarını sildim. Gözlüğü takıp odadan çıktım.

Şirin müracaat memuru halâ masasının başındaydı. Yüzündeki ifadeden canının sıkıldığı anlaşılıyordu. Ona acıdım. Masasına yaklaşıp eğildim. "Canınızı sıktığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

Gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. Ben de gözlüğün kenarındaki küçük kolu çektim. Minyatür yağmur silecekleri hemen çalışmaya başladı. Bir ileri bir geri gidip geliyordu. Genç kadın gözlerini silicilere dikmişti.Adeta büyülenmiş gibi bakıyordu. Bir an onun haykıracağını sandım. Sonra o yerinden fırlayıp Mr. Matthews'in odasına doğru koştu.

Ben de masanın başına geçip tek parmağımla makinedeki kâğıda, "Senin için sevgilim," yazdım. Gözlüğü oraya bırakıp hemen kaçtım.

Eddie her halde bir kalp krizi geçirecek-

ti. Buna da aldırış ettiğim yoktu. Biraz rahatsız olması hoşuma gidecekti. İstediğimi elde etmiştim. Sonra şirin müracaat memuru da ben ayrılırken hiç de sıkkın değildi. Zaten benim de prensibim de buydu. Kimsenin sıkılmasına dayanamazdım. Bir gün gelir yine o kadınla karşılaşabilirdim.

O O

O

Saat tam beş buçuktu. Artık Louis Morris'i görme zamanı gelmişti. Kendisi Harvard Bulvarında Wolford apartmanında oturuyordu. Onu görmiyeli beri itiyatlarını değiştirmemişse ancak yataktan kalkması lâzımdı.

Yanılmamışım kapıyı çalıp biraz bekledim. Nihayet kapı aralandı. Louis Morris uykulu uykulu yüzüme baktı. "Ne var Shell?" diye mırıldandı. "Daha sen yatmadın mı?"

-"Yattım tabii. Ama on saat evvel kalktım."

-"Feci" diye söylendi. "Feci madem israr ediyorsun içeriye gel bari." Kapıyı ardına kadar açtı. Peşinden yürüdüm. Serseri taze bira kokuyordu.

-"Dün gece ne içtin sen?"

Kıvırcık siyah saçlarını karıştırdı. "Bir bilebilsem. Ölüyorum galiba." Dudaklarını yaladı. "Asla.. Yemin ediyorum bir daha asla içmiyeceğim. Asla, Yatak odama gel. Morga gelmenin sebebi nedir?"

-"Malûmata ihtiyacım var Louis. Bir iş aldım. Onun için seni görmeye geldim. Bana yalan atmıyacağını bilirim."

-"Haklısın Shell, Şimdiye kadar bana yardım etmiş olan tek hususi hafiye sensin. Polis-

lerle hususi hafiyelerden çekmediğim kalmadı. O Tek Kollu Haydut yüzünden başım belâya girecekti. Sen yardım etmeseydin şimdi içerdeydim. Onun için bildiğim bir şey varsa seve seve anlatırım."

-"Geçen Çarşamba gecesi oynanan pokeri merak ettim. Duyduğuma göre sen de oynamışsın."

-"Hem de nasıl oynadım? Nasıl içeriye girdim bir bilsen. Tam yedi yüz dolarım gitti. Yedi yüz dolar benim için mühim tabii. Ama sen neden poker oyunuyla ilgileniyorsun?" İnliyerek yatağa uzandı. Başının altına da iki yastık yerleştirdi. Benim yaşımda yakışıklı bir erkekti. Bir seksen boyunda siyah saçlı hoş bir adam. Ama şimdi rengi epeyi soluktu. Anlaşılan bir gece evvel içkiyi çok fazla kaçırmıştı. Başı ağrıyordu. Onun neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

-"Oyunda başka kimler vardı," diye sordum.

-"Dur bakayım. Morey Gatz, Pete Sanders, Benny, Lenny Crofts, Ama Lenny'nin parası kalmadığı için masadan erken kalktı. Sonra Eddie Kash ve Hymie Blinz de vardı. Hepsi bu kadar."

-"Kimse masadan ayrıldı mı?"

-"Hayır, oyun bitene kadar kimse kalkmadı. Bir buçukta oyun bitti. "Esneyerek merakla bana baktı. "Ne oluyor? Alâkanın sebebi nedir? Yoksa poker yasak mı oldu?"

-"Kimsenin erken ayrılmadığından emin misin? Bu çok mühim."

-"Eminim. Masadan kalksalardı bir kaçını her halde tartaklardım. Yedi yüz dolar içeriye girmişken onların gitmelerine müsaade eder miydim hiç?"

-"Demek Kash sonuna kadar oradaydı."

-"Evet, aslında yedi kişiydik. Ne oluyor

kuzum? Polisler de bana uzun uzun Kash'ı sordular."

-"Lâf aramızda Louis, birini öldürdüler. Onun için tahkikat yapıyorum. Belki de Kash'ın bu isle ilgisi yok."

-"Bu işe beni karıştırmazsın değil mi?"

-"Hayır, Louis. Bu arada kimseyi temizlemedin ya?"

-"Üç dört kişi öldürdüm galiba. Sayısı aklımda kalmadı."

-"Ben Çarşamba akşamını kasdediyorum. Pek alâ. Louis, bu arada sana uğradığımı da unut emi?"

-"Şimdiden unuttum." Gülümsedi. Sonra uzun uzun esnedi.

Ona teşekkür ettim. Normal insanlar gibi geceleri uyumasını tavsiye ederek çıktım. Dışarıda durup uzun uzun küfrettim ama yine de açılamadım.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Eve döner dönmez ilk iş kasvetli siyah elbisemi çıkardım. Sırtıma kahverengi ropdö şambrımı geçirince kendimi daha iyi hissettim. Sonra Examiner'e telefon ettim. Hayır Kelly bir daha gözükmemişti. Kendisinin nerede olduğunu da bilmiyorlardı.

Oteli arayıp Mrs. Kelly'i buldum. "Ben Mr. Scott. Sizinle bu sabah konuşmuştum. Kocanız eve döndü mü acaba?"

-"Merhaba Mr. Scott. Kendisi saat yediden evvel eve dönmez. Bazen daha geç kalır." Durdu. "Meselâ dün gece olduğu gibi. Mühim bir şey mi vardı?"

-"Hayır, yalnız kendisi bugün beni arayacaktı. Ben şimdi eve döndüm. Belki telefon edip beni bulamamıştır diye düşündüm. Size bir haber bırakmış olabileceği geldi aklıma."

-"Hayır, kocam üçte telefon edip akşam yemeğine belki geç kalacağını söyledi. Hepsi bu kadar.. Tekrar telefon ederse aradığınızı söylerim Mr. Scott."

-"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. Sonra rehberi çektim. Dragoon Fleming'i buldum. Gramercy Place'de oturuyordu o. Bunun hemen altında da Dragoon Sara vardı. Adresi Plymout Bulvarındaydı. Kadına telefon ettim.

Telefon on defa çaldı. Tam kapamağa hazırlanırken yumuşak bir ses, "Alo," dedi.

-"Sara?"

-"Evet, kim konuşuyor?"

-"Ben Shell Scott."

Derin bir nefes aldığını duydum. "Oh, hatırladım. Sen o yakışıklı, sarışn erkeksin."

Dayanamayıp güldüm. "Ta kendisi. Bu sözlerin tam manâsıyla beni tarif ediyor."

Sabırsız sabırsız, "Çabuk ol," dedi. "Ne istiyorsun? Islağım, duştan çıktım."

-"Özür dilerim. Hemen anlatayım öyleyse."

-"Ziyanı yok Shell. Şaka yapıyordum. Zaten havlu serdim üstüne basıyorum."

-"Bana bak," diye mırıldandım. "Seni görmek istiyorum."

İç gıcıklayıcı bir sesle güldü. "Seni çapkın seni."

-"Şu anda görmek niyetinde değilim." diye homurdandım. "Daha sonra. Yani bu gece."

-"Beni hayal kırıklığına uğrattın Shell. Ne kadar sonra görüşeceğiz?"

-"Bir saat sonra diyelim. Seninle konuşmak istiyorum."

-"Pek alâ, yedi buçukta gel. Benimle akşam yemeğinde konuşursun. Olur mu?"

-"Ben yemekten bahsetmedim Miss Dragoon."

-"Ben eminim. Beni akşam yemeğine götüreceksin. Ancak o takdirde konuşurum."

-"Bu konuşma bir yemeğe değer mi dersin?"

-"Bekle görürsün Shell."

-"Pek alâ Sara yedi buçukta geleceğim."

-"Güle, güle, Shell."

Nedense avucum terlemişti. Buna bir manâ veremedim doğrusu.

Duş yapıp en sevdiğim elbisemi giydim. O cenaze levazımatçısı kılığından sonra kendime

bunu borçluydum artık. Biraz kendime gelir gibi oldum. Mutfağa geçip bir buzlu viski içtim. İçim daha da rahat etti.

◎ ◎

◎

Sara kapıyı açtığı zaman onu yine simsiyah bir pantere benzettim. Siyah ipek jarseden bir tuvalet giymişti. Tuvalet vücûdunu sımsıkı sarıyor ve güzel hatlarını iyice ortaya koyuyordu. Elbisenin bütün süsü belindeki lâme kuşaktı. Ayaklarına da yine sarı lâme ayakkabılar giymişti. Kulaklarına da gözleriyle aynı renkte uzun küpeler takmıştı.

Tuvaletine baktım. "Korkarım benim kılığım sana pek uymayacak. Bilseydim smokin giyerdim.!"

Yine dişlerini sıkarak güldü. "Gittiğimiz yerde böyle şeylere aldırış etmezler. Gideceğimiz yeri ben seçebilirim değil mi Shell?" İçeriye girmem için kapıyı ardına kadar açtı.

-"Tabii, nereye istersen oraya gideriz."

Odanın sol tarafında alçak acaip biçimli siyah masanın üstünde dövme gümüş bir tepsi duruyordu. Ama asıl dikkatimi çeken tepsideki içkiler oldu. Uzun saplı kristal kadehlere yeşilimsi bir içki konmuştu."

Sara tepsiyi kaydırıp bana uzattı. Kadehlerden birini aldım. "Tam zamanında geldin Shell. Ben de içkileri şimdi koydum."

Diğer kadehi alıp tepsiyi masaya bıraktı. Bir elini de kalçasına dayayarak beni süzdü. "Bu tuvaleti mahsus giydim. Bunun bana çok yakıştığını biliyorum. Sen ne dersin?"

-"Fevkalâdesin Sara. Hattâ çok tehlikeli bir halin var."

-"Öyle mi?" Bu sözlerimi pek beğendi. Yine dişlerini sıkarak güldü. Yan gözle bana bakıyordu. Yeşil gözleri acaip acaip pırıldıyordu. Nedense beni iten bir tarafı vardı. Bunu itiraf etmeliyim. Fakat bir taraftan da onun karşısında büyülenmiş gibi oluyordum.

-"İçkini tatsana Shell."

Bir yudum aldım. Anasonlu yakıcı bir şeydi bu. Boğazım alev alev yandı. Sonra midem tutuştu. "Bunu nereden buldun Sara?"

-"Pernod değil bu. Halis Apsent."

-"Tahmin etmiştim. İnsan apsente pek rastlamıyor. Galiba bu içkiyi yasak ettiler. Uyuşturucu madde sayılıyormuş." Yan gözle ona baktım. "Üstelik apsent insanda fazla seks arzusu uyandırıyormuş."

-"Ne iyi değil mi? Bir arkadaşım İspanya'dan bir şişe almış. Gümrükten gizlice geçirip bana verdi. İki seneden beri şişeyi saklıyorum."

Kaşlarımı kaldırdığımı görünce, "Bunu sadece mühim saydığım erkeklere ikram ediyorum," diye mırıldandı.

Bir şey söylemedim ama biraz koltuklarım kabarmıştı.

Odaya bir göz attım. Sara'ya bakmaktan dolayı farkedememiştim. Birdenbire bir yumruk yemiş gibi oldum. Bu oda bana böyle tesir etmişti işte. Bir daha görmesem bile burasını unutamazdım. "Burası hoşuma gitti, Sara. İnsanı şaşırtıyor ama çok hoş."

-"Beğeneceğini umuyordum. Ama ister beğensinler ister beğenmesinler burası tamamiyle benim. Hiç bir dekaratörden veya kitaptan fikir almadım."

Odanın tarifini yapamıyacağım. Yalnız burası ne klâsik ne de moderndi. Bildiğim hiç bir

stile de uymuyordu. Tam manâsıyla Sara'ya uyuyordu burası.

Ben kapının solundaki yaldızlı koltuğa oturdum. Yalnız koltuğun arkası eğriydi. Onun için duvarla sert bir açı yapıyordu. Masa da şimdiye kadar gördüğüm bir biçimde değildi. Yerdeki halı uzun tüylü ve Sara'nın saçları gibi simsiyahtı. Odada bir parça daha eşya vardı. O da çok kocaman bir divan. Bunun biçimi de ne oval ne de dört köşeydi. Tam odanın ortasında duruyordu bu divan. Tıpkı halı gibi o da simsiyahtı. Divanın önüne bir ayı postu atılmıştı. Arkaya düşen duvara da yağlı boya bir tablo asılmıştı. Aşağı yukarı duvarın yarısını kaplayan tablodan bir şey anlıyamadım. Bu karma karışık renkler daha ziyade bir kâbusu hatırlatıyordu.

Tablo bütün odaya hakimdi. Bir an bu odada oturmaya imkân olmadığını düşündüm.İnsan bir müddet kalırsa çıldırırdı. Ama yine de odanın tesirinde kalmıştım. Tıpkı Sara gibi o da beni büyülemişti.

Sara. "Biraz da benimle meşgûl olsan," dedi.

Gülümsedim. "Odana bakıyordum. Çok garip bir yer. Şimdiye kadar böyle bir oda görmediğimi itiraf etmeliyim.

-"Resime ne dersin. Beğendin mi?"

-"Henüz karar veremedim. Nereden aldın bunu?"

-"Satın almadım, kendim yaptım."

Demek bu kâbusu yaratan Sara'ydı. Alâkayla kadını süzdüm. "Senin resim yaptığını bilmiyordum."

-"Resim yapmam zaten. Ama bunu yaptım işte. Aslında buna resim demek doğru değil. Modern san'ata da giremez bu. Hiç bir şey değil." Yaklaşıp elimi tuttu. "Gel seks arzusu uyandıran

içkini de al."

Çaresiz kalktım. Beni sürükleyip kocaman divana oturttu.

Ayaklarımı ayı postuna dayadım. Sara gidip karşıdaki tablonun yanındaki ışığı yaktı. Bu ışık değil küçük bir projektördü. Tablo aydınlanıverdi. Sonra gelip yanıma oturdu.

Tam karşımda bir heyûla gibi yükselen resime tahammül etmek çok zordu doğrusu. Absentten bir yudum aldım.

Sara "Bu tabloya ne isim verdim biliyor musun?" diye mırıldandı.

Karma karışık renklere bakarak, 'Hayır,' der gibi başımı salladım.

-"Buna 'Kendi portrem' diyorum."

-"Neden?"

-"Orasını ben de bilmiyorum. Boyaları aldım ve tuvalin karşısına geçtim. Sonra kendi kendine ortaya çıktı bu. Başıma bir şey geldiği zamanlar veya canım istediği vakit resme bir kaç renk daha ilave ediyorum. Bu resim bitmedi. Hiç bir zaman bitmeyecek." Yüzüme baktı. Gözlerinde esrarlı bir ifade belirmişti. "Buna başladığım zaman on sekiz yaşındaydım. Beş senedir resimle uğraşıyorum. Daha da biteceği yok. Üstelik bir hayli de kasvetli değil mi? Böyle bir şeye isim vermek bile doğru değil."

Birdenbire başını arkaya atarak güldü. Yine gözleri parlamaya başlamıştı. "Çok ciddileştik değil mi? Belki bu gece beni eve bıraktığın vakit tabloyla biraz daha meşgûl olurum. Sembolik bir şey çizerim."

-"Ne gibi?"

-"Gülerek gözlerini süzdü. "Bunu nereden bileyim ben? Daha beni eve getirmedin ki. Hem yola çıkmazsak beni eve bırakmana da imkân kalmayacak."

İçkiyi bitirip kadehi kendisine verdim. Absent midemi ısıtmıştı. Nedense kendimi pek neşeli hissediyordum...

Genç kadının seçtiği yer La Brea Bulvarı üzerindeydi. Ben arabayı park ettiğim zaman da saat tam sekiz buçuktu. Küçük bir binanın önünde durmuştuk. Kapıdaki Neon ışıkları dikkatimi çekti. Burasının adı 'O yer' di. İçeriye girerken Sara, sıkı sıkı kolumu tuttu.

Küçük ve cana yakın bir yere gelmiştik. Tanıdığa benzer bir kişi bile göremedim. Burası alkolikler, isterikler ve bilumum delilerin rağbet ettikleri bir yerdi sanırım.

Sara, herkesi tanıyordu. Smokinli adamlar spor gömlekli erkekler, tuvaletli veya kısa çoraplı kadınlar Sara'yla selâmlaştılar. Sara onların ekserisiyle pek samimiydi. Arka tarafta beş kişilik bir grup tatlı bir parça çalıyordu.

Neyse biz sakin bir köşede boş bir masa bulduk. "Burada herkesi tanıyorsun galiba?" dedim.

-" Tanırım tabii. En sevdiğim yer burasıdır." Tebessüm etti. "İnsan burada çok enteresan tiplerle karşılaşıyor."

Etrafıma bakındım. "Haklısın galiba."

Yandaki masada uzun boylu sarı saçlı bir adamla biraz daha kısa boylu bir esmer erkek baş başa vermiş oturuyorlardı. Kısaca boylusu diğerinin elini avuçlarına almıştı. Bu eli okşayarak sarışına heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Sarışın sıkılmışa benziyordu. Esmer adam eğilip sarışını yanağından öptü.

Sara'ya döndüm. O durumu dikkatle takip ediyordu ama bir taraftan da alaylı alaylı benim

halimi seyretmekteydi. Dikkatle bakınca genç kadının alnının kırışmış olduğunu gördüm. Bu arada bir şeye mi sinirlenmişti acaba?

-"Bazı erkekler çok talihli oluyorlar." dedim.

Başını arkaya atarak güldü. "Çok teşekkür ederim Shell, seni böyle bir yere getirdiğim için kızmadığına memnun oldum."

-"Niye kızacak mışım?"

Gözlerini süzerek uzanıp elimi okşadı.

Yüzüne baktım. "Şimdi de yanağımdan öp."

Bir şey söylemedi. Elini de çekmedi. Yeşil gözleri kısılmıştı. Yine dudakları aralanmıştı ve dişlerini sıkıyordu. Bu kadının böyle diş sıkmasına bir manâ veremiyordum doğrusu.

Dayanamadım. "Acaip bir mahlûksun Sara"

Başını önüne eğdi. "Galiba öyleyim."

-"Mesela dün akşamı alalım. Neden o kırmızı boyalı uzun tırnaklarını boynuma batırdın sanki."

Yüzünde manâ veremediğim tuhaf bir ifade belirdi. "İçimden öyle geldi." Özür dilemeğe lüzûm bile görmemişti.

-"Sen daima içinden gelenleri mi yaparsın"

Baygın baygın gülümsedi. "Ekseri öyle."

Garsonun geldiğini görmemiştim. Adam kulağımın zarını patlatacak bir sesle "Ne yiyeceksiniz çocuklar?" diye bağırdı.

Sara'ya baktım. "Ne istiyorsun çocuğum?"

-"Ya karides ya biftek yiyeceğiz. Hangisini beğenirsen. Burada başka bir şey bulunmaz."

-"Bulunmaz mı?"

-"Hayır."

-"O halde biftek yiyelim " diye cevap verdim.

-"İki biftek. Benimki kanlı olsun."

Garson yanımızdan ayrılıp biraz sonra

az pişmiş iki biftekle geldi. Yemeğe koyulduk. Bir ara, "Sara," dedim. "Dün akşam ben gelmeden evvel sen ağabeyinin yanındaydın değil mi? Yani o odadaydın."

Başıyla tasdik ederek bifteği yemeğe devam etti.

-"Şey Peki o vaziyet seni rahatsız etmedi mi?"

-"Hayır. Hadise başladığı sırada ben oradaydım. Bitene kadar da orada kaldım. Hoşuma gitmedi bu iş. Ama rahatsız olduğumu da iddia edemem. Sadece oradan ayrılmak istemedim. Sen bu durumdan bir şey anlıyabiliyor musun?"

-"Belki. Pek emin değilim."

Başını kaldırıp beni süzdü. "Beni dinle Shell. Ben melek olduğumu iddia etmiyorum. Bilâkis kötü bir mahlûkum. Bana ahlâksız ve hain diyorlar. Belki de öyleyim. Ama kimseye yalan uydurup kandırmaya kalkışmadım." Birdenbire gülümsedi."Bazan karşımdakine bir hayli zevk verdiğim de oluyor." Yine dişlerinin arasından konuşuyordu. "Fevkalâde bir zevk veriyordum."

Bu bahis nedense hoşuma gitmemişti. "Buraya bak güzelim. Seni buraya getirmemin sebebini biliyorsun. Güya sana bir kaç sual soracaktım ben."

Dudaklarını büzerek somurttu. "Neden bahsi değiştirdin sanki? Tatlı tatlı konuşuyorduk. Ama ne yapalım? Sor bari. Yalnız bifteğimi soğutmadan yemek niyetindeyim Shell." Onun eti yiyişini seyrettim. Nihayet başını kaldırdı. "Ben kalleş değilim. Şimdiden ihtar ediyorum, Shell. Seni elime geçireceğim. Sonra söylemedi deme."

Sesimi çıkarmadım. Başka mevzulara geçtik. Nihayet garson gelip tabakları aldı. Viski ısmarladım. İçkilerimizi içerken bahsi açtım. "Demek Zerkle ve Brooks'un ağabeyine oynadıkları

oyundan haberin var, Sara?"

Başını salladı. "Evet. Zerkle'in bir şey sakladığını sanmıyorum. Her şeyi duydum."

-"Peki Joe'nun başına gelenler hakkında bir bildiğin var mı Sara?" diye sordum.

-"Hayır. Yalnız çok tuhaf bir şey bu. Keşke bilebilseydim. Joe'den epeyi hoşlanırdım. Şirin bir namussuzdu o."

-"Kendisini iyi tanır mıydın?"

-"Joe, dört veya baş ay kadar Drag'ın yanında çalıştı. Bu yüzden kendisiyle tanıştım. Bir kaç defa da beni görmeye geldi." Dişlerini sıkarak güldü. "Belki onu büyülemiştim. Bir de seni büyüleyebilsem ne iyi olacak Shell."

-"Üzülme, " diye mırıldandım. "Beni ipnotizma ettin bile. Dragoon acaba Zerkle'e Joe'nun ölümüne dair bir şey sordu mu?"

Kollarını masaya dayayarak bana doğru eğildi. "Sana Joe hakkında bir şey söyliyeyim." Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bir kere bana tekme attı o. Bacağıma tekme attı. Ama bacağımın çok yukarılarında bir yere."

-"Neden yaptı bunu. Yoksa onu tırmalamaya mı kalktın?"

-"Onun gibi bir şey. Tekmesi kalçama isabet etti. Bunun yerini görmek ister misin?" Ayağa kalkarak eteğini çekti.

Dehşetle, "Eyvah!" diye bağırdım. "Çıldırdın mı be kadın? Otur otur. Burada hadise mi çıkarmak istiyorsun?"

Bir kahkaha atarak yerine oturdu. "Aslında sana bir şey gösterecek değildim. Sadece ne yapacağını merak ettim." Sesini alçaltıp ciddi bir tavırla devam etti. "Bunu daha sonra gösteririm sana. Olur mu Shell? Daha sonra." Pek eğleniyordu nedense.

-"Olur, olur" diye cevap verdim. "Daha

sonra. Ödümü patlattın. Şimdi striptiz numarasından vazgeç de benim sualime cevap ver. Ağabeyin Zerkle'e Joe'nun ölümü hakkında bir şey sordu mu sormadı mı?"

-"Sormadı. Sen de pek tatsızsın bu akşam."

-"Evet, öyleyim. Bu arada benim hususi hafiye olduğumu da unutma güzelim. Neden gülüyorsun öyle?"

-"Hiiç!"

-"Unutma yemeğe gittiğimiz takdirde konuşacağımızı söylemiştin. Rüşvet olarak sana biftek yedirdim. Cevap istiyorum. Halletmem gereken bir iş var. Onun için işle zevki karıştırdım bu gece." Sırıttım. "Hoş buna zevk demek de kabil değil ya."

Biçimli siyah kaşını kaldırdı. "Kendini boşuna kandırma. Benden zevk aldığın belli." Sonra ciddileşti. "Benden hoşlanıyorsun değil mi Shell? Yani burada benimle oturmak seni rahatsız etmiyor değil mi?"

Dik dik yüzüne baktım. "Pek âlâ hayatımdan memnun olduğumu söyliyeyim de için rahat etsin. Yalnız beni baştan çıkarmaya kalkışma. Boşuna uğraşma."

Tebessüm etti. "Olur."

-"Bir sual daha soracağım, yavrum. Biraz evvel Joe'yu sorduğum zaman 'Tuhaf' dedin. Ne demek istedin?"

-"Hakikaten tuhaf bu. Bir kere Joe içkiye pek düşkün değildi. Onun için sızacak kadar içmiş olması imkânsız. İkincisi Elysian Parkında ne işi vardı onun? Hele o kadar içtikten sonra o tenha parka gitmesi aklın hayalin alamıyacağı bir şey."

-"Fevkalâde yavrum. Kafan iyi çalışıyor. Ben de bu neticeye varmıştım zaten."

-"Teşekkür ederim."

-"Yalnız bir şeyi anlıyamadım, Sara. Sen Joe'nun öldürüldüğü sırada bir hayli içmiş vaziyette olduğunu nereden biliyorsun?"

Buz gibi bir tavırla beni süzdü. "Sen benim ağzımı mı arıyorsun kuzum? Bütün gazeteler yazdı bunu budala. Gazetelere baksaydın sen de görürdün."

-"Özür dilerim. Aptalım ben."

O buz gibi halinden eser kalmadı. Hemencecik ısınıverdi. Bu kadınla konuşmak zordu doğrusu.

Kendisine de bunu söyledim. "Sen insanı sersem ediyorsun."

-"Fevkalâde buna memnun oldum. Demek karşımda irâden kaybolmağa başladı." Dudak büktü. "Halbuki henüz bana saçlarımı beğenip beğenmediğini bile söylemedin."

-"Saçlarını beğeniyorum."

-"Şu lâfa bak. Söyleyecek başka şeyler bulamıyor musun? Bir kadına böyle mi iltifat edilir." Yine sinirlenmişti.

Oralı olmadım. "Saçlarını beğeniyorum. Bundan eminim."

Biçimli dudaklarını büzdü. "Bazen içimden seni öldürmek geliyor, Shell Scott." Arkasına yaslandı. "Sualler bitti mi?"

-"Evet, seni evine götürmemi ister misin?"

-"Pek alâ. Yalnız bundan önce benimle bir defa dans etmen lâzım. Ondan sonra gideriz. Bana dans etmeği bile teklife yanaşmadın Shell. Sen ne biçim erkeksin?"

Ben bu arada orkestrayı bile unutmuştum.

Kalkıp genç kadının karşısında durdum. "Benimle dans eder misiniz Miss Dragoon?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Çok zevk alacağım."

Müzik hiç de fena değildi doğrusu. İç gı-

cıklayıcı bir bolero çalıyordu. Sara'nın dansı hoşuma gitti. Genç kadın hemen vücûdunu bana yaslayıp bir kolunu da boynuma doladı. Uzun tırnakları hafifçe boynuma batıyordu.

-"Çok uzun boylusun" dedi. "Biraz eğil."

-"Sen de uzun tırnaklarına dikkat et."

Biraz geriye çekilerek yüzüme baktı. Sonra kıkır kıkır güldü. "Peki dikkat ederim. Korkuyor musun yoksa?"

-"Dehşete kapıldım. Ne olur ne olmaz. Belki de yine canımı yakarsın."

Sağ kolunu omuzumdan çekip elini yüzüme doğru uzattı. Kırmızı boyalı tırnakları çok uzundu. Hattâ uçları hafifçe içeriye doğru kıvrılmıştı. "Bu tırnaklarla adam öldürmem bile kabil."

-"Sus," diye homurdandım. Dansa devam ettik. Orkestra bu sefer de Laura'yı çalmaya başlamıştı. Işıklar loştu. Tanımadığım bir şarkıcı fısıldar gibi sözleri söylemeğe başladı. Bu hoşuma gitti.

Müzik sustu. Sara halâ beni bırakmamıştı. Uzun tırnaklarını yine hafif hafif boynuma batırıyordu.

-"Haydi gidelim, Sara. Müzik yok artık."

-"Müziği düşünen kim? Ben bir şeyler mırıldanırım. Dansa devam ederiz."

Boynumdaki kolunu tutup çektim. "Eve gidiyoruz artık, küçük kız."

İçini çekti. "Pek alâ ihtiyar."

-"Bana 'İhtiyar' demene müsade edemem" diye homurdandım.

-"Pek alâ amca."

Biraz düşündüm. "Bu daha iyi."

Dudak büktü. "Ama ben küçük bir kız değilim."

Ona baktım. Yani vücuduna bir göz attım. Haklıydı. "Doğru söylüyorsun, Sara. Haydi bura-

dan gidelim."

◎ ◎

◎

Sara beni kapıda bırakarak, "Bir dakika Shell." dedi. "Işıkları yakayım."

Tavandaki ışıkları yakmadı. Gidip o kâbus resmin yanındaki küçük projektörün düğmesini çevirdi.

Genç kadın emretti. "Kapıyı kapa ve buraya gel."

Işık acaip resmi ve yerdeki beyaz ayı postunu aydınlatmıştı. Siyah divanı da kısmen öyle. Odanın kalan kısmı koyu bir karanlığa gömülmüştü. Ben geçip divanın üstündeki krem rengi büyük yastıklardan birinin üstüne oturdum. Yastıklar, ayı postu ve tablodan başka bir şey yoktu sanki odada. Ama bunlar bile karanlıkta yüzermiş gibi duruyordu.

Sara da dizlerimin dibine yani ayı postunun üstüne oturdu. Beyaz postla siyah tuvaleti tam bir tezat teşkil ediyordu. Bu yüzden genç kadının cazip vücût hatlarını iyice görebiliyordum.

Sara yine poz almıştı sanırım. Bu kadın nedense böyle pozlar almaktan ve acaip şeyler yapmaktan haz ediyordu. Mamafih bunlar ona yakışmıyor da değildi. Zaten kendisi de bir hayli güzeldi. Hele o anda kendisi bana son derece cazip gözüktü. Onu arzuladığımı hissettim.

Sara birdenbire upuzun yattı. Sonra yuvarlanarak, dirseğinin üstünde doğruldu. İç gıcıklayıcı bir sesle, "Shell," diye mırıldandı.

Sesimi çıkarmadım.

-"İşte şurama tekme yedim. Canım çok yandı."

Sol eliyle eteğini kaldırdı, kalçasına kadar

sıyırdı. Loşluğa rağmen kalçasındaki morluğu gördüm. Demek Joe kadına hakikaten tekme atmıştı. Kadın benimle eğlenmek, alay etmek için uydurmamıştı bunu. Gözlerim bacaklarına takıldı. İncecik naylon çoraplar bu biçimli bacakları sıkı sıkı sarmıştı. Çorabın konçlarının üstünde kalan kısım ise loşlukta sedef gibi parlıyordu.

Sara elini çekince ipek jarse ağır ağır kayarak beyaz kalçaları ve biçimli bacakları örttü. Acı acı yutkundum. Bu kadın ne yapıp yapıp beni büyülemeğe muvaffak olmuştu. Onda diğerlerine benzemeyen bir hava, bir tuhaflık vardı.

O sakin yerde yatıyordu. Bir ara doğrularak elimi avuçlarının arasına aldı. Avuçları sıcak ve nemliydi. Üstelik elleri titriyordu yine.

Birdenbire beni kendisine doğru çekerek dişlerinin arasından "Shell" diye fısıldadı. "Seni öpmek istiyorum Shell."

Uzun uzun dudaklarımdan öptü beni. Dudakları da çok yumuşak ve nemliydi. Yeşil gözleri iri iri açılmıştı. Anlıyamadığım acaip bir ifade vardı gözlerinde. Yine fısıldadı. "Öp beni Shell. Beni hırpalamanı istiyorum."

Sonra dudağımı ısırarak canımı yaktı.

Bilmem bu hoşuma gitti mi gitmedi mi. Yalnız tepemin attığını hatırlıyorum. Onu şiddetle kendime çektim.....

Eve dönünce ilk iş ışıkları yaktım. Birdenbire ışığı gören guppiler korkarak akvaryumda telâşlı telâşlı dolaşmaya başladılar. Doğrusu balıkları unutmuştum.

-"Kusura bakmayın," diyerek ışıkları söndürdüm. Yatak odama geçerek soyundum. Saat

biri on geçiyordu.

Duşa girip sıcak su muslüğunu açtım. Sonra olanca sesimle haykırarak küvetten fırladım.

Halıyı ıslatarak yatak odamdaki boy aynasının önüne gittim. Omuzuma ve sırtıma baktım. Her iki küreğimin üstünde de omuzumdan başlayıp belime kadar inen dört derin tırmık izi vardı. Sanki vahşi bir hayvan tırmalamıştı beni.

Sırtıma bakarken, dişlerimi sıkarak küfrü de bastım. "Küçük kaltak.. Küçük kaltak.. Küçük kaltak.."

(O) (O)

(O)

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zil durmadan çalıyordu. Ben de bu zil sesiyle uyandım. Hemen kafami yastığın altına soktum. Ama halâ Allahın belâsını duyuyordum. Onun için çaresiz yastığı kaldırdım. O sırada ses de kesildi. Güç belâ telefona uzandım. Fakat beni arayan şahis ümidini kesip telefonu kapatmıştı. Ahizeyi yerine bıraktım.

Oturup üstümdeki çarşafı attım. Elimi göğüsüme götürdüm. Ter içinde kalmıştım. Odaya güneş dolmuştu. İçerisi cehennemden farksızdı. Sırtım ise sızım sızım sızlıyordu. Birden aklım başıma geldi.

Yatağın ortasında oturup aptal aptal gülerek düşünmeğe başladım. Bir gece evvel olanları hatırlamıştım. Sonra ellerime, ayaklarıma baktım. Neyse kadın bunları koparmağı akıl edememişti. Hepsi yerli yerinde duruyordu.

Telefonu kapıp Ulrich-1212'yi çevirdim. Madeni bir ses kulağıma 'Gonk vurunca saat beşi bir geçecektir' dedi.

Kulağıma inanamadım tabii. Gidip şifonyerin üstünde duran saatimi kaptım. Sonra iki çalar saate baktım. Beşi bir geçiyordu hakikaten. Akşam olacaktı neredeyse. Ben aşağı yukarı on altı saat uyumuştum. Bir esrar tekkesinde çalışan garson kadar sersem hissediyordum kendimi.

Dolaptan bir rop dö şambr kapıp mutfağa gittim. Kahve ibriğini ocağın üstüne koydum. Bir

dilim de ekmek kızarttım. Bir türlü kafamı toplıyamıyordum.

O sırada telefon çaldı. Bu sefer yetişip ahizeyi kaptım.

-"Mr. Scott? Siz misiniz Mr. Scott? Ben Kelly. Neredesiniz kuzum? Sizi arayıp duruyorum."

-"Ya sen neredesin? Ben yataktaydım. Ne cehennemdeydin sen? Senin öldüğünü bile sandım."

Heyecanla "Plânı tatbik ettim." dedi. "Oldu bu iş."

-"Konuştuğumuz şeyi yaptım." Ayılır ayılmaz resmileşmişti Kelly. "Yemek yediğimiz zaman konuştuklarımızı hatırlıyorsunuz değil mi? Hatırlıyorsunuz değil mi? Yoksa unuttunuz mu?" Biraz korkmuşa benziyordu.

Bu sefer iyice ayıldım. Vücûdum buz gibi oldu. "Beni dinle çocuğum. Kelly, eski dostum Kelly. Böyle bir şey yapamazsın. O gece fitil gibiydin. Harem'de bana anlattığın saçma sapan şeyi yapmış olmana imkân yok."

-"Emin olun doğru söylüyorum, Mr. Scott. Hepsini yaptım, biraz sarhoştum sanırım. O gece söylediklerimi tamamiyle hatırlıyorum. Ama anlaştığımızı zannediyordum. Ne oldu?"

-"Bir şey yok," diye inledim. "Aman yarabbi! Seninle konuşmam lâzım Kelly. Demek sahiden yaptın."

-"Ben de sizi görmek istiyordum. Öğleden beri sizi arıyorum."

-"İyi oldu mu bari?"

-"Fevkalâde. İnanmıyacaksınız ama müthiş bir şey oldu bu."

-"Pek alâ," diye mırıldandım. "Şimdi giyinip gelirim. Neredesin sen?"

-"Hollywood Bulvarında Hensen'in kahvesindeyim."

-"Şimdi anlatamaz mısın?"

-"Yalnız Cinayet Şubesi Şefi haklıymış. Hemen buraya gelmenizi rica edeceğim. Size anlatacağım çok şeyler var."

-"On beş dakika sonra oradayım. Beni yataktan çıkardın."

-"Yataktan mı?" Şaşırmıştı. "Bekliyeceğim."

Telefonu kapatıp banyoya geçtim. Soğuk bir duş yapıp yumuşak bir havluyla kurulandım. Sırtıma elime süremiyordum pek.

Kelly, hevesli genç bir muhabirdi. Üstelik Allahın belâsı bir çılgındı. Bu işle fazla uğraştığı takdirde hepimizin ölümüne sebep olacaktı. Kafam halâ bu işi almıyordu. Deli gidip teşkilâtla temasa geçerek beni öldürtmek istediğini mi söylemişti acaba?

Bu sefer sırtım buz gibi oldu. Kelly kurban olarak beni göstereceğini söylemişti. Evet teşkilât beni temizlemeye kalkacaktı.

Budala bu işi ne zannetmişti acaba? Hırsız polis oyunu mu? Yoksa kendisini Şarlok Holmes mi sanıyordu? Sanki bir kokteylde misafirlerle sohbet eder gibi gidip kiralık katillerle konuşuyordu. Daha hikâyesini dinlememiştim ama bunun müthiş olduğunu söylemişti. Daha şimdiden ben de bunun müthiş olduğuna inanıyordum zaten.

Yazlık bej elbisemi giydim. 38'lik Coltumu kılıfına yerleştirdim. Bir çok kişi 38'likten daha büyük çapta silahları tercih ediyordu. Fakat 38'lik Colt Spesyal'in attığı kurşun hiç de küçümsenecek gibi değildi. Uygun yere isabet ettiği takdirde bu kurşunlar bir filin bile hakkından gelirdi.

Mutfaktan bir koku geliyordu. Gidip bakınca ekmeğin yanmış olduğunu gördüm. Üstelik dumanı da çıkıyordu. Ekmeği önce ıslatıp sonra çöpe attım. Artık gidebilirdim.

Oturma odasından geçerken akvaryumların önünde durup" İyi günler dilerim balıklar," dedim. Ne dediğimi anlamadılar tabii. Fakat hepsi de camın önünde biriktiler. Karınları acıkmıştı her halde. Kutudan biraz yem alıp onlara attım. Hemen tıkınmaya başladılar. Halbuki benim karnım açlıktan guruldayıp duruyordu.

Cadillac'ı köşeye park edip Hensen'in kahvesinden içeriye girdim. Kelly, sol taraftaki bölmelerden birindeydi. Yanına oturur oturmaz ilk iş "Aman yarabbi Mr. Scott," dedi. "Size söylemeyi unuttum. Tabancanızı getirdiniz mi?"

-"Evet , silâhım yanımda. Buna ihtiyacım olacağını kani misin Kelly?"

Biraz mahçup oldu sanırım. Yüzüme baktı. "Şey.. Pek bilmiyorum. Yani..." Sustu.

Bir şey demedim. Kalkıp kahve ve kızarmış ekmek ısmarladım. Sonra dönüp Kelly'nin karşısına yerleştim. "Ne oldu anlat?"

Çok sinirliydi. Hem benden utanıyordu da. Halbuki kendisine bağırmamıştım bile. Elindeki kalemle oynadı. Ağzını açıp kapattı. Nihayet derin bir nefes olarak söze başladı. "Onlara ne söyleyeceğimi biliyordunuz. Oraya gidip kendileriyle anlaştım. Siz onlara isminizi vermeme müsade etmiştiniz." Yutkunup telâşla devam etti. "Onun için öyle yaptım. Ne kadar korktuğumu bilemezsiniz. O kadar korktum ki. Dehşete kapıldım adeta. Önce plânım bana fevkalâde gözükmüştü. Ama oraya gidince, durumu görünce az kalsın düşüp bayılacaktım." Sanki kendisini yiyecek mişim gibi çekine çekine bakıyordu bana.

Ben sakin olmak için elimden ge-

leni yapıyordum. "Bana bak Kelly. Bana anlattıklarının yarısını bile anlıyamadım. Kendini topla. Baştan başla.ve her şeyi sırayla izah et."

Dudaklarını yaladı. "Şey.. Size bazı sabıkalı ahbaplarım olduğunu söylemiştim. Cumartesi günü yataktan kalkınca kendimi çok fena hissettim" Hafifçe gülümsedi. "Galiba Cuma akşamı içkiyi fazla kaçırmışız."

-"Öyle," diye cevap verdim. "Cumartesi ne oldu?"

Devam etti. "Sabah gazeteye gittim. Halletmem gereken bazı şeyler vardı. Sonra öğle yemeği yedim ve barları dolaşmaya başladım. Her barda bir kadeh içiyor ve sarhoşmuşum gibi davranıyordum. Tanıdığım sabıkalılardan birine rastlayınca da kendisine içki ikram ediyordum. Biraz da ahbaplık ediyorduk tabii. Bu arada ben nefret ettiğim ve bana rahat vermeyen biri olduğunu açıkladım. Sonra para mukabili bu tip şahısları ortadan kaldıracak bir teşkilât olup olmadığını sormaya başladım. Bunu açık açık söylemiyordum. Esrarlı bir tavırla bir kaç lâf ediyordum. Ama beni rahatsız eden şahsı ortadan kaldıracak bir adam veya teşkilât aradığım belliydi."

-"İyi numara yapmışsın," dedim.

Yalandan güldü. "Tabii. Olanları bir duysanız bana hak verirdiniz. Bütün gün numaraya devam ettim. Aşağı yukarı on iki kişiyle konuştum. Bu arada içmediğim içkileri usulca döktüm. Ama yine de biraz kafayı çektim tabii. Altıdan sonra eve yemeğe gittim. Karım ağızımın içki koktuğunu fark ederek bana çattı." Yüzüme baktı. "Sizinle beraber içtiğimi sandı. Ne komik değil mi?"

-"Evet, neredeyse katılacağım." Kahvemle kızarmış ekmek geldi. "Meraktan çatlıyacağım

Kelly. Sen önce işi anlat. Teferruatı daha sonra dinlerim."

-"Pek alâ. Karımla yemek yiyip yediden sonra çıktım. Yine barları dolaşmaya başladım. Hemen bir netice alacağımı ummuyordum. Ama plânı tatbike başlamış sayılırdım. Altıncı sokaktaki Mavi Ay barına gittim. Bilirsiniz o bar bodrumdadır. Tuvalet de arka taraftadır. Neyse ben bir bira içtim. Sonra tuvalete gittim. Peşimden birinin geldiğini hissettim. Lâkin yüzünü göremedim. Her halde sabıkalı tanıdıklarımdan biri vaziyeti adama haber vermişti. Bu yüzden peşimden geldi o. Neyse adam yandaki tuvalete girip benimle oradan konuşmaya başladı. Ne kadar şaşırdığımı bilemezsiniz. Adam birini ortadan kaldırtmak istediğimi ulu orta orada burada tekrarladığımı söyleyip böyle hususlarda çok dikkatli olmamı tavsiye etti. Böyle şakaların tatsız kaçtığını anlattı."

Kelly, derin bir nefes aldı. "Aradığım ip ucunun bu olduğuna kanaat getirerek adama şaka etmediğimi söyledim. 'Hem sizin üstünüze vazife değil' dedim. O anda bütün cesaretimi kullandım sanırım."

-"Evet, öyle olmuş."

-"Neyse adam iş konuşmak istediğim takdirde bardan çıkıp Persihing Meydanına giderek Biithoven'in heykeli önünde beklememi tavsiye etti. Bethoven'i nedense 'Biithoven' diye telaffuz etti. Hemen bardan çıkmam gerektiğini tekrarladı. Barda birinin beni gözetlediğini onun için numaraya filân kalkışmamamı söyledi. Ben heykelin önünde bekleyecektim. O vakit Beşinci sokaktan bir araba çıkıp farlarını yakıp söndürecekti. Ben de koşup hemen arabanın arka kapısını açarak atlıyacaktım."

Kelly, yine susup dudaklarını yaladı. "Tuhaf bir işti bu. Korkmağa başlamıştım. Pershing

Meydanına gittim. Hava karanlıktı. Ben de korkuyordum. Sonra bir araba geldi. Ben hemen arka kapıyı açıp bindim. Aynı anda yüzüme bir bez dayadılar. Zannedersem klorformluydu bu. Hoş buna lüzûm da yoktu. Ben korkudan da bayılabilirdim. Mamafih tamamiyle kendimden geçmedim. Gözlerimi bağladıklarını hatırlıyorum. Bir müddet arabayla dolaştık. Ne kadar dolaştığımızı tahmin edemedim. Klorformdan veya korkudan midem bulanıyordu. Nihayet araba durdu. Beni indirdiler. Bir kapı açıp beni içeriye ittiler. Kapı arkamdan kapandı."

-"Nerede olduğunu anlıyabildin mi?" diye sordum.

-"Hayır, bunu tahmine imkân yoktu. Zaten dediğim gibi yarı baygın vaziyetteydim. Sonra gözlerimdeki bağı çıkardım. Tek başıma bir odada olduğumu gördüm. Kapıyı yokladım, fakat kilitliydi. Onun için dışarıya çıkmama imkân yoktu. Odada bir masa ve bir kaç iskemle vardı. Bir iskemleye çöküp bir şeyler olmasını beklemeye başladım. İçerisi loştu. Onun için duvarları bile göremiyordum. Epeyi bekledim sanırım. Gitgide dehşete kapılıyordum. Nihayet bir ses aksetti bir madeni sesti bu. Biri mikrofonla konuşuyordu. Odada kimse olmadığına göre bir yere bir oparlör yerleştirmişlerdi. Başka bir yerden konuşuyordu adam."

-"Kısa kes, Kelly," dedim. "Neticeyi söyle."

Yalandan gülmeye çalışarak yüzüme baktı. "O ses veya adam birini temizlemek istediğim takdirde bunun ücret mukabili yapılacağını bildirdi. İsmimi sordu. Söylemek zorunda kaldım. Sonra birinin beni çok rahatsız ettiğini ve onu öldürtmek istediğimi bildirdim. O vakit sizin isminizi sordu."

-"Benim ismimi mi sordu? Benim ismimi ha?"

-"Evet yani öldürtmek istediğim adamın adını sordu. Ben de sizin isminizi verdim." Yine gülmeye çalıştı. "Biliyorsunuz o gece yemekte bunu kararlaştırmıştık." Kelly'nin yüzü çok solgundu. Korktuğu da belliydi. Benim bir şey söylememden korkuyordu. "Galiba bu işe karışmam doğru olmadı? Öyle değil mi Mr. Scott? Ama bir kere bu işe girdim. Ne yapacağımı da şaşırdım. Şey.. Çok mu kızdınız bana, Mr. Scott?"

-"Sakin ol Kelly. Olan olmuş artık. Böylesi belki daha iyi. Hem bana 'Shell' demeni tercih ederim. Geçen akşam da öyle diyordun. Benim temizlenmemem için tertibat alan bir insan benimle samimi olmaya hak kazanmış demektir. Peki, adama sebep olarak ne söyledin? Yani beni neden öldürmelerini istiyordun?"

-"Sebep vermedim. Zira böyle bir şey sormadı. Sadece şey.. İcabına baktırmak istediğim adamın ismini öğrenmek istedi."

-"Peki ücret ne olacak? Yoksa beni bedava mı temizleyecekler?"

-"Ha o mu? Adama beş bin dolar vereceğim. Parayı bu gece yanıma alıp bar bar dolaşmam lâzım. Biri benimle temasa geçecek. Başka bir şey yok."

-"Peki sesin kime ait olduğunu anlıyabildin mi? Bu arada başka birini gördün veya sesini duydun mu? Sana ip ucu verebilecek bir şey oldu mu?".

Gözlerini iri iri açarak ümitsiz bir tavırla bana baktı. "Hayır, hiç bir şey yok. İşi alt üst ettim sanırım."

-"Pek alâ," dedim. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Güçlükle yutkundu. Cevap vermedi.

-"Yapacağını ben sana söyliyeyim, Kelly. Hemen Polis Merkezine gidip Samson'a olanları anlatacaksın. Sam, orada değilse Müfettiş Rawlins'i bulur bana söylediklerini bir bir tekrarlarsın. Başka hatırına gelen şeyler olursa onları da ilâve edersin. Ahbapların bu numarayı çakarlarsa ikimizin birden temizlenmesi işten bile değil. Karşımızdaki teşkilâttakilerin aptál olduklarını sanma. Belki işin numara olduğunu sezdiler bile. Sen oradayken başka bir şey olmadı mı?"

-"Çok tuhaf bir şey oldu. Ben çıkacağım sırada oldu bu. Beni aynı kapıdan çıkardılar. Bütün ışıklar söndü. Biri içeriye gelip gözlerimi bağladı. Arabada yine klorform koklattılar. Beni şehrin dışında bir yolda bıraktılar. Müthiş midem bulanıyordu. Sabaha karşi yoldan geçen bir araba beni aldı da şehire dönebildim. Eve döner dönmez de yatağa girdim. Çift karyolamız var. Onun için karımı rahatsız etmedim. Ama o uyandı. Kendisine uyumasını söyledim. Ben de ancak bugün öğle üzeri uyanabildim."

-"Tuhaf olan neydi peki?"

-"Adamın konuşması bittikten sonra beklemeğe başladım. Ne olacağını merak ediyordum. Adam bana ışıkların söneceğini, endişelenmememi söylemişti. Ancak o takdirde çıkabileceğimi ve dikkatli davranmaları gerektiğini anlatmıştı. Zannedersem kimseyi görmemi istemiyorlardı. Ben ışıkların sönmesini beklerken ses tekrar başladı. İçeriye ilk girdiğim suali sordu adam. Bunun garip olduğunu düşündüm ama cevap vermeğe yeltendim. O sırada kendi sesimin cevap verdiğini duydum. Sırayla her şey tekrarlandı. Her halde konuşmayı banda almışlardı. Neyse söylenilen her şeyi zaptetmişlerdi. Bu bitince adam münasebetsizlik etmeğe kalkışmamın çok tehlikeli olacağını söyledi. 'Tehlikeli fikirlere saplanmayın'

dedi sanırım. Sonra ışıklar söndü. Gerisini biliyorsun."

-"Onların çok dikkatli olduğunu tahmin ediyorum." diye cevap verdim. "Hata yapmak istemezler tabii." Kelly'e baktım. "Bu hesaba göre sen bir ip ucu bulamamışsın. Hiç bir şey fark etmemişsin."

-"Öyle."

-"O halde fevkalâde bir şey yok. Gazetene de bu müthiş. haberi veremiyeceksin."

Üzgün üzgün başını salladı. "Öyle. Sadece herkesin başını derde soktum. Ne kadar müteessirim bilsen Shell."

-"Belki sandığın kadar kötü değildir vaziyet. Hiç olmazsa bir hareket var. Sonra Los Angeles'de işlenen bir sürü cinayete bir teşkilâtın sebep olduğunu da öğrendik. Peki beni nasıl temizleyeceklerinden bahsetmediler mi?"

-"Hayır, bir kelime bile söylemedi."

Bir müddet düşündüm. "Konuşmayı banda geçirdiklerine göre vaziyet feci. Bunu santaj yapmak için kullanabileçekleri hiç aklına geldi mi Kelly?"

Yüzü daha da sarardı. "Felâket."

-"Artık orasını bilmem. Belki de işin sonu daha iyi gelir. Ama sen hemen Polis Müdürlüğüne git. Benim bir iki işim var. Bu mesele halledilene kadar da kendimi bir yere kilitlememe imkân yok. Parayı bu gece vermen gerekiyormuş. Bu hesaba göre beni ancak yarın temizlemeye kalkacaklardır. Yalnız gidip parayı vermediğin takdirde ne olacağını tahmin edebiliyor musun? Merkeze nasıl gideceksin?"

-"Arabam var."

-"Pek alâ, hemen git. Merkezdeki memurlara her şeyi anlat. Sam oradaysa ve sözleri dinleyip bayılmazsa muhakkak senin peşine bir

alay polis takacaktır. Benim de kendisini göreceğimi söyle. Şimdi müşterimle konuşmam lâzım. Sonra bir, iki hususu tahkik edeceğim. Bana bazı ip uçları verdin sanıyorum, Kelly."

Üzgün bir tavırla, "Öyle olduğunu umarım, dedi. "İşi bu hale soktuğum için müteessirim."

-"Bu kadar kederlenme. Sonra çok dikkatli hareket etmelisin. Doğru merkeze git. Bu adamlar işlerini bilen insafsızlar, soğuk kanlı katiller. Onlar tahmininden daha merhametsiz ve kötü. Onun için kendini kolla."

-"Peki Shell," masadan kalkıp uzaklaştı. Ben de kızarmış ekmeği bitirip soğumuş kahveyi içtim. Masaya bir dolar bırakarak oradan ayrıldım. Peel'e olanları anlatmaya karar vermiştim. Neticede bu adam bana para veriyordu.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vestiyerin yanında durup gözlerimi gece kulübünün karanlığına alıştırmaya çalıştım.

Maxine oradaydı tabii. "Merhaba güzelim" dedim.

Beni süzdü. "Merhaba kurt."

-"Böyle şey denir mi?" diye itiraz ettim. "Benim kurt olduğumu nereden çıkardın?"

-"Dün gece sen ayrılırken buna karar verdim. Yanında da o.. o.. şişko kadın vardı."

Sırıttım. "İş icabı öyle yapmam lâzım geldi."

Başını arkaya atarak sert bir tavırla, "İşmiş," diye söylendi. "Güleyim bari. Ben böyle işleri çok gördüm. Bana numara yapma. "Nedense iki eski sevgili gibi kavga ediyorduk.

Bir şey söylemedim. Basamakları inip salonu geçtim. Kadife perdeli kapıya gittim. Charles, yine yerindeydi tabii. Beni görünce "Merhaba aynasız," diye sırıttı.

-"Peel'i görmek istiyor, Charles."

-"Tabii." diye cevap verdi. "Yalnız sen önden yürü. Ben de peşinden geliyorum."

Dar koridora çıktık.İlk giyinme odasının kapısı açıktı. Buralara giyinme odası denilmesinin sebebini daha iyi anladım. Gloria Wayne, çırıl çıplak aynanın önünde oturuyordu. Her halde giyinecekti.

Beni görünce, "Scotty, bana bakma sakın," diye bağırarak ipek bir sabahlık kapıp omuzlarına

örttü.

Ama kapısı halâ açıktı. Dayanamayarak durdum tabii. Bu vaziyette kim olsa dururdu. "Merhaba Gloria," diye gülümsedim. "Seni gördüğüme memnun oldum."

Dudaklarını büküp yalandan somurttu."Çok kötü bir erkeksin sen. Neden dün gece beni görmeye gelmedin? Halbuki ben seni davet etmiştim.

-"Evet, haklısın. Fakat yapılacak mühim bir işim vardı. Hususi hafiye olduğumu unutma."

-"Tahkikat nasıl gidiyor Scotty? Enteresan ip uçları buldun mu bari?"

-"Fena değil."

-"Mühim bir şeyler var mı?"

-"Benim için mühim olan tek şey sensin yavrum. Bu arada sabahlığının sana iki numara kadar küçük olduğunu da söylemem lâzım. Bunu fark etmedin her halde."

-"Birdenbire şaşırttın beni," diye mırıldandı. "Bu yüzden elime geçirdiğim ilk şeye sarındım." Manâlı manâlı tebessüm etti. "Seni ne zaman göreceğim?"

-"Bilmiyorum güzelim. Bir müddet çalışmam lâzım. İşleri bırakmaya gelmez."

-"Şaka etmiyorsun ya?"

-"Ne münasebet yavrum."

Yine gülümsedi."İşini bitirir bitirmez gel, Scotty."

-"Peki," kapıdan ayrılıp koridorda ilerledim.

Peel kapıyı açarak, "Ne zaman bana haber vereceğinizi merak ediyordum, Mr. Scott." dedi. "Oturun lütfen. " Masasının önündeki koltuğu işaret etti. Ben arkama yaslanıp bir de sigara yaktım.

-"Epeyi meşgûldüm, Mr. Peel. Fakat işler

gelişmeğe başladı."

Peel, kalın bıyığını okşayarak buz gibi ifadeli gözlerini yüzüme dikti. "Mr. Brooks'u kimin öldürdüğünü öğrendiniz mi?"

-"Hayır, henüz katilin kim olduğunu bilmiyorum. Fakat bazı fikirler edindim. Bu arada epeyi tahkikat yaptım. Ama henüz neticeyi alamadım. Yalnız bir faraziye kurdum." Ona Kelly'nin münasebetsizliği hariç bütün öğrendiklerimi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğim zaman. "Çok iyi Mr. Scott," diye mırıldandı. "Kısa zamanda epeyi iş başarmışsınız. Tahkikatın muvaffakiyetli bir şekilde devam edeceğini umarım."

-" Öyle olacağını sanıyorum. Bundan sonra tahkikatın hızlanacağından eminim. Brooks'un katilini aradığım duyuldu. Şimdi katil harekete geçmek zorunda kalacaktır." Ayağa kalktım. "Artık ben işime döneyim. Size haber vermek için uğraştım."

-"Teşekkür ederim, Mr. Scott.Gitmeden evvel bir içki içmez miydiniz?"

-"Hayır, artık içkiyi salonda içerim. Önce yemek yiyeceğim. Karnım açlıktan zil çalıyor."

Aynı anda kapı açıldı ve Charles kırmızı burnunu içeriye uzattı. Birlikte koridora çıktık. Ben yine önden gidiyordum tabii. "Charles," dedim."Sen beklenmedik anlarda kapıyı açıp içeriye dalıveriyorsun."

Kadife perdenin arkasında kalan duvarı işaret etti. "Patron beni istediği zaman zil çalar. Onun için daima burada beklerim."

-"Artık ben büyüdüm." diye güldüm. "Sana ihtiyaç olmadan yolu bulabilirim."

'Hayır' der gibi başını salladı. "Olmaz patronun emri böyle. Kendisi böyle istiyor. Onunla münakaşa edecek değilim ya." Gülünce kırmızı

suratında çizgiler belirdi. "Hem benim de bir şeyler yapmam lâzım. Öyle değil mi?"

-"Haklısın her halde." Kapıdan çıktım. Metrdotel bana bir masa gösterdi. Listede türlü türlü yemekler vardı ama ben gene bir biftek ısmarladım.

Ben bifteği yerken Gloria da yanıma geldi. Ona içki ısmarladim. Önce havadan sudan bahsetti. Sonra ağzımı aramaya başladı. Aklı sıra iş hakkında benden bir şeyler öğrenecekti. Bu sefer de altın lâme bir tuvalet giymişti. Yine göğüslerinin yarısı dışarıdaydı. Zaten müşteriler de onun sesinden dolayı değil iri göğüslerinden dolayı beğeniyorlardı. Daha sonra orada oturup numarasını bitirmesini beklememi söyledi. Birlikte onun evine gidecektik. Ama sonunda o gece kendisini eve götürmeme imkân olmadığını anladı. Somurttuysa da gitmeme mani olamadı.

Vestiyerin önünden geçerken Maxine, "Gözlerime inanamıyorum." diye lâf attı bana.

-"İnanamadığın nedir?"

-"Koluna asılı bir kadın olmamasına şaştım."

Güldüm. "Eski hızımı kaybettim galiba. Veya kolumda uzun boylu bir sarışın olsun istiyorum. O olmadığı takdirde başka kadınları istemiyorum Maxine."

-"O uzun boylu sarışın ben miyim?"

-"Tabii. Sen şahane bir sarışınsın. Şimdi ne kadar cazip olduğunu gösterecek bir şey yap bari."

İki elini başının arkasında kavuşturup kalçalarını kıvırmaya başladı. Kendisi iyi bir oryantal dansöz olabilirdi. Salome'nin ondan daha iyi dans ettiğini sanmıyorum. Bunu söyleyip onun göbek atmasına vakit kalmadan oradan çıktım. Yoksa gece kulübünden kolay kolay ayrılamı-

yacaktım sanırım.

◎ ◎

◎

Cadillac'ım gece kulübünün biraz ilerisinde duruyordu. Buna binmedim. Karşıya geçip ilk kahveye daldım. Saat yediyi geçmişti. Bir telefon kulübesine girdim. Samson'u aradım.

Kendisi cevap verince "Sam," dedim. "Ben Shell. Kelly sana dün gece olanları anlattı mı?"

-"Hayır." Sesi son derece kuru ve acaipti. O vakit bir şey olduğunu sezdim. "Artık bir şey anlatamıyacak. Sen kendisini gördün mü?"

-"Evet, ama...."

-"Kaç saat evvel konuştun onunla?" diye sözümü kesti.

-"Galiba iki saat oldu. Ne var? Kelly sana gelip olanları izah etmedi mi?"

-"Hayır, Shell. Kelly öldü."

Bir an ne dediğini anlıyamadım. Sonra kafama dank etti. Ama yine de Samson'un alay edebileceğini düşündüm. Daha doğrusu kendimi kandırmaya çalışıyordum. Demek sonunda Kelly'i yakalamışlardı. Zavallı gencin bir gece evvelki oyunu böyle feci bir şekilde neticelenmişti. Bu korkunç cinayete bir bakıma ben sebep olmuştum. Midem bulanmaya başladı.

Telefondan sesler aksediyordu. "Shell? Shell?"

Ağır ağır "Evet, Sam," diyebildim. "Bu iş beni en can alacak noktamdan vurdu. Bir buçuk saat evvel Kelly'i seni görmesi için Merkeze gönderdim. Çocuğa bir şey olacağından korkuyordum. Allah kahretsin! Seni görmeye geldiği takdirde tehlikeden kurtulacağını sanmıştım. Böyle olacağını nereden bilebilirdim? Nasıl olmuş bu?

Ne zaman?"

-"Haberi bir kaç dakika evvel aldım. Senin büronu aradım ama ses çıkmadı. Şikayet Şubesine telefon etmişler. Hemen vaka yerine bir araba gitmiş. Zannedersem Kelly'i iyice dövmüşler sonra son sür'atle giden bir arabadan atmışlar. Bu da diğerleri gibi bir hadise. Yalnız bu sefer cinayete kaza süsü vermeğe çalışmamışlar."

-"Tabii. Böyle yapacaklardı Sam. Böylece bize ihtar ediyorlar. Kendileriyle uğraşmamamızı bildiriyorlar."

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Kelly, dün gece cinayet işleyen teşkilâtla temasa geçip onlara bir masal okumuş. Ama numarası sökmemiş. İşte bu yüzden kendisini öldürdüler. Onu öldürmeden de iyice tartaklamış olacaklar. Zavallıyı arabadan atmaları da bize ehemmiyet vermediklerini gösteriyor. Yani rahat rahat cinayet işlemeye devam edeceklerini anlatmaya çalışıyorlar."

-"Yani Kelly, senin anlattığın çılgınca plânı tatbike mi kalkmış Shell?"

-"Öyle. Daha başlangıçta bunun sökmeyeceğini biliyordum. Bana plânını açtığı zaman çocuğu ciddiye alsaydım belki öldürülmezdi o. Samson'a Kelly'nin anlattıklarını hülâsa ediverdim.

-"Böyle budalaca bir iş.."

-"Boş ver Sam," diye homurdandım. "Olan oldu artık" Uyuşmuş olan beynim yavaş yavaş kendisine geliyordu. "Sam ben Kelly'i altıdan evvel bıraktım. Daha hava kararmamıştı. O doğru arabasına binip Merkeze gidecekti. Etrafta dolaşması için bir sebep yoktu.Bu hesaba göre onu benden ayrılıp sana gelirken yakalamış olmaları lâzım. Bu takdirde de peşinde biri

vardı demek? Dün geceden beri Kelly'i takip ettiriyordu onlar."

Sam, kafamdan geçenleri okumuştu anlaşılan. "Shell, onlar Kelly'i takip ettirdiklerine göre zavallının seninle konuştuğunu da gördüler demektir. Bu hesaba göre Kelly'in durumu sana anlattığını da tahmin etmişlerdir."

Neyse midemin bulanması geçmişti. Bu sefer de korkunç bir hiddete kapıldığımı hissettim. Çenem acıyınca aklım başıma geldi. Dişlerimi sıkıp duruyordum.

Samson, devam etti. "Bu hesaba göre Kelly'den sonra seni öldürmeğe kalkacaklar. Onun için seni korumamız lâzım. Merkezden birini yollayacağım."

-"Lüzûm yok, Sam. Yanımda silâhlı polisler olursa onlar semtime bile uğramazlar. Halbuki benim niyetim başka." Aklıma bir şey daha gelmişti. "Mrs. Kelly ne alemde? Kadına durumu bildirdiniz mi?"

-"Bildiğini hiç sanmıyorum, Shell. Biz de daha işi yeni öğrendik. Kadıncağız kocasının öldüğünden haberdar değil henüz. Zavallı bunu biraz sonra duyacaktır."

-"Kadına bunu ben söyliyeceğim," dedim. "Bu vazife bana düşüyor sanırım. Seni daha sonra ararım Sam."

-"Dikkatli ol, Shell."

Bir şey söylemeden telefonu kapattım.

38'liğimi kılıfından çıkarıp ceketimin cebine soktum. Telefon kulübesinden çıkarken elim cebimdeydi. Kahveden ayrılıp Cadillac'a gidene kadar da elimi tabancadan çekmedim. Arabaya binince silâhı çıkarıp yanıma koydum. Sür'atle oradan ayrıldım. Kelly'i öldüren adamların peşimden geleceklerini umuyordum. Bu serserilerin iyi birer derse ihtiyaçları vardı. Onları teker teker temiz-

liyecektim. Hem bunu seve seve yapacaktım. Onları öldürmek için içimde dayanılmaz bir arzu duyuyordum.

O O

O

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Arabayı hızla sürerken korkunç bir kin içimi yakıyordu adeta. İntikam almadıkça rahat etmiyecektim. Arkamda kalan yola pek aldırmıyordum. Asıl ileride beni bekliyen şey düşündürüyordu beni. Kelly'nin karısına bu feci hadiseyi nasıl anlatacaktım? O zavallı kadına neler söyleyecektim?

Arabayı Norton'da karanlık bir yere bıraktım. Tabancamı da almadım. Doğru Hollyway Oteline gittim.

Müracaat memuru bana Kelly'lerin daire numarasını verdi. Yukarıya çıktım. Kapıyı çalınca karşımda koyu renk bir empirme elbise giymiş ufak tefek güzel bir kadın belirdi. Ciddi ciddi beni süzdü.

-"Mrs. Kelly?"

-"Evet. Ne istiyorsunuz?"

-"Adım Shell Scott. Bir dakika içeriye girip sizinle konuşabilir miyim acaba?"

-"Tabii, Mr. Scott buyrun."

İçeriye girip gösterdiği koltuğa oturdum. Kendisi de karşımdaki divana ilişti. Önce ona sonra yere baktım. Emin olun ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Birdenbire kadına kocasının öldürüldüğünü haber vermek doğru olur muydu?

Ama o halimden bir şeyler sezmişti. Endişeyle, "Bir şey mi var?" diye mırıldandı. "Bir şey oldu değil mi?" Git gide endişesi artmaktaydı. Onu yatıştıracak vaziyette de değildim.

İçimi çektim. "Maalesef öyle, Mrs. Kelly. Çok müteessirim. Bir kaza olmuş."

Bir an hareketsiz kaldı. Gözlerini yüzüme dikmişti. Sonra yüz adeleleri geriliverdi. Boynundaki damarların kabardığını gördüm. Boğuk bir sesle "Tommy'e bir şey oldu." diye inledi. "Tommy'e bir şey oldu değil mi?"

Başımı salladım. Ağzımı açıp bir şey söyleyecek halde değildim. Dilim tutulmuştu sanki.

-"Yarası ağır mı? " diye başladı. Sonra susup bana baktı. Ben yutkunup dudaklarımı yalarken o halâ bakıyordu. Birdenbire durumu anladı. Yüzünün ifadesinin değişmesinden hissettim bunu. Kadınlara has altıncı hissi ona durumu haber vermişti.

Birdenbire, "Öldü o," dedi. "Tommy öldü. Tommy öldü." Durmadan aynı sözleri tekrarlıyordu. Gözleri sabitleşmiş, rengi de kireç gibi olmuştu. Sonra boyun adeleleri de gevşedi. Sanki tutamıyormuş gibi başını durmadan sağa sola sallıyordu. Kalkıp yanına yaklaştım. Bayılacağını zannetmiştim. Ama o başını kaldırıp boş gözlerle duvara baktı. Yumruklarını sıkmıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp elbisesine damlıyordu. Fakat yüzü bir maskeden farksızdı. Onun yanına oturup hiç bir işe yaramayan teselli sözleri mırıldandım. Ama onun bunları duyduğu bile yoktu.

Bir kaç dakika böyle kaldı. Sonra titreyerek içini çekti. "Bir şeyim yok, Mr. Scott." Sesi çok kuru ve ifadesizdi. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Artık küçük Tommy'le.. Yavrumla başbaşa kalmak istiyorum."

Yardıma ihtiyacı olduğu takdirde beni aramasını söyledim. Telefon numaramı bırakıp ayrıldım.

Beni koridorda yakaladılar.

Kaçabileceğimi düşünerek sokakta beklememişlerdi. Onlar bu hususta son derece tecrübeli ve becerikliydiler. Daha kapıyı kapatır kapatmaz sol tarafta duvara dayanmış duran adamı gördüm. Ellerini ceketinin cebine sokmuş hareketsiz duruyordu. Aşağı yukarı aynı anda gözümün ucuyla görebildiğim ikinci serseri tabancasının namlusunu kaburgalarıma dayayıverdi.

Hırıltılı bir sesle, "Sakın ağzını açma Scott.' dedi. Sol eliyle hemen üstümü yoklayıverdi. Şaşkın şaşkın bağırdı. "Temizmiş. Şaşılacak şey. Yakışıklı delikanlı silâh taşımıyor."

Duvara dayanmış duran adam da birdenbire doğrularak merdivene doğru baktı. Ellerini halâ ceplerinden çıkarmamıştı. Çok iri yarı bir mahluktu o. Bana kalırsa hormonları bozuk olduğu için böyle yağ tulumuna dönmüştü. Yüzü çiğ hamuru andırıyordu. Bu şiş yüzde gözler birer çizgiden ibaretti. Nedense onu görünce aklıma türlü türlü iğrenç böcekler solucanlar geldi.

Başımı çevirip diğer serseriye baktım. İkisini de o güne kadar hiç görmemiştim. Tabancalı serserinin boyu benden on beş santim kadar kısaydı. Kafası da kabaktı. Ama son derece geniş omuzları vardı. Benden daha boylu bir erkeğe yakışacak kadar genişti omuzları.Eğri ve ince bacaklar ona sakatmış gibi bir hal veriyordu. Gaga burnu ve etli kırmızı dudakları insana tiksinti veriyordu.

-"Namussuz katil," diye homurdandım.

Gözleri kısılıverdi. Tabancayı geri çekti. Neredeyse kabzayı dişlerime vuracaktı.

Sol tarafımda duran yağ tulumu bir adım attı. "Jug!" sesi son derece sertti. Bu şişkodan böyle bir şey beklemiyordum doğrusu.

Kabağın yüzü allak bullak oldu. Taban-

cayı çekip yüzüme tükürdü. Tükürüğü çeneme gelip yakama doğru kaydı.

Elimin tersiyle çenemi sildim. "Seni katil köpek seni!"

Gözlerimin içine baktı. Yüz adeleleri biraz gevşer gibi olmuştu. O hırıltılı sesiyle "Vay, vay, vay," diye mırıldandı. Sanki yüzünün yarısı felçliymiş gibi eğri eğri güldü. Şişko bizim geçmemizi bekledikten sonra peşimize takıldı. Ama aramızda bir, iki metre vardı. Jug adındaki katil tabancasını cebine soktu. "Dikkatli ol ahbap. Başına bir şey gelmesini istemiyorsan dikkatli ol."

Her şey çabucacık olup bitti. Kimsecik durumu fark etmedi. Bir kat aşağıya inince kabak, ağızının içinden mırıldandı. "Müracaattaki memura iyi geceler dile."

Çaresiz adama başımla selâm verdim. "İyi geceler," dedim. Katillerle birlikte dışarıya çıkıp sola döndük. Arabamın on metre ileride durduğunu görüyordum. Bunun bir kaç metre gerisine de siyah büyük bir araba bırakılmıştı. Her halde katillere aitti bu.

İçimden kendime küfrü basıyordum tabii. Neredeyse hiddetten kuduracaktım. O kadar hırslıydım ki karnıma altı kurşun sıksalar bile onları rahat rahat temizleyebilirdim. Ama Cadillac'da bıraktığım 38'liğe ihtiyacım vardı.

Katillerin neye karar verdiklerini bilmiyordum. Acaba benim arabaya mı binecektik. Yoksa onların otomobiliyle mi gidecektik? Ama ne olursa olsun bir numara yapıp talihimi denemeye karar vermiştim. Tam Cadillac'ın yanına geldiğimiz sırada ben arabama doğru bir adım attım. Sonra durdum. Birdenbire fikrimi değiştirmişim gibi geri döndüm.

Jug kolumu sıkı sıkı yakalayıp tabancayı

yine böğrüme dayadı. "Ne oldu yakışıklı delikanlı? Neden fikrini değiştirdin? Yine ne numara yapacaksın?"

O sırada şişko da yanımıza geldi. Yüzüme bakarak. "Ne oluyor Scott? " diye sordu. "Yoksa arabanı burada bırakmak mı istemiyorsun?"

Cevap vermedim tabii.

İkisi arkamda durup fısıl fısıl konuşmaya başladılar. Sözlerini duyamıyordum. Nihayet kabak beni tekrar kolumdan yakalayıp Cadillac'a doğru çekti. "Haydi, bin ahbap. Ellerini havaya kaldır ve direksiyona geç."

Hemen denileni yerine getirdim tabii. Ellerimi öne doğru kaldırıp içeriye süzüldüm. Bu arada 38'liğimin üstüne oturmayı da ihmâl etmedim.

Jug, "İki elini de direksiyona daya!" diye emir verdi. "Arabayı sen kullanacaksın. Numara yapmağa kalkarsan kurşunu yersin. Sakın otuz kilometreden sür'atli gitmeğe yeltenme. Karnından vururum seni." Yanıma oturdu. Uzun namlulu tabancayı da mideme doğru çevirmişti.

Neyse motorü çalıştırdım Norton'dan Wilshire Bulvarına çıktık. Ama pek ağır gidiyorduk.

Kabak yine emretti. "Sağa dön. Beverly Hills'e doğru git." Sağa döndüm tabii. Siyah araba zannedersem bir Lincoln arkamızdan geliyordu.

-"Beni Pershing Meydanına götürmeyecek misiniz?" diye sordum. "Kelly'e öyle yapmışsınız. Hani Mozart'ın heykelinin önüne."

-"Hayır. Seni başka yere götüreceğiz yakışıklı. Hem pek kültürlü değilsin sen. O heykel Mozart'ın değil değil. Biithoven'in."

Bir faydası olmıyacağını biliyordum ama yine de dayanamadım. "Kelly'i hanginiz dövdünüz? Onun ölümüne hanginiz sebep oldunuz?"

Pis pis güldü. "Ne komik adamsın sen.

Üstüne vazife olmayan işlere karışıyorsun. Hem o gazeteciden daha fazla sual soruyorsun. Sesini kes."

Ağır ağır La Cienca'dan geçip Sunset Strip'e çıktık. Artık Ciro ve Mocambo gibi gece kulüplerinin bulunduğu yere gelmiştik. Burada büyük paralar dönüyordu. Bazen de gangsterler bu semtte birbirlerini öldürmeğe kalkıyorlardı.

Biraz sonra şehirden çıkacaktık. Kabak, tabancasını tehditkâr bir tavırla salladı. "Sunset Bulvarından sap. Karşındaki Daheny yoluna gireceksin."

Karşımda ışıksız ve ıssız bir yol uzanıyordu. Hemen bir şey yapmadığım takdirde bir daha elime fırsat geçmiyeceğini anlamıştım. Beni temizleyeceklerdi. Ağır ağır kımıldadım. Sol elimi direksiyondan çekip dizime dayadım.

Ama kabak bunu farketmişti. "İkı elini de direksiyona daya ahbap. Yoksa fena olur."

Çaresiz elimi kaldırdım yine. Bir an evvel her ihtimali göze alıp numaramı yapmalıydım. Biz halâ otuz kilometreyle gidiyorduk. Dikiz aynasına bakınca büyük siyah Lincoln'un halâ peşimizde olduğunu gördüm.

Derin bir nefes alıp bütün gücümle frene dayandim. Aynı anda sol kalçamı da kaldırdım. Sol elimle kalçamın altında kalan 38'liğimi kapıverdim. Birdenbire fren yaptığım için araba sarsıldı. Lâstikler isyan edermiş gibi gıcırdadı. Ama silah elimdeydi artık. Jug'ın tabancası ateş kustu. Neredeyse kurşun yüzüme isabet edecekti. İri kurşun kulağımı sıyırarak geçti. Yan camı parçaladı. Kabak, yan dönmüş oturuyordu. Araba birdenbire sarsılınca o da öne doğru fırlamıştı.

38'liği kaldırıp kabağa doğru çevirdim. Onu yüzünden vurmayı arzu ediyordum. Fakat o da tabancasını suratıma doğru çevirmişti. Namlunun

karanlık deliği ölüm saçan bir gözden farksızdı. Daha ikimiz de ateş edemeden arkadan gelen Lincoln bizim arabaya bindirdi. Jug'ın tabancayı tutan eli sallandı. Namlu yine ateş püskürttü.

Ben boğazımı sıyırıp geçen kurşunu da yüzüme isabet eden yakıcı barut taneciklerini de hayal meyal farkettim. Kendimden geçmiş tetiği çekiyordum. Bir taraftan da tetiği daha sür'atli çemediğime kızıyordum. Aramızda en fazla otuz santim vardı. Namussuzun göğsüne üç kurşun sıktım. Kabak birdenbire gevşedi. Arabanın zeminine düşerek iki büklüm oldu. Başı yana kaydı. Alçak o vaziyette geberdi.

Arkadaki arabanın kapısının çarpılarak kapandığını duydum. Başımı çevirip omuzumun üstünden baktım. Yüzüme doğru ateş edildiği için patlamaların parlaklığı gözlerimi almıştı. Etrafı iyi göremiyordum. Ama yine de yağ tulumunun bembeyaz suratını seçtim. Beyaz bir lekeyi andıran yüzün elli santim kadar aşağısına bir kurşun sıktım. Fakat daha tetiği çekerken isabet ettiremediğimi sezmiştim. Şişko hemen kendini yere attı. Ateş hattından uzaklaşmıştı.

Ben de yerdeki kabağın cesedinin üstüne basarak sağ kapıyı açtım. Ellerimin üstünde emekliyerek yere indim. Sonra dizlerimin üstünde doğruldum. Tabancam yine sağ elimdeydi. O anda serserinin gizlendiği yeri de gördüm. Kendimi yere attım. Karın üstü sürüne sürüne Cadillac'a sokuldum.

Karşıdan bir alev parladı. Şişko benden tarafa ateş ediyordu. Namussuz iyi nişancıydı. Bir kurşun ceketimin sol kolunu yırtarak geçti. Bu arada etimin bir parçasını da alıp götürdü tabii. Dişlerimi sıkıp 38'liği alevi gördüğüm yere doğru çevirdim. Tetiği çektim. 38'liğin kurşunlarının yabana atılmayacağını söylemiştim: Kurşun ete

saplandığı zaman çıkardığı o acaip sesi duydum. Tekrar tetiğe asıldım. İkinci kurşun da şişkonun vücûduna saplandı. Onun önce homurdandığını sonra da inlediğini duydum.

Ayağa kalkarak arabamın burnuna kadar geldim. Cebimden bir kutu kibrit çıkardım. Kolum müthiş sızlıyordu. Ama kemiğime bir şey olmadığından emindim. Zira kolumu rahat rahat oynatabiliyordum. Kutudan bir kibrit alıp diğerlerini tutuşturdum ve bunu karşı tarafa attım. Kendim de yine arabanın arkasına gizlenmiştim. Kibritlerin alevinden şişkonun boylu boyunca karşı tarafta yattığını gördüm. Hafif hafif kımıldanıyordu. Ama tabanca gevşek parmaklarından sıyrılıp düşmüştü. Sağ elinin bir kaç santim ilerisinde duruyordu silâh.

Koşup şişkoya yaklaştım. Bir tekmede tabancayı uzağa fırlattım. Yağ tulumunu da yakasından tuttum. Sırt üstü çevirdim. Gözleri açıktı. Fakat ağzından akan kan gömleğini koyu bir renge boyamıştı. Üstelik kan halâ akıyordu. Sıktığım kurşunlar omuz adelelerini parçalayarak ya ciğerine girmiş ya da bir atar damarı koparmıştı.

-"Konuş alçak," diye bağırdım. "Budalaları götürdüğünüz mikrofonlu oda nerede? Kelly'i dün gece nereye götürdünüz? Patronunuz kim, namussuz?"

Bir şey söylemedi. Yalnız güç belâ gözlerini kırpıştırdı. Tabancamın namlusunu dişlerine dayadım. "Senin ölmen lâzım. Konuşacak olursan belki yaşamana müsade ederim. Konuşmayacak olursan beynini şu yola akıtırım."

Namluyu vurdum. Dişlerinden biri kırıldı. Tabancayı geri çektim. O öksürmeğe başladı. Halâ kan geliyordu ağızından. Gargara yapan bir adam gibi, "Üçüncü.." dedi. "Witmer."

-"Patronun kim ulan? Ya doğrusunu söy-

lersin ya geberip gidersin. Patronun kim?"

Boş gözlerle bir budala gibi bana baktı. Ağzını açmıştı. Çenesindeki kanlar hafif hafif parlıyordu. Halâ yakasını tutuyordum. Birdenbire vücûdu daha ağırlaşmış gibi geldi bana. Onun düşünmesini, konuşmasını temin eden şey neyse artık yok olmuştu. Ölmüştü köpek. Alçakların ikisi de ölmüştü. Bu işten elime bir şey geçmemişti. Sadece sol kolum alev alev yanıyordu. Hiddetten de içim yanıyordu tabii. Bir de "Üçüncü.. Witmer'i" öğrenebilmiştim. Bunun ne manâya geldiğini de bilmiyordum.

Bir dakika kadar yolun ortasında oturdum. Sonra kalkıp 38'liğimi kılıfına soktum. Arabamdaki kabağı sürükleye sürükleye Lincoln'a götürdüm. Arka tarafa yatırdım. Sonra şişkoyu sürükledim. Onu da yüzüme tükürmüş olan kabağın üstüne attım. Cadillac'a binip biraz ilerden geri döndüm. Üçüncü ve Witmer.. Oraya bir göz atmaya değerdi doğrusu.

Son sür'atle Sunset'den geçtim. Biran evvel Hamilton binasındaki büroma gitmem lâzımdı.

Neyse büroma girince ceketimi çıkarıp koluma bir göz attım. Yara pek fena sayılmazdı. Bunu sıkı sıkı sarıp parçalanan ceketi dolaba kaldırdım. Orada bulduğum eski twid ceketimi sırtıma geçirdim. Tabancamı çıkarıp içine kurşun doldurdum. Balıklarıma biraz yem verdim. Çekmeceleri karıştırıp kalem biçimindeki pilli lâmbayı ve bir deste anahtarı buldum. Bunları da cebime attım. Sonra Polis Merkezinin Şikâyet Şubesine telefon ettim. Doheney Yolunda siyah bir Lincoln'da iki ceset olduğunu haber verdim. Artık yola çıkabilirdim. İcap ettiği takdirde kanun dışı işlere bile kalkışacaktım.

Üçüncü sokakla Witmer Bulvarının kesiştiği yerdeki dört köşeyi gözden geçirdim. Bir

köşede bir kahve vardı. Bir diğerinde neon ışıklı küçük bir bar. Diğer köşede ise büyük bir benzin istasyonu. Ama dördüncü köşeye bakarken heyecanlandığımı hissettim. Zira oradaki yayvan ve ışıksız binayı hiç gözüm tutmamıştı. Her halde aradığım bu olacaktı. Witmer Bulvarında arabayı park edip binaya doğru gittim. Ön kapıya yaklaştım. Camlı kapının üstünde siyah harflerle 'J.E. Moffet-Emlâkçi' yazılmıştı. Cebimden anahtar destesini çıkarıp uğraşmaya başladım. Bir taraftan da hakiki bir Mr. Moffet varsa ne olacağını düşünüyordum. İnşallah adam o ara evinde istirahat ediyordur.

Dördüncü anahtar kapıyı açtı. İçeriye girip kapıyı usulca kapattım. Küçük bir büroya girmiştim. İçeride bir masa ve bir kaç iskemle vardı. Pencerelere jaluziler takılmıştı. Bunların kapalı olduklarına kanaat getirdikten sonra lâmbayı yaktım.

Masa, bekâr bir erkeğin emelleri kadar pis ve seks yıldızlarının kafaları gibi boştu. Anlaşılan emlak işleri pek iyi gitmiyordu. Odanın arkasındaki kapıdan bir koridora çıkılıyordu. Bu koridorun üstünde de başka odalar vardı. Hepsi o kadar. Etrafta ses seda da çıkmıyordu.

Odaları teker teker dolaştım. Hiç bir şey yoktu. Ne eşya ne elektrik teli, ne de mikrofon gördüm. Belki de şişko bana numara yapmıştı. Ama artık hakikati öğrenmem imkânsızdı. Yağ tulumu geberip gitmişti.

Odaları baştan aramaya koyuldum. Nihayet ortadaki odanın duvarındaki iki delik dikkatimi çekti. Bunlar zemine çok yakın olduğundan ilk araştırmam sırasında fark etmemiştim. Deliklerden birinin kenarına siyah bir lâstik parçası yapışmıştı. Elektrik tellerini izole ederken kullanılan lâstiğe benziyordu bu. Deliklerden iki met-

re kadar yukarıda da bir çengel vardı. Kelly'nin o gece oturup beklediği ve suallere cevap verdiği odanın bu olduğunu anlamıştım artık.

Ama burasını çabucak boşaltmışlardı. Her halde teşkilât evin basılabileceğini düşünmüştü. Bu adamlar çok dikkatliydiler. Kelly hadisesinden sonra buradan uzaklaşmayı uygun bulmuşlardı. Artık para mukabili cinayet işleyen bir teşkilât olduğunu biliyordum. Üstelik Lincoln'da cesetlerini bıraktığım iki namussuzun ele başı olmadıklarından da emindim. Onlar emir alıp cinayet işleyen gorillerdi. İyi ama teşkilâtın şefi kimdi? Onu nasıl bulacaktım?

Tekrar büroya dönüp masanın arkasındaki iskemleye oturdum. Karanlıkta düşünmeğe başladım. İki gece evvel Victor Peel'in beni bürosuna çağırmasından başlıyarak Dragoon'un dükkânında olanları, Robin, Sara, Samson, Zerkle ve diğerleriyle konuşmalarımı aklımdan geçirdim. İki namussuz beni Mrs. Kelly'nin kapısında yakalamalarına kadar olanları en küçük teferruatına kadar inceledim.

İşte bu tuhaftı. İki goril benim daireden çıkmamı beklemişlerdi. Onlar içerde olduğumu biliyorlardı. Beni yakalamak için orada beklemişlerdi. Belki de peşimde kimse olup olmadığına pek bakmamıştım. Yalnız bu işte bir acaiplik vardı. Kelly'i dövüp öldüren kabakla şişkoydu her halde. O takdirde adamların peşime takılmış olmaları imkânsızdı. Zira Samson telefonda Kelly'in cesedini bir kaç dakika evvel bulduklarını söylemişti. Goriller Kelly'i öldürüp hemen peşime nasıl takılabilirlerdi? Kelly'nin karısını görmeğe gittiğimi bilen tek şahıs Samson'du... Ama böyle bir şeye imkân yoktu. Çıldırıyor muydum acaba? Belki de Samson boş bulunup bunu başka birine söylemişti.

On dakika daha düşündükten sonra kalkıp binadan çıktım. Kafam sür'atle işliyordu. Arabaya atladım. Bazı şeylerin cevabını bulmuştum. Nereye gideceğimi de biliyordum.

Cadillac'ı köşede park edip içeriye girdim. Maxine'e bir şey söylemedim. Gloria'nın "Scotty," diye bağırmasına da aldırış etmedim. Kırmızı burunlu Charlie, kadife perdenin önünde duruyordu. Kollarını da göğsünde kavuşturmuştu.

Geri dönüp vestiyerin yolunu tuttum. Salondan geçerken de Gloria'ya "Sıkı dur kızım," dedim. "Biraz sonra görüşürüz," Gülümsiyerek başını salladı.

Vestiyere gidip yandaki raftan bir kutu kibrit aldım. "Maxine bana bir iyilik eder misin?"

Tebessüm edecek oldu. Fakat yüzümdeki ifadeyi görünce birdenbire ciddileşti. "Tabii. İstediğin nedir?" Ne tereddüt etmiş ne de nazlanmıştı.

-"Charlie veya Charles.. Şu kırmızı burunlu iri yarı mahlûku kastediyorum. Bir iki dakika onu perdeli kapıdan uzaklaştırabilir misin Maxine?"

Dudaklarını büzerek bir an düşündü. "Yapabilirim sanıyorum. Bunu hemen mi istiyorsun?"

-"Ben kapıya gidip kendisiyle konuşmaya başlar başlamaz onu oradan uzaklaştırmalısın. Yalnız senin başını belâya sokmak istemem, yavrum. Sana bir şey olmasın da..."

-"Yok canım."

Maxine'den ayrılıp Charlie'nin yanına gittim.

Beni görünce, "Merhaba aynasız," dedi.

-"Merhaba Charlie. Yine ben geldim. Benim sayemde biraz iş görüyorsun sanırım."

Gülerek yüzüme baktı. Tam konuşacağı sırada gözleri omuzumun üstünde bir yere ta-

kıldı. Dönüp bakınca Maxine'in yaklaştığını gördüm. Genç kadın, "Merhaba Shell," diye mırıldandı. Sonra Charles'e döndü. "Dışarıda bulut gibi sarhoş bir serseri var Charlie. Beni çok rahatsız ediyor. Bana yardım eder misin? Onu vestiyerden uzaklaştırsan fena olmayacak."

Kırmızı burun gülerek bana baktı. "Bu iş sadece bir dakika tutar, aynasız. Hemen dönerim."

Başımı salladım. "Sen git. Ben de salonda bir içki içeyim. Sonra konuşuruz."

Budala pazılarını şişirerek vestiyere doğru gitti. Ben de usulca perdeli kapıdan içeri geçtim. Kimsenin bana baktığı yoktu sanırım. Cebimden bir mendil çıkarıp zile takmayı da ihmal etmemiştim bu arada. Ama bu işi perdenin arkasında gördüğüm için salondakiler bile farketmemişlerdi. Sonra koridorda ilerleyip Peel'in kapısını yokladım. Kilitliydi bu. Onun için hafifçe vurdum

Victor Peel, kapıyı açıp buz gibi bakışlı gözlerini yüzüme dikti. Son derece lâkayıt bir hali vardı. Hemen içeriye dalarak kapıyı kapattım.

-"Sürprizimi beğendin mi Peel?" Artık samimiyeti ele almıştım.

Bir şey demedi. Geçip masasının başına oturdu. Ben de yaklaşıp cüzdanımı çıkardım. İçinden on tane yüz dolarlık alarak masaya attım. "Bu işten çekiliyorum ben."

Gözlerini kısarak, beni süzdü. "Korkarım anlıyamadım, Mr. Scott. Bu kararı vermenizin sebebini sorabilir miyim?"

Yumruklarımı masaya dayayarak, "Allahın belâsı alçak," diye homurdandım. "Kelly adında bir genci öldürttüğün için bu işi bırakıyorum."

ONALTINCI BÖLÜM

Pırıl pırıl maun masasının arkasında oturup bana bakmağa devam etti. Halâ sâkin ve lâkayıt gözüküyordu. Ama dişlerini sıktığı belliydi. Zira ağzının iki yanındaki adeleler şişmişti. Yine sakalları uzamıştı. Traş olması lâzımdı.

Ağır ağır "Siz delisiniz." dedi. "Sizi tımarhaneye kapatmaları lâzım Mr. Scott." Bir elini masaya dayamıştı. Diğeri ise gözükmüyordu. Kucağındaydı galiba. Parmaklarını masaya vuruyordu.

Ben de masanın önündeki koltuğa çöktüm. "Numara yapmanın faydası yok artık Peel. Bunun sana hiç faydası yok. Bu işi senin yaptığını anladım. Başkasının yapmış olması imkânsız. Başlangıçta işi anlıyamamıştım. Fakat sonra düşününce durumu fark ettim. Zaten daha işin başında Joe'nun ölümünü tahkik etmem için beni tutmana manâ verememiştim. Bana saçma gelmişti bu. Hattâ bunu söyledim de sanırım. Daha sonra da Gloria ortaya çıktı. İşin neden saçma olduğunu da biraz sonra izah edeceğim zaten sana."

Peel öne doğru eğildi. Midesini masanın kenarına dayamıştı. Konuşmaya başlayınca hafif eğri dişleri gözüktü. "Bunun budalalık olduğunu biliyorsun değil mi, Scott?" Artık o da nezaketi bir tarafa bırakmıştı. "Kendini müşkül bir mevkiye düşürdüğünün farkında değil misin?" Sesi halâ sakin ve bağırmaya da lüzûm görmüyordu. "Ben bugün dörtten beri Harem'den çıkmadım.

Kimseyi öldürmüş olmama imkân yok. Saçma sapan lâflarını dinleyecek de değilim. Onun için bir an evvel buradan çıkıp gitmeni istiyorum."

Pis pis güldüm. "Yok canım. Benim gitmeye hiç de niyetim yok. Daha doğrusu, şimdi gidecek değilim. Buradan ayrılırken seni de götüreceğim. Benimle geleceksin. Hem Kelly'nin üçte öldürülmemiş olduğunu kim söyledi sana? Mamafih senin kulüpten ayrılıp ayrılmaman da mühim değil. Zira Kelly'i gidip sen öldürmedin. Adamlarını yollayıp zavallıyı dövdürttün ve sonra öldürttün. Ayni adamların beni de temizleyeceklerdı ama işleri rast gitmedi. O iki serseri daima senin pis işlerini görüyorlardı değil mi? Para mukabili adam öldürtüyorsun sen. Müşterilerinden parayı alıyor ve o iki serseriyi de katil olarak kullanıyorsun değil mi?"

Gözleri zaten soğuk bakışlıydı. Bu sefer nazarları buz gibiydi. Bir müddet beni süzdükten sonra kapıya bir göz atarak kaşlarını çattı.

-"Charles'in geleceği yok Peel." dedim. "Buraya uğramasına imkân yok. Burada ikimiz kaldık. Sen ve ben Peel. Sadece ikimiz namussuz katil."

Hırsından mosmor oldu. Sonra kendisini topladı. "Sen muhakkak delisin, Scott. Bari devam et. Hiç olmazsa neler düşündüğünü öğreneyim."

Namussuz işi bilmezmiş gibi davranıyordu halâ. Ama nasıl olsa onun canına okuyacaktım.

-"Blöf yapma," diye homurdandım. "Her şeyi biliyorum ben. Para karşılığında adam öldürtmen, o iki gorili cinayetlerde kullanman, konuşmaları banda aldırman.. Hattâ Moffet'in emlâk bürosundan bile haberim var. Orasını da bir acele temizletmişsin."

Başını iki yana salladı. "Kafanın hangi

köşesinden çıkıyor bu acaip fikirler Scott? Hayatımda bundan daha acaip bir şey duymadım sen muhakkak çıldırmışsın."

-"Pek alâ Peel. Ben neden bu iş için tutulduğumu düşünürken sevgili ahbabın Gloria benimle samimiyeti ilerletmeğe yeltendi. Bunu daha önce anlıyamadım Peel. Neden genç kadın bana bakar bakmaz dünyanın en harika erkeği olduğuma karar verdi dersin? Gloria gibi bir kadının iki üç kadeh içkiyle sarhoş olması da biraz garip kaçtı sanırım. Ben öyle kadınların gözlerinin dönmesine sebep olacak kadar yakışıklı değilim. Böyle olmayı isterdim ama kendimi kandırmayı sevmem. O kadını bana musallat eden sensin. Zaten Gloria'yı benimle tanıştırdıktan sonra masadan kalktın ve bizi baş başa bıraktın. Bu garipti. Bana bin dolar verdin daha da dört bin dolar verecektin. Bu arada ağzımdan lâf alması için de kadını peşime taktın."

Ellerini iki yana açtı. Bir şey söyleyecekti her halde. Ama ona fırsat vermedim. "Sen tahkikat sırasında uygunsuz bir şey öğrenebileceğimden çekiniyordun. Bu yüzden Gloria'yı başıma sardın. Ben kadından çok hoşlanacak ve duyduklarımı hemen kendisine anlatacaktım değil mi? Gloria da işittiklerini sana nakledecekti. Böylece aleyhine bir şey öğrenmişsem hemen tertibat alacaktın . Katillerinden biri beni temizleyiverecekti. Gloria'nın başımı döndüreceğini sandığın için yanıldın. Kadın doğrusu elinden geleni yaptı.Ama ben bir daha gidip onu görmedim Peel. Genç kadın ağzımı aradı ama bir şey söylemedim."

Susup bir sigara yaktım. Bu sefer sesini çıkarmadı. Gözlerini kısmış yüzüme bakıyordu. "İşte böyle. Senden şüphelendikten sonra her şeyi birbirine bağlamam kolay oldu. Düşününce hakikati anladım. Yalnız sana bir şey soracağım.

Gloria bana ne kadar yüz verecekti acaba? Kadının yatak odasında senin resmini gördüm. Şu Gloria da hakikaten fazla ihtiraslı bir kadın doğrusu. Çok ateşli."

İşte o vakit tahammülü kalmadı. Yine ağzının yanındaki adeleler şişti. Çenesinde de yumruya benzer adeleler peydah olmuştu. Alnının ortasında da bir damar belirdi. O güne kadar insanların alınlarının ortasında böyle bir damar olduğundan haberim yoktu. Veya bu sadece Peel'e mahsus bir damardı. Dudakları da gerilerek bir çizgi halini almıştı. Ağır ağır elini masanın altından çıkardı.

Kımıldandım. Daha bilmediğim bir şey vardı. Bunu da Peel'den öğrenmek niyetindeydim. Nedense fazla ağır hareket ediyordu. Yukarıya kaldırdığı elinde kısa namlulu bir 32'lik vardı. Kocaman avucunun içinde adeta kaybolmuştu bu. Silâhı gırtlağıma doğru çevirdi namussuz.

Niyeti jugüler damarımı paralamaktı anlaşılan. Sonra konuşmaya başladı. Kelimeler dişlerinin arasından birer ıslık gibi çıkıyordu. "Bu tabancayı daima masamın altındaki bir çengele takarım Scott. Bu odaya girip koltuğa oturduktan sonra tetiği istediğim an çekebilirdim. Sen de hemen öbür dünyayı boylardın. Ama önce sözlerini dinlemek istedim. Haydi devam et bakalım. Başka anlatacakların da olmalı. Seni dinliyorum." Parmağını hafifçe tetikte oynattı.

Telâşlandım tabii. Hemen konuşmaya başladım. "Joe, Eddie Kash'e şantaj yapıyordu."

Neyse parmağını tetikten çekti. Ben de derin bir nefes aldım. "Sen de bu işi öğrendin tabii. Yalnız şantaj yapanın Joe olup olmadığından emin değildin. Sen hem şantajcıyı merak ediyordun. Hem de adamın nasıl olup da tehditle para sızdıracak şeyler öğrendiğini anlamak istiyordun.

Bütün bildiğin Eddie'den para sızdırıldığıydı. Bu da senin için çok kötü bir şeydi. Sen böyle bir şeyin olmasına tahammül edemezdin. Bu yüzden tehlikeli bir vaziyete düşebilirdin."

Yüzüme bakıyordu. Gözlerinde düşünceli bir ifade belirmişti. Devam ettim. "Zira sen cinayet teşkilâtının şefiydin. Yani istenilmeyen şahısları öldürtüp cinayetlere otomobil kazası süsü veriyor ve müşterilerinden bol bol para koparıyordun. Bu arada sana iş vermek isteyen müşterilerinin konuşmalarını da banda geçiriyordun. Önce bunun şantaj için mükemmel bir usûl olduğunu düşündüm. Fakat sonra bunun hiç de sandığım gibi olmadığına kanaat getirdim. Sen kârlı bir iş bulmuştun. Cinayet başına yüklü para alıyordun. İşi yaptıktan sonra artık bir de santaja lüzûm yoktu. Nasıl olsa paranı alıyordun. Müşteriyi yakalayıp biraz para sızdırmanın manâsı yoktu. Zira o takdirde kendini tehlikeye atacaktın. O zaman kim olduğun ortaya çıkabilirdi. Yaptığın bir hata yüzünden gaz odasını boylayabilirdin. İdam edilmesen bile California'da zorla para sızdırmanın cezası bir seneden on seneye kadardır. Cinayet için ise muhakkak gazlanırsın."

Susup Peel'e baktım. O hareketsiz duruyordu. Şimdilik bir şey söylemek niyetinde değildi.

-"Evet," dedim. "Gaz da bildiğin gibi siyanürdür. San Quentin hapishanesinde acaip biçimli küçük bir oda vardır. Bunun duvarları yeşile boyalıdır. Bir taraf ise tamamiyle camdır. Şahitler orada durup idamları seyrederler. Senin gebermeni seyredecekleri gibi. Küçük bir siyanür kapsülü sülfrik aside atarlar. Kısa zaman sonra da sen hareketsiz kalırsın. Doktor dışarıda durup hususi bir delikten stateskopunu içeriye uzatır. Bunu kalbinin üstüne dayar. Hiç bir şey

duymaz tabii. Kalbin çarpmıyordur artık. Böylece nalları dikersin Peel."

Pek belli etmemeğe çalışıyordu ama epeyi rahatsız olmuştu. Rengi de bir hayli solmuştu. Ben hiç bir şey yokmuş gibi konuşuyordum halâ. "Neyse biz senin işine gelelim. Sen o ses bantlarını şantaj için kullanmıyordun. Bunları birer tehdit silâhı kabul etmekteydin. Sana iş veren müşterin korkuya kapılıp bir münasebetsizlik edebilirdi. Ona mani olmak için ses bandını kullanabilirdin. Bu işi idare ettiğin müddetçe kendini ses bantlarıyla koruyabilirdin. Müşterin vicdan azabına kapılsa veya sana garez olsa bile bir şey yapamazdı. Seni ele vermesi kendisinin de ele geçmesi demekti. Yani onlar hemen senin suç ortağın oluyorlardı.Onun için sen daha cinayeti işletmeden müşterilerine seslerinin banda alındığını bildiriyordun. Bu arada müşteriler seni tanımıyorlardı bile. Hattâ katillerini bile görmüyorlardı. Bu arada onların gözlerini bağladığınız için adamlar nereye girdiklerinin bile farkında değillerdi. Böylece onlara hiç ip ucu vermiyordun. Müşterilerin isteseler bile konuşamazlardı. Zira hiç bir şey bilmiyorlardı." Güç belâ yutkunup ilâve ettim. "Hatam varsa beni susturabilirsin."

Arkasına yaslanarak sol eliyle başını kaşıdı. Tabancayı tutan sağ eli titremiyordu bile. Serserinin çelik gibi sinirleri vardı. Veya beni susturacağından emindi.

Yüzünde acaip bir ifade belirdi. "Tahminimden çok daha zekiymişsin Scott.Çok yazık doğrusu. Bana istediğim malûmatın bir kısmını verdin. Fakat bu arada üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokup, sana zararlı olacak şeyleri de öğrenmişsin. Evet, tehlikeli şeyler bunlar." Dikkatle beni süzdü. "Yalnızca beni ilgilendiren bir şeyi açıklamadın. Joe, nasıl olup

da Eddie Kash'a şantaj yapmış? Bunu anlıyamadım. Şantaj yapacak malûmatı nereden edinmiş?" Tabancayı manîdar bir tavırla hafifçe salladı.

Ben büyülenmiş gibi küçük silâha bakıyordum. "Her halde Joe de benim gibi Eddie'den şüphelenmişti. Zira Eddie, kumarbazın biriydi. Durmadan at yarışlarında oynayıp para kaybediyordu, bu arada poker vs. yi de ihmal etmiyordu. Para yetiştiremediği için şirketi güç duruma sokmuştu. Hattâ ortağının parasına bile el atmıştı. Kendisi at yarışlarında oynamak için daima Dragoon'un dükkânına gidiyordu. Joe de kendisiyle orada tanışmıştı zaten. İşte Eddie Dragoon'un dükkânına her gün gelirken birdenbire ortadan kayboldu. Artık kumar filân oynamıyordu. Şehirdeki bütün müşterek bahisçiler onda para kalmadığını duymuşlardı tabii."

İçimi çektim. "Bu arada Eddie'nin ortağı bir kazaya kurban gidiverdi. Biri arabasıyla adamı ezip kaçmıştı. Bu da senin oyunlarından biriydi Peel. Bu cinayete karşılık Eddie'den on bin dolar aldığını biliyorum. Zira çekin koçanını gördüm. Ama artık Eddie için bu para önemli değildi. Kendisinin bol parası vardı. Ortağı ölünce her şeyi kendisine kalmıştı. Eddie, hemen soluğu Dragoon'un dükkanında aldı. Joe'ya büyük paralar vererek atlara oynamağa başladı yine. İş meydanda. Eddie, şirketi soyarken ortağı durumu anlayıp ona ayağını denk almasını söylemiş olacaktı. Eddie de onu temizletiverdi. Ben daha uzaktan bu işi sezdim. Halbuki Joe, Eddie'yi benden çok daha iyi tanıyordu. Onun için durumu derhal anlamıştı. İçin rahat etsin. İş arkadaşlarından hiç biri ağzından bir şey kaçırmamış. Joe, bu işi kendi kendine anlamış."

Sigaramı Peel'in masasının üstünde duran kristal tablaya bastırarak söndürdüm. "Şimdi işin

şirin tarafına geldik. Joe, Eddie'ye şantaj yapmak niyetindeydi. Ama vaziyetten de tam manâsıyla emin olamamıştı. Fakat böyle bir avı elden kaçırmak istemiyordu. Bana kalırsa o bir şansını denedi. Eddie'ye ya telefon etti ya'da bir mektup yazdı. Burası mühim değil. Mühim olanı Eddie'in hemen istenilen parayı vermesiydi. Joe, buna rağmen halâ durumdan emin değildi. Ama karşısında para veren bir enayi olduktan sonra vaziyeti bilmenin veya bilmemenin ne ehemmiyeti vardı."

-" Ama en hoş tarafı nedir biliyor musun?" dedim. "Eddie, korkuya kapılarak parayı ödemiştir. Zira kendisine şantaj yapanın sen olduğunu sanıyordu. Evet. o senin hakiki hüviyetini bilmiyordu. Yani bu işleri idare edenin Victor Peel adında biri olduğundan habersizdi. Sadece Johnson'u öldüren şahısların kendisinden para sızdırdıklarını sanıyordu. Zaten onların ellerinde de bir ses bandı mevcûttu. Parayı ödemediği takdirde başı belâya girebilirdi. Ne komik değil mi?" Bu lâfları söylerken hiç de gülecek halim yoktu doğrusu.

Peel, dudak büktü. "Evet, fevkalâde eğlenceli." Gözlerini benden ayırmadan sanki fevkalâde bir espiri duymuş gibi bir kahkaha attı. "Ben de teşkilâtta bir sızıntı olup olmadığını düşünüyordum. Biz son derece dikkatli hareket ettik. Böyle bir şeyin sızması iş için çok önemli olabilirdi." Yine güldü. Onun gülüşünü duyunca sırtım ürperdi. Hiç de tatlı bir şey değildi bu.

Ağzımı açacak oldum. Fakat o tabancayı hafifçe salladı. Hemen ağzımı kapattım. Demek konuşmamı istemiyordu.

-"Biliyor musun haklısın," diye devam etti. "Biz şey.. diğer işle meşgûlken böyle budalaca para sızdırmaya kalkmak hiç de doğru

olmazdı. Ama ben o ses bantlarından istikbalde istifade edebileceğimi umuyorum. Bunları sakladım. Meselâ bu kârlı işten çekilecek olursam o bantlara baş vurabilirim. İhtiyarlığımda bantların geliriyle rahat rahat yaşayabilirim." Bu nüktesini de pek beğenmiş olacak ki bana bakarak tebessüm etti.

O böyle neşelenmişken fırsatı kaçırmak istemedim. "Buraya bak, Peel," diye mırıldandım. "Anlıyamadığım bir şey var."

Dudak büktü. "Ne o? Hani her şeyi anlamıştın? Senin gibi zeki bir hafiyeden bunu beklemezdim doğrusu." Artık benimle alaya başlamıştı.

Aldırmadım. "Anlıyamadığım şey şu. Sen Eddie'ye şantaj yapıldığını nereden öğrendin? Joe'ya bir araba çarpmıştı. Yani adamı senin sevdiğin şekilde öldürmüşlerdi. Kaza süsü verilmiş bir cinayetti bu. Ama bu cinayetle senin alâkan yoktu. Yoksa beni tutup katili buldurmağa çalışmazdın. Diğer taraftan durup dururken kazaya uğramış bir adam hakkında da tahkikat yaptırmazdın. Demek sen birinin Eddie'ye şantaj yaptığını anlamıştın . Bunu kimden öğrendin?"

Yine başını kaşıdı. "Bunu sana neden söyleyim Scott. Artık sana bir şey söylememe lüzûm kalmadı. Veya itiraf etmemin de manâsı yok. Sen vazifeni yaptın. İşin tamam."

Elindeki tabancayı işaret ettim. "Bu benim için kâfi itiraf sayılır. Masum bir insan durup dururken tabanca çekmez. Sonra şurada tatlı tatlı konuşuyoruz. Bana bir çok şeyi izah ettin. Bunu söylemenin bir zararı yok ki."

Yine güldü. "Evet, bir bakıma haklısın. Hiç bir şeyi değiştirmez bu. Kash, bir taraftan at yarışlarında kaybediyor bir taraftan da Joe Brooks'a şantaj parası ödüyordu. Bu yüz-

den de elinde daima büyük miktarda para bulundurması lâzımdı. Fakat o at yarışlarına fazla düşkündü. Eddie'ye şantaj yapan Joe tekrar onu sıkıştırıp para isteyince durum karıştı. Eddie, o kadar kısa zamanda istenilen parayı bulmalıydı. Onun için ortağını öldürdüğümüz zaman onun gibi normal kaynaklar vasıtasıyla bizimle temasa geçti. Nazik nazik bir veya iki hafta beklememizi istedi. Zira bu kadar kısa zamanda istenilen parayı toplayamıyabilirdi. Biz bu işe çok şaştık tabii. Kendisine bu durumdan haberimiz olmadığını söylediğimiz zaman da Kash şaşırdı."

Demek böyle olmuştu. Eddie teşkilâta baş vurmuştu. Beni düşündüren şeyi de öğrenmiştim artık. Şimdiye kadar kendimi tutmuş bu küçük şeyi öğrenebilmek için hiddetimi belli etmemiştim.

-"Demek sen de Eddie'ye şantaj yapanın Joe olduğunu öğrendin ve adamı öldürttün." Bunu laf olsun diye söylemiştim. Kendim de inanmamıştım bu sözlere.

Hayretle yüzüme baktı önce. Sonra gülmeğe başladı. Bu sefer gülmesi daha uzun sürdü. "Tabii, tabii. Ondan sonra 'da sana beş bin dolar verip cinayeti ortaya çıkarmanı ve beni yakalamanı istedim. Sen beni ne zannediyorsun Scott? Ben böyle saflık yapacak bir insan mıyım? Ben şantaj yapanın Joe Brooks olduğunu bilseydim kendisini hemen öldürtürdüm. Bu iş de orada kapanırdı. Ama haberim yoktu. Zaten Joe de beni ilgilendirmedi. Sadece teşkilâttan birinin konuşmuş olabileceğini düşünerek endişelendim. Beni tek ilgilendiren teşkilâtın emniyetiydi. Artık memnunum. Ortada teşkilâtımı tehlikeye atacak bir şey olmadığını öğrendim. Bu da bana kâfi."

Susup beni süzdü. Sonra rahat rahat fikrini açıkladı. Ne melodrama kaçmış ne de yapmacık bir tavır takınmıştı. "Artık seni öldür-

mem gerektiğini biliyorsun değil mi Scott? Bu tip işlerle kendim meşgûl olmayı sevmem ama ortada bir mecburiyet var."

Namussuz berbere gidip traş olmaktan bahsedermiş gibi beni temizleyeceğini söylüyordu. Ama ben şaşırmamıştım. Zira beni gebertmek için o iki gorili yollayan namussuz Peel olduğunu anladıktan sonra böyle bir şey bekliyordum tabii.

Ben son sözleri duymamazlıktan geldim. Daha doğrusu öyle gözükmeye çalıştım. "Peşimden yolladığın adamların.. Hani beni temizlemeleri için gönderdiğin katilleri kastediyorum."

Sözümü kesti. "Onlardan bahsetmemize lüzûm yok Scott. Adamlarım işlerini başaramadıklarına göre bundan sonra bana faydalı olamazlar demektir." Manâlı manâlı tebessüm etti.

-"Öldüklerine göre faydalı olamazlar tabii."

-"Zaten seni görünce onların gebermiş olduklarını tahmin ettim. Demek hatalı hareket ettiler. Onların ölmesine acımadığımı da söylemeliyim. Budalalara tahammülüm yoktur."

-"Peki o namussuzları ne zaman peşime taktın?" Pis pis sırıttım. "Yoksa beni tuttuğundan beri peşimde miydi onlar?"

Dudak büktü. "Ne münasebet. Onlar Mr. Kelly'nin işini bitirir bitirmez beni aradılar. Neticeyi bildirdiler. Kelly'nin seninle konuştuğunu biliyordum tabii. Charles, senin salonda yemek yediğini haber verince adamlarıma kulübün kapısına gelmelerini tenbih ettim. Onlar da senin peşine takıldılar. Otele kadar beraber gitmişsiniz: Oradan da bana telefon ettiler."

-"Sen de beni öldürmelerini emir verdin ha?"

Omuz silkti.

-"Hata ettin Peel." diye homurdandım. "Şimdi iki katilin de morgda yatıyor."

Eğri dişlerini göstererek güldü. "Hayır hata değil. Ben böyle kolay kolay hata yapmam. Aslında her şey istediğim gibi oldu. İşler yolunda gitti. Sen teşkilâtın çok geniş olduğunu sanıyorsun galiba. Halbuki teşkilât çok küçüktü. Ölen iki adamım ve ben. Şimdi durumu bilen iki kişiyiz. sen ve ben. Bu da senin için hiç de iyi değil. Ne dersin Scott?"

-"Charles? " diye sordum. "O da senin işlerine bakmıyor mu?"

-"O kuvvetine güvenen budalanın biridir. Kendisinden kuvvet istenen işlerde istifade ederim. Hepsi bu kadar."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Sana kalırsa herkes budala. Öyle değil mi Peel? Tek akıllı sensin. Para kazanmak için tanımadığın insanları öldüren aşağılık bir mahlûksun."

Alınmadı bile. Bilâkis güldü. "Ben çok zekiyim. Bu yüzden cinayet işlettirmeme rağmen ele geçmiyorum. Bu da benim ne kadar kafalı olduğumu ortaya koyar sanırım. Benimki gibi bir teşkilâtı idare etmek çok kolaydır. İnsan iyi bir usul takip ederse mükemmel netice alır tabii. Ben bu işi bir ticaret mevzuu gibi kabul ettim. Gece kulübü işletmek, buz dolabı yapmak veya emlâkçilikten farkı yok bunun. İnsan cinayetten de para kazanabilir."

Ciddileşmişti artık. Kendisini çok beğeniyordu. Ve bu fırsattan istifade ederek, kendisini methedecekti. "Scott, sana bu iş biraz karışık gelebilir. Seçilen şahısların ortadan kaldırılması işini tehlikeli bulabilirsin. Ama benim gibi kafası çalışan bir insan için çok kolay oldu bu. Bu usûlü bulana kadar epeyi kafa patlattım ama deydi. Meselâ tabanca kullanırsan balistik mese-

lesi ortaya çıkar. Kullandığın tabancanın numarasını tespit edebilir polis. Bir adamı döve döve öldürür ve cesedini karanlık bir geçide atarsan bunun cinayet olduğu hemen anlaşılır. Halbuki bizim usûlümüz böyle değil. Daima kafalarda bir şüphe kalıyor. Polis bazı kazaların aslında cinayet olduğunu anlıyor ama bir şey yapamıyor. Zira ortada delil yok. Sen şimdiye kadar işlediğimiz kaç cinayetin kaza sanıldığını bilseydin şaşardın Scott. Sayılmayacak kadar çok bu. Polis sonunda 'Kaza' diyerek işin içinden çıkıyor."

-"Doğru," diye söylendim. "Şaşırdım."

Peel devam etti. "Mr. Brooks'un yüzünden epeyi endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Bilhassa işin metodu beni rahatsız etti. Zira katil tıpkı bizim gibi hareket etmişti. Belki de katil son günlerde gazetelerdeki yazıları okumuştu. Biliyorsun kaza yapan ve kaçan şöförler aleyhine bir kampanya açtı gazeteler." Kahkahalarla gülmeğe başladı. "Enayiler. O budala gazeteciler bir netice alacaklarını sanıyorlar." Sonra sakinleşerek, tuhaf tuhaf beni süzdü. "Zaten bulduğum usûl de artık kullanılmıyacak hale geldi. Gazetelerin bir şey yapacağı yok ama halkın dikkatini çektiler. Sonra dediğin gibi iki yardımcım morgdaysa artık benim de işten çekilme zamanım gelmiş.. Hem böylece kolaylıkla işi bırakabilirim."

-"Bir şey daha var," dedim. "O ses bantları."

-"Bantlara ne olmuş?"

-"Ben de bunu bilmek istiyorum zaten. O bantlara ne olacak? Onları ne yapmak niyetindesin?"

Önce güldüyse de birdenbire ciddileşti. "Bu bantları düşünüp üzülmene hiç lüzûm yok. Bantları bu odadaki kasamda saklıyorum. Şimdi ne yapacaksın bakalım? Bantları a'ıp götürecek

mişin yoksa?" Namussuz benimle düpedüz alay ediyordu. Hayatından memnun olduğu da belliydi. Ona bir şey yapamıyacağımdan emindi.

-"Sana daha önce de söyledim ya. Sadece merak ettim. İşim icabı meraklıyım ben."

Peel, yine ciddileşerek kaşlarını çatıp beni süzdü. "Mr. Brooks'u kim öldürdü Scott?"

Birdenbire afalladım. Böyle bir sual beklemiyordum doğrusu. Joe'yu hangi allahın cezası serseri temizlemişti acaba? Eddie mi? Yok bu imkânsızdı. Eddie o geceyi kumar oynayarak geçirdiğini ispat etmişti. Acaba onu Robin mi öldürmüştü? Durakladım. Olabilirdi bu. Kadın o geceyi nasıl geçirdiğini ispat edememişti. Sadece evde olduğundan bahsetmişti. Kendisini gören de yoktu. Yani durumu biraz şüpheliydi. Zaten o isim meselesi de halâ kafamı kurcalıyordu. Ya Dragoon? Belki de adam Joe'nun paraları yürütmesine fazla hiddetlenmişti. Ama öyle olsaydı Zerkle'i de öldürtmez miydi? Sıska serseri hala hayattaydı. Joe'yı öldürmüşse neden Zerkle'i sağ bırakmıştı. Sara. Bu dişi panterin cinayetle ilgisi olduğunu sanmıyorum . Ama başka hususlar da vardı. Bunları birer birer gözden geçirdiğim takdirde....

-"Ayağa kalk," Peel yine masasına da yanmıştı. Gerilmiş dudaklarının arasından dişleri gözüküyordu. "Ben bütün istediklerimi öğrendim. Mr. Brooks'u kimin öldürdüğü o kadar mühim değil. Artık işten çekilme zamanım geldi. Zaten zengin sayılırım. Evet, zengin bir adamım."

-"Belki zenginsin." diye cevap verdim. "Fakat adam olduğundan şüphem var."

Sinirlendi tabii. "Sen kazaya uğramayacaksın Scott. Öyle teferruatlı işe lüzûm yok. Sadece ağzına bir kurşun sıkacağım. Dişlerini kırıp geçecek kurşun kafatasının arka tarafından

çıkacak."

O sakin halinden eser kalmamıştı. Birdenbire canavarlaşmıştı sanırım. Artık hislerini belli ediyordu. İç yüzü ortaya çıkmıştı. Dudaklarımı yaladım ama dilim de kurumuştu. Güçlükle yutkundum.

Güldü domuz. "Haklısın Scott. Korkman lâzım. Ecelin geldi artık. Son dakikalarını yaşıyorsun." Tabancayı kaldırıp yüzüme doğru çevirdi. Artık gülmüyordu ama gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yüz adeleleri de gerilmişti. Bu işten tatlı bir heyecan duyuyordu galiba.

Ben namlunun kapkara deliğine bakıyordum. Bacaklarım sanki başka birine aitti. Bir hayli de korkuyordum. Daha doğrusu dehşete kapılmak üzereydim.

İnsan öleceğini bildiği zaman neler hissediyor bilemezsiniz. Belki aynı şey sizin başınıza da gelmiştir. Ben böyle durumlarla bir kaç defa karşılaştım. İnsan öleceğini birdenbire anlıyor. Ağzı kuruyup dili şişiyor. Midesi alt üst oluyor. Bacakları da çekilmeye başlıyor.

-"Önce bir sigara içebilir miyim?" dedim. Sesim bir hırıltıdan farksızdı. Kulaklarıma çok yabancı geldi bu ses. Benimle kedi fare oyunu oynamak hoşuna gidiyordu. Teşkilât kurup para karşılığı adam öldürten Peel gibi insanlar sadece kazanç için yapmazlardı bunu. Onlar son derece hain ve kana susamış mahlûklardı. Cinayetten zevk alan sapıklardı. Nedense başkalarının hayatlarıyla oynamak onlara zevk veriyordu. Peel de tabancayla beni tehdit ederken hayatından çok memnundu. Büyük zevk alıyordu bu işten.

Ona baktım. Masanın arkasında duruyordu. Her insan gibi onun da iki bacağı ve iki kolu vardı. Yalnız yüzü biraz tuhaftı. Bir de elindeki tabanca manzarayı bozuyordu. Buna rağmen onu gören

biri sapık olduğunu anlamazdı. Hiddetlenmis bir adam sanırdı. Halbuki bu namussuz benı korkutup sapıkça bir zevke kapılmıştı.

Uzun müddet cevap vermedi. Sonra ağır ağır konuştu. "Tabii.. Neden sigara içmeyecek mişsin? İdam edilenlerin son arzuları daima yerine getirilir. Yalnız sigaranı ağır ağır iç ve zevkini çıkar Scott."

derin bir nefes aldım. Sonra sigara ve kibritimi çıkarmak için elimi cebime soktum.

-"Ağır ağır hareket et." diye mırıldandı. "Yoksa pişman olursun."

Yapılacak bir şey yoktu. Bu namussuzu sersemletmem lâzımdı. Yoksa bu odadan sağ çıkamayacaktım. Onun için ihtar ettiği gibi ağır ağır hareket doğru olmazdı. Hemen sigara paketimi çıkardım.

İrkildi tabii. Dudaklarının kenarı aşağı doğru kıvrılaı. Benim mideme de bir ağrı saplandı. Sigarayı ağzıma sokup paketi kendisine attım."Sen de iç." Güya cesaretli bir tavırla söylemiştim bunu. Ama sesim bir gıcırtıdan farksızdı.

Paket Peel'in omuzuna çarparak yere düştü. Tütün kırıntıları elbisesinin omuzuna dökülmüştü. Serseri ağır ağır sol elini kaldırıp ceketinin omuzunu süpürdü. Halâ sağ elindeki silâh bana doğruydu. Yalnız otomatiği biraz aşağıya indirmişti. Bu sefer beni göbeğimden vuracaktı galiba. Parmağının tetikte hafifçe gerildiğini gördüm. Sıram gelmişti.

Ama ben ölene kadar mücadele edecektim. "Kusura bakma, Peel Kazara oldu. Ne var? Sinirlerin mi bozuldu?"

Şaşırmış gibiydi. Ne olduğunu pek anlıyamamıştı. Beni hemen öldürüp öldürmemek hususunda karar vermeğe çalışıyordu. Galiba oyunumda

muvaffak olacaktım.

Cebimden çıkarmış olduğum yassı kibritlerin kartonunu açtım. Bir kibrit koparıp çaktım. Sigaramı yakarken alevi yanmamış kibritlere doğrulttum.

Bunlar birdenbire parladı. Ben de yanan kibritleri yüzüne, tam gözlerine doğru savurdum. Kendim de üstüne atıldım. Başını geriye çekerek hayretle bağırdı. Tetiği çekti. Kurşun kolumu çizip arka duvara saplandı. Ben masanın üstünde kayıp yumruğumu tabancaya indirdim. O anda acıdan kolum tutuldu sanki. Zaten o kolum yaralıydı. Ama neyse tabanca Peel'in elinden fılayıp duvara çarptı.

Bu namussuzu elime geçirmek istiyordum. O zamana kadar tutmağa çalıştığım korkunç hiddet yine benliğimi sarmıştı. Boynunu yakalayıp sıkacak ve gözlerinin yuvarlarından uğramasını zevkle seyredecektim.

Yuvarlanarak masadan indim. Tam sol ayağımı yere bastığım sırada çeneme bir yumruk indirdi. Bunu nasıl yaptığını anlıyamamıştım. Ama duraklamama sebep oldu bu. O sırada beni temizliyebilirdi. Ben heyecandan durumu hesaplıyamamıştım. Böyle bir darbe beklemediğim için sersemleşmiştim. Ama o da şaşırmış olacaktı.

Sersem sersem bakınırken onun tabancayı almak için yere atladığını gördüm. Tabancayı kaptı. Dönmeye çalıştı. Bir taraftan da başını çevirmiş bana bakıyordu. O vakit teferruatla vakit kaybetmenin doğru olmıyacağını anladım. Ona doğru bir adım atıp sağ ayağımı sür'atle kaldırdım. Ayakkabımın burnu tam ağzına isabet etti. Dişleri kırılırken tuhaf bir ses çıktı. Namussuz duvara çarpıp durdu. Sonra ağır ağır yere kaydı.

Bu darbenin tesiriyle boynunun kırılması lâzımdı. Gebermesi lâzımdı köpeğin. Ama o bayıl-

madı bile. Dudakları patlayıp şişmişti. Kırık dişlerinin arasından ıslık çalar gibi nefes alıyordu. Ama halâ hareket ediyordu. Elinden tabanca düşmüştü. Bir an duvara dayalı kaldı. Ben de canının çıktığını sandım. Sonra aptal aptal başını çevirdi. Yine yerdeki 32'liği gördü. Elini tabancaya doğru uzattı. Allah kahretsin, bu serseri tabancayı almaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ben de durup kendisini seyrettim. Güç belâ silâhı aldı. Kaldırdı.

Eğilip, bir darbede tabancayı odanın köşesine kadar gönderdim. Kendisini de ceketinin yakasından tutarak kaldırdım. O anda gözlerimin önünde Kelly belirdi. Sonra bu alçağın öldürmüş olduğu, elli veya yüz kişi geldi aklıma. Namussuzun beni öldürmeğe hazırlandığı sırada ne kadar neşelendiğini hatırladım.

O vakit çenesine şiddetli bir darbe indirdim. Bütün kuvvetimi toplayarak hafifçe döndüm. Doksan sekiz kilo ağırlığımı yumruğumda toplamıştım. İşte bu doksan sekiz kilo bir balyoz gibi çenesine iniverdi. Başı geriye gitti. Bir daha kafası eski yerine gelmeyecekti sanki. Kolları iki yana açıldı. Namussuz yüz üstü düşüp hareketsiz kaldı.

Ben de başında durdum. Ağızımı açmış derin derin soluk alıyordum. Birdenbire vücûdum gevşeyiverdi. Gözlerimin önündeki sis dağıldı. Kolumun aşağıya düştüğünü farkettim. Yumruğum kendiliğinden açıldı. Kolumu kaldırıp avucuma baktım. Yumruğumu sıkarken tırnaklarımı etime batırdığım için avucum kanamıştı.

Dönüp masanın arkasındaki koltuğa çöktüm. Bir kaç dakika hareketsiz kaldım. Kımıldadığım yoktu. Nihayet telefonu açıp CinayetŞubesini aradım. Samson cevap verdi.

-"Sam," dedim. "Orada olduğuna sevindim.

Ben Shell."

-"Ne var Shell? Sesin pek tuhaf geliyor. Bir şey mi oldu yoksa?" Endişelenmişti.

-"Yok yok iyiyim. Ben Harem Gece Kulübündeyim. Hemen buraya gel."

-"Harem Gece Kulübünde mi?"

-"Evet Sunset Bulvarında."

-"Allah kahretsin," diye homurdandı. "Orada ne işin var? Hem neden?"

Sözünü kestim. "Salonun gerisindeki perdeli kapının önünde Charles adında biri olacak. Size büronun nerede olduğunu o gösterecektir. Bir de doktor getir."

-"Doktor mu?" diye bağırdı. "Yaralandınmı. Shell? Söyle ne oldu orada?"

-"Hayır bir şeyim yok. Doktor Peel'e lâzım. Gece kulübünün sahibi ve benim eski müşterim Victor Peel'e."

-"Eski müşterin mi?"

-"Sana durumu buraya geldiğin zaman anlatırım. Bir şey daha var. Buradaki kasayı açmak lâzım. Onun için Hırsızlık Şubesinden bir de mütehassız getir?"

-"Çıldırdın mı sen?" diye bağırdı. "Bizim kasa kırmaya hakkımız yoktur."

-"Bunu rahat rahat kırabilirsin, Sam. Peel'in itiraz etmeyeceğinden eminim. Beni dinle Sam. Her şeyi izah edeceğim. Yalnız çabuk buraya gel. Doktor getirmeyi de unutma. Emin ol her şey yolunda." Telefonu kapattım. Midem bulanıyordu. Başımı masaya dayayıp yutkunmaya başladım. Bilmem neden kendimi tuttum.

Bir kaç dakika sonra Samson, peşinde ak saçlı siyah çantalı bir doktorla içeriye girince başımı kaldırdım.

Bu arada benim saçlarım da biraz ağarmıştı sanırım.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Sam'a merhaba dedikten sonra elimle köşede yatan Peel'i işaret ettim. Halâ kımıldamamıştı o. Onun ölmediğini ümid ediyordum.

-"Şu adama bir bakın doktor." dedim. "Biraz dudakları ezildi sanırım. Bir kaç dişi de kırıldı galiba."

Samson, karşıma dikildi. Kaşlarını çatmış dikkatle yüzüme bakıyordu. "Ne oluyor Shell?"

-"Kasa mütehassısı yola çıktı mı?"

-"Evet Hırsızlık Şubesinden birini istettim. Neredeyse gelir sanırım. Ama öyle ümitlenme. Kasayı kıracağını hiç sanmıyorum. Kendisi şehirdeki kasa yapan şirketlerden birinden bir mütehassıs getirmemizi tavsiye edecektir."

-"Bu iş çabuk olursa mesele yok."

Arkadaşım "Ne oluyor Shell? " diye sordu. "Bu işlerin manâsı nedir?"

Parmağımla Peel'i işaret ettim. "Müşterim o. Daha doğrusu yarım saat evveline kadar müşterimdi. Şimdi kendisi sana ait Sam. Şu para mukabili adam öldüren teşkilâttan geriye bir o kaldı. Hani cinayete kaza süsü veren teşkilât var ya, onun kurucusu o. Diğerleri temizlendiği için geriye bir o kaldı. Kelly'i dövdürtüp arabadan attıran namussuz da o."

Samson'un ağzı açık kaldı. Tuhaf bir tavırla beni süzerek, "Emin misin?" diye sordu.

Bitkin bitkin başımı salladım. "Doğru söylüyorum Sam, zaten teşkilât çok küçüktü. Üç ki-

şiydi onlar. Yerde yatan serseri ve iki de gorili. O iki goril ayak işlerine bakıyor ve icap edince de adam öldürüyorlardı. Peel'de işi idare ediyordu. Her cinayeti plânlayan oydu. İki adamını siyah bir Lincoln içinde Doheny Yolunda bulmuşsunuzdur her halde. Bir saat kadar evvel Şikayet Şubesine telefon ederek onların öldüğünü haber vermiştim. Namussuzların ikisi de geberdi. Bir sigara yaktım. "Bu arada Charles hakkında da biraz tahkikat yaptırsan fena olmaz. Seni içeriye o aldı değil mi?"

-"Şu kırmızı burunlu iri yarı adamı mı kasdediyorsun?" Sam başını salladı. "Onu gözüm tutmadı.Memurlardan birini onun yanına bıraktım Shell."

-"Peel, onun teşkilâtla ilgisi olmadığını söyledi. Kafasız bir mahlûk olduğunu ve sadece burada çalıştığını iddia etti. Belki de öyledir. Ama sen dikkatli ol." İçin için Charles'in suçsuz olmasını arzu ediyordum. Sebebini bilmiyordum ama nedense hoşlanmıştım ondan.

Doktor, siyah çantasını kapatıp Samson'un yanına geldi. "Bu adamı hemen hastahaneye kaldırmak lâzım. Kendisi bir hayli tartaklanmış. Durumu iyi değil."

Samson kaşlarını çatarak doktora baktı: "Bu ara geberecek mi dersin? Onun bu kadar kolaylıkla elimizden gitmesini istemem doğrusu."

Doktor, 'Hayır' der gibi başını salladı. "Yok merak etme. Sadece tıbbî müdahaleye ihtiyaç var. Halâ baygın. Kendisine gelemedi. Beyni sarsılmış sanırım. İyi bakılırsa bir şeyi kalmaz. Bu arada ona takma diş de lâzım."

Samson gidip telefonu açtı. Bir can kurtaran istedi. Telefonu kapattığı sırada bir sivil memur içeri girdi.

Arkadaşım. "Bizim kasa mütehassısı da

geldi." dedi. "Sen şimdi durumu izah et bakalım."

Bitkindim ama konuşmam lâzımdı. Sam'a Kelly'nin son konuşmamızda anlattıklarını naklettim. Sonra Peel'le geçirdiğim son yarım saat zarfında olanları izah ettim.

Samson, bir küfür savurdu. Gülümsemeye çalıştım. "Dinle, Sam. Bu kasayı açmamız şart. Zira Peel ses bantlarını buraya sakladığını söyledi bana. Yalan uydurduğunu sanmıyorum. Çünkü kendisi bana bunu anlattığı zaman beni temizlemeğe hazırlanıyordu. Benim sağ kalıp bu sözleri başkalarına söyliyebileceğim aklından bile geçmedi. Hem neredeyse beni gebertecekti. Şimdi kasayı açınca o bantlar çıkacak.Sen de kaza süsü verilmiş bir sürü pis cinayetin iç yüzünü öğreneceksin. Artık bu kadar işle başa çıkabilmek için epeyi uykusuz kalacaksın. Ööyse Peel de elinde. Eksik kalan kısımları kendisine sorarsın artık. Şehirde işlenmiş ve faili belli olmayan bütün cinayetlerin cevabı şu kasada."

Sam,"Allah kahretsin," diye homurdanarak cebinden bir püro çıkardı. Ağzına soktu.

Devam ettim. "İşleri çabucak halletmek için Eddie Kash'ı tevkif edebilirsin. Bu zevki kendim tatmayı isterdim doğrusu. O namussuzu hiç gözüm tutmamıştı. Kash sene başında parasız kalmış. At yarışlarına para yetiştirmek için Middleton adında uydurma bir şirkete yüklü çekler göndermişti. Aslında böyle bir şirket yok. Kash, kendi şirketinden para çalıyordu. Kasadan çıkacak bantlardan birinde Eddie'nin konuşması olacak. Eddie, Peel'le adamlarını tutarak Johnson'u öldürttü. Zira ortağı Elias Johnson onun para çaldığını anlamıştı. Hem Johnson ölünce Eddie'nin mali vaziyeti de düzelecekti. Eddie, ortağını öldüren adamların kimler olduğunu bilmiyordu. Yalnız kendisiyle konuşan şahsın sesini banda aldığından haberdardı.

Belki mahkeme ses bandını delil olarak kabul etmiyecekti ama Kash için bu bir şeyi değiştirmezdi. Bir kere yakalanmıştı. Bu yüzden de Joe Brooks, kendisinden para sızdırmaya kalkınca itiraz etmedi. Kendisine şantaj yapanların teşkilâttakiler olduğunu sanıyordu. Her halde teşkilâttakilerin bu işi bilmediklerini öğrenince yüreğine inmiştir. Sonra Eddie Kash düşünmeğe başladı tabii. Bu işi teşkilât yapmadığına göre şantajcı kimdi? Sonunda şantajcının Joe gibi beş para etmez bir serseri olduğunu öğrendiyse.."

Birdenbire sustum. Ağzım açık kalmıştı.Ne budalaydım ben. Şimdiye kadar durumu sezmemiştim. Kafamı kurcalayan fikir birdenbire şuur üstüne çıkıvermişti. Aptal aptal Samson'un yüzüne baktım. Sonra ağır ağır kalkarak kapıya doğru gittim.

Samson "Ne oluyor?" diye gürledi. "Allah kahretsin Nereye gidiyorsun sen?"

Kapıda durup döndüm. "Sen Joe'nun cesedini görmemiştin değil mi?"

-"Görmedim. Ne olmuş."

-"Burada cesedi görmüş olan var mı?"

Pürosunu dişleyerek yüzüme baktı. "Hayır yok. Neden sordun?"

Ben kapıdan çıktım.

Samson'un arkamdan "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdığını duydum ama aldırış etmedim. Koridoru geçtim.Bir taraftan da budalalığım yüzünden kendi kendime kızıyordum.

Kapıdan geçip gece kulübüne girince şaşırdım.İnsanların gülüp içerek eğlenmelerine şaşmıştım. Ben Peel'in odasındayken gece kulübü bana binlerle kilometre ötedeymiş gibi gelmişti. Salondan geçip ön kapıdan çıktım. Cadillac'a atlayıp şehrin merkezine doğru yollandım. Temhle Sokağına gelince arabamı tam Adalet Sarayının

karşısına park ettim. Nemen atlayıp koştum. Bodruma girdim.

Morg çok serindi.

Morga bir kaç defa gelip gittiğim için benimle ahbap olan Emil, sessiz sedasız iskemlesinden kalktı. Bana doğru geldi.

Hemen kravatımı çözdüm. "Seni gördüğüme memnun oldum Emil." Ceketimi çıkarıp iskemlenin arkasına astım, kravatımı onun üstüne bıraktım. Gömleğimin düğmelerini çözmeye koyuldum. "Sana bir sual soracağım. Ondan sonra da ölenlerden birine bakacağım." Morg da cesetlere nedense 'ölenler' denirdi.

Gömleğimi sıyırıp arkamı Emil'e döndüm. "Sırtıma bir bak bakalım. Şimdiye kadar böyle bir şey gördün mü Emil. Ölülerden birinde böyle bir şey var mıydı?"

Sırtıma baka kaldı. Sonra başını iki yana salladı. "Aman yarabbi, bir yaban kedisiyle mi karşılaştın?"

Sualimi tekrarladım. "Ölülerden birinde böyle bir şey gördün mü Emil. Ölülerden birinde böyle bir şey var mıydı?"

Kaşlarını çatıp biraz düşündü. "Evet evet. Sırtında böyle çizikler olan bir ölümüz var sanırım"

-"Kendisi halâ burada mı?"

-"Tabii. Bakmak ister misiniz?"

-"İstemez olur muyum hiç."

Emil, dönüp yürüdü. Ben de peşinden gittim. Birlikte üstleri çarşaf örtülmüş olan masaların arasından geçtik. Nihayet adam durdu. Bir çarşafı çekerek, "Bu sanırım" diye mırıldandı.

Uyur gibi yatan genç adama baktım. Sarı saçları epey kabarıktı. İncecik bıyığı dudağının üstünde gölge gibi duruyordu. Sağ ayağının baş parmağına dört köşe bir karton etiket bağlanmıştı. Bunun üstüne 'Joseph Louis Maddern' yazılmıştı.

Sonunda küçük Joey'le karşılaşmıştım.

Emil'e döndüm."Bir de sırtına bakabilir miyim?"

-"İstiyorsan yüz üstü çevir."

Cesedi omuzlarından tutup yan çevirdim. Sırtında çok derin izler vardı. Bir gece evvel aynada kendi sırtıma baktığım zaman gördüğüm izlerden farksızdı bunlar.

Bir' müddet sessiz sedasız bu tırmık izlerine baktım. Sonra "Teşekkür ederim Emil," diye mırıldandım. "Anlaşıldı."

Sual sorar gibi beni süzdü."Ne oldu kuzum?"

-"Cinayet," diye cevap verdim. "Çok acaip bir cinayet. Yardımına teşekkür ederim."

Gömleğimin düğmelerini ilikledim. Ceketimi giydim. Kravatımı da cebime soktum. Morgdan çıkıp merdivenleri tırmandım. Ağır ağır arabama gittim. Bir taraftan da kendi kendime söyleniyordum. "Küçük kaltak.. Küçük kaltak..."

⦾ ⦾

⦾

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Yan camları açtım. Sür'atle giderken yüzüme çarpan rüzgâr beni biraz kendime getirir gibi oldu. Bu gece rüzgâr daha serindi. Hoşuma gidiyordu bu. Ama içimin yanması halâ devam etmekteydi. Boğazıma tıkanan yumruğu bir türlü söküp atamıyordum. Mesele halledilmişti. Eğlence bitmişti artık. Bir işi bitirdiğim zaman memnun olurdum Fakat bu sefer tam aksine büsbütün sinirlenmiştim. Pazar gecesiydi. Saat de on bire gelmişti. Yapacağım iş bana çok ağır gelecekti.Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Fakat nasıl olsa eninde sonunda buna mecbur kalacaktım. Onun için bir an evvel bunu da bitirmeliydim.

38'liğimi cebimden çıkarıp açtım. Kurşunları boşalttım. Kurşunları cebimdeki kravatın altına soktum. Tabancayı da kılıfına geçirdim. Düşünmeye devam ettim.

Halâ yatmamıştı o. Yine her zamanki gibi fevkalâde idi. Beni görünce tatlı tatlı tebessüm etti. Odaya girip divana oturdum. O da gelip yânıma ilişti. Merakla yüzüme baktı. Biraz da şaşırmıştı sanırım.

Yumuşak bir sesle "Ne oldu Shell?" diye sordu. "Çok tuhaf bir halin var. Ne oldu?"

Ona 'bakarken içimin burkulduğunu hissettim. "Her şey bitti yavrum. Şimdiye kadar ne yaptığımın farkında değildim. Ama bu gece işi anladım. Bütün bildiklerimi bir araya getirince o ana kadar görmediğim bir şeyi fark ettim."

Gözlerini benden ayırmamıştı. "Yani ne oldu Shell?"

-"Joe'yu senin öldürdüğünü biliyorum." diye devam ettim. "Bunun sebebini de anladım. Şimdi polise telefon edip buraya gelmelerini ve seni tevkif etmelerini söylemem gerekiyor."

Bir şey söylemedi. Güzel gözleri ifadesizdi. Halâ bana bakıyordu.

-"Çok müteessirim, Robin. Emin ol müteessirim. Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin."

Numara yapmağa kalkmadı. Sinirlenip bağırmaya veya yalandan bayılmaya da yeltenmedi. Güzel kahverengi gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu. nihayet. "Şaka ediyorsun, değil mi Shell?" diye mırıldandı. "Böyle bir mevzuda ciddi olmana imkân yok."

İçimi çektim. "Çok ciddiyim. Keşke şaka yapabilseydim, Robin. Her şey bitti artık güzelim. Foyan meydana çıktı. Ama belki talihin yardım eder."

Kurumuş yaprak rengindeki saçlarını arkaya itti. Bu saçlar bana Güney Pasifik'teki bir adanın semasını hatırlattı. Güneş batarken gök yüzü bu rengi alırdı. Sonra dudağını ısırdı genç kadın."Onu öldüren ben değilim, Shell. Emin ol ben değilim. Bana inanmalısın sevgilim."

-"Hayır Robin. Katil sensin. Katilin Eddie Kash olduğunu sanıyordum. Bu iş için biçilmiş kaftandı o. Ama hakkında tahkikat yaptım. Cinayeti onun işlemiş olması imkânsızdı. Dragoon-un da bu işle ilgisi yok. Geriye bir tek sen kalıyorsun yavrum."

Yanıma sokulup vücûdunu bana yasladı. Ne kadar yumuşak ve sıcaktı. Burnuma gelen parfüm çok iç gıcıklayıcıydı. "Shell. yalvarırım bu işi unut.. Ne olur unut.." Nefesi yanağımı yakıyordu. Dudaklarını boynumda gezdirerek fısıldadı. "Bilmiyorsun, bir şey bilmene de imkân yok. Onun için unut bunu."

Çok garipti doğrusu. Divanda yan yana oturuyorduk. Yüzünü boynuma gömmüştü. Saçları suratımı okşuyordu. Halbuki biz cinayetten bahsediyorduk. Sakin sakin konuşuyorduk. Ne hiddetliydik ne de şiddet kullanıyorduk. Robin'in bağırdığı da yoktu. Sanki birlikte akşam üstü çay içiyorduk. Yahut bir dakika sonra karşılıklı viskilerimizi yudumlayacaktık. Ama bir el midemi sıkıyordu. Oyun oynamadığımızın da farkındaydım.

Genç kadın da farkındaydı bunun.

-"Robin," dedim. "Sen Joe'nun çapkınlık etmediğini, başka kadınlarla gezip tozmadığını söylemiştin bana. Sonra onu sevdiğini ve evlenmek istediğini de anlatmıştın. Joe'yla beraber yaşıyordun. Sen genç adama iyice aşıktın. Onun seni aldattığını duyunca kıskançlık damarın kabardı. Başka kadınlarla gezmesine dayanamayarak onu öldürdün. Yahut birdenbire Joe'ya kin beslemeye başladın bu yüzden. Yani intikam almak için adamı temizledin. Ama ne olursa olsun ortada bir cinayet var. Katil de sensin Robin."

Birdenbire yüzü bembeyaz kesildi. Beni omuzlarımdan tutarak kendisine doğru çekti. Sinirli sinirli, "Sus!" diye bağırdı. "Sus, böyle konuşma." Sonra sesi yumuşadı. Sesi tatlılaştı. "Shell Shell öp beni. Ne olur öp beni."

Dönüp yüzüne baktım. Sol eliyle başımı tutup çekti. Dudakları, soğuk ve kuruydu.

Onu durdurmak çok basitti. Zira ne yaptığı belli ve asla iyi bir yankesici olamazdı. Ama

sesimi çıkarmadım. Ona mani de olmadım. İstediği gibi hareket etmesini bekledim. Bakalım tahmin ettiğim şeye cüret edebilecek miydi? Dudakları dudaklarıma tazyik ederken sağ eli ceketimin içine kaydı. Dişleriyle alt dudağımı ısırdı. Fakat o anda öpüşmeyi düşündüğü yoktu. Elini uzatıp tabancamı tuttuğunu hissettim tabii.

Sonra dudaklarını geri çekti. Beni iterek divandan fırladı. 38'liğim elindeydi artık. Yüzü allak bullak olmuştu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Bacaklarını açmış duruyordu. Silâhım sağ elindeydi.

Beklemeye lüzum bile görmedi. Tereddüt etmek aklından geçmedi. Yüzüme bakmaya bile tenezzül etmedi. Tabancayı göğsüme doğru çevirerek dişlerinin arasından ıslık gibi bir ses çıkardı. Sonra tetiği çekti.

Tabancadan hafif bir ses aksetti. Ama patlama filân olmadı. Kadın arka arkaya tetiği çekti. Namluyu kalbime doğru çevirmişti. Ben kımıldamadım bile. Divanda oturup genç kadının yüzündeki şaşkınlık dolu ifadenin yerini hiddette bırakmasını seyrettim. Tabanca patlamadığı için kızmıştı. Sonra yüzü bir maskeye döndü. Olanı anlamıştı çünkü.

Artık karşımda duran kadında güzellik veya cazibeden eser yoktu. Dudakları titriyordu. Çenesi uzamıştı adeta. Yüzünde çizgiler peydah olmuştu. Tabanca elinden düştü. Kendisi de yere yığılarak ağlamaya başladı.

Ben yine sesimi çıkarmadan bekledim. Epeyi ağladıktan sonra monoton bir sesle konuşmaya başladı. "Artık hiç bir şeyin faydası yok zaten. Onu çok sevmiştim," Yerde yatmış tir tir titriyordu. "Geceleri eve geç dönmeğe başlamıştı. Beni aldatmasından korkuyordum. Çok kıskanıyordum onu. Bir gece beni aldattığına iyice kanaat

getirerek ona kafa tutmağa kalktım. Güldü.. Benimle alay ederek güldü. Sonra benden bıktığını söyledi. Onun için benden ayrılacaktı. Kavga ettik. Korkunç bir kavgaydı bu. Zaten ikimiz de bir hayli içmiştik."

Ağır ağır doğrulup oturdu. Boş gözlerle bana baktı. Rimeli gözlerinin etrafına bulaşmıştı. "O vakit kendisinden nefret ettim, Shell. Hayatımda kimseden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum." İçini çekti. "Kavgamız bitmemişti. Ama ben bağırmıyordum artık. Bilâkis ona durmadan içki veriyordum. Joe fazla içkiye alışık değildi. Sonunda iyice sarhoş oldu. O vakit kalkıp kafasına ağır kristal vazoyla vurdum. Ne kadar vurduğumu hatırlamıyorum. Fakat kolum kalkıp kalkıp iniyordu. Her halde o anda çıldırmıştım. Joe gevşeyip kaldı. Ben de dehşete kapıldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Önce bayıldı sanarak, kalbini dinledim. Onu sarstım. Fakat faydasızdı. Joe, ölmüştü. O vakit viski şişesini alıp ağzına biraz daha içki akıttım. Üstüne de içki döktüm. Gömleğini ilikleyip ceketini giydirdim. Güç belâ kendisini sürükliyerek, dışarıya çıkardım. Arabaya soktum. Kendim de direksiyona geçtim. Arabayla şehirde dolaşırken bir taraftan da ne yapacağımı düşünüyordum. O sırada aklıma gazetelerde okuduğum yazılar geldi. Bir sürü otomobil kazası oluyordu. Joe'nun ölümünü de kaza zannedebilirlerdi belki. Elysian Park civarına gelince arabanın kapısını açıp Joe'yu dışarıya attım. Hangi sokakta olduğumun bile farkında değildim. Etraf iyice karanlıktı. Ben son süratle gidiyordum. Hattâ bir ara direksiyona hakim olamayacağımı bile sandım."

İçini çekerek gözlerini halıya dikti. "Keşke öyle olsaydı hiç olmazsa ben de ölüp giderdim. Eve döndüm. Arabayı park edip polislerin gel-

mesini beklemeğe başladım."

Kalkıp onu ellerinden tuttum. Yerden kaldırıp divana oturttum.

Yüzüme bakmadı. "Polisleri beklerken az kalsın çıldıracaktım."

-"Beni dinle Robin." dedim. "Artık işin gerisini de anlat bari. Sakladığın hususları da açıkla. Eddie'den bahset. Şu şantaj işini itiraf et."

-"Demek bunları da biliyorsun."

-"Evet, güzelim."

Yine içini çekti. "Bunları bildiğine göre istediğin nedir?"

-"Bazı hususları anlıyamadım. Joe'nun Eddie'den para sızdırdığını biliyorum. Daha doğrusu ben öyle sanıyorum. Ama şantajcı sen de olabilirsin tabii."

Bitkin bir sesle, "Şantajcı ben değilim," diye cevap verdi. "Fakat durumu biliyordum. Joe'nun başından çıktı bu iş. Eddie Dragoon'un dükkânında durmadan kaybetmiş ve parasız kalmıştı. Dragoon onun dükkâna gelip oyun oynamasını yasak etmişti bu yüzden. Sonra Eddie'nin ortağı ölüverdi. Eddie de birden paralandı yine. Joe bu durumdan şüphelenmişti. Bir gece Eddie'ye telefon ederek onun ortağını öldürdüğünü bildiğini söyledi. Ona kendi ismini vermemişti. Ama Eddie hemen para ödemeye başladı. Joe, işin bu kadar kolaylıkla olmasına şaşırmıştı. Ama para aldığı için kafasını bu hususta yormağa lüzûm görmüyordu. Yalnız bana Fddie'yle samimi olmamı söyledi. Böylece ben adamla içli dışlı olacak ve Joe'den şüphelenip şüphelenmediğini anlayacaktım. Joe o ara Eddie'ye beni tanıştırdı ablası olduğumu söylemişti. Eddie, Joe'nun sevgilisi olduğumu duysaydı bana yakınlık gösteremezdi tabii."

-" Doğru, demek işi böyle ayarladınız.

Söyle Robin. Joe öldükten sonra Eddie'ye şantaj yapmağa devam mı ettin?"

Başını kaldırdı ağlamaktan kızarmış gözlerini yüzüme dikti. Hiddetlenmişti. Ama bir şey söylemedi.

-"Anlatmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Cevap vermedi. Elleriyle bacaklarını tutarak başını dizlerine dayadı. Bu hareketiyle konuşmanın bittiğini imâ ediyordu galiba.

Üstelemedim. Artık her şeyi biliyordum. Gidip telefonu açtım. Victor Peel'in gece kulübünü aradım. Samson'u istedim. Kendisi halâ oradaydı. Onun cevap vermesini beklerken son bir defa Robin'e baktım . Tanıdığım cazip ve güzel kadın değil o. Yaşlanmış, çirkinleşmiş ve hayatiyetini kaybetmişti. Her halde o anda ben de bir hayli çirkinleşmiştim.

Çok pis bir işti bu.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Robin'i götürmüşlerdi. Genç kadın hiç mukavemet etmemişti. Sesini çıkarmağa da lüzûm görmemişti. Mavi üniformalı iri yarı polislerle beraber gitmişti. Bu arada ağır kristal vazoyu da almıştı memurlar. Samson'la ben Robin'in biraz evvel ayrıldığı odada baş başa oturuyorduk.

Arkadaşım yine mahut pürolarından birini dişleyip duruyordu. "Bu iş de böylece halloldu, Shell. Yalnız bir şeyi anlıyamadım. Joe'yu öldürenin metresi olduğunu nereden anladın?"

-"Bunu son dakikada farkettim." diye cevap verdim. "Başlangıçta beş kişiden şüpheleniyordum. Bu arada başkalarını da düşünüyordum tabii. Ama ilk şüphelendiğim Victor Peel'di. Adam beni bu iş için tutmuş fakat sebep söylememişti. Robin ise Joe'nun kardeşi olduğunu ileri sürmüş ve sonra yalanı ortaya çıkmıştı. Fleming Dragoon parasını çaldığı için Joe'ye garezdi. Bu arada Fleming'in deli kız kardeşi Sara'dan da şüphelendim. Eddie Kash da bende iyi bir tesir bırakmadı. Katilin Eddie olmasını çok arzu ettim. Onu elimden kaçırmak istemezdim doğrusu. Eddie'nin Joe'yu öldürmesi için çok mühim bir sebep vardı ortada. Fakat tahkikat sonunda onun suçsuz olduğunu anladım. Böylece Eddie'yi listeden çıkardım. Victor Peel'in de katil olmadığı belliydi. Geriye üç kişi kalmıştı. Dragoon, kalleşliğe gelmeyecek bir adamdı onun için katil olabilirdi. Ama Dragoon, Zerkle'i dövene kadar Joe'nun

oyununu anlamamıştı. Zerkle'i dövdüğü sırada da Joe çoktan ölmüştü. Sonra Dragoon, Joe'yu öldürmüş olsaydı Zerkle'i de sağ bırakmazdı. Joe'yu da daha fazla tartaklayıp gebertirdi. Ben Dragoon'un nasıl çalıştığını gördüm. Son derece merhametsiz o. Dragoon'la gorilleri Joe'yu dövselerdi onun yüzünü gözünü değiştirirlerdi. Bu hesaba göre katil Dragoon da değildi. Onun için geriye sadece iki kadın kalıyordu. Yani Sara ve Robin. Sara'nın Joe'yu öldürmesi ihtimal dahilindeydi. Zira Joe'yla samimiyetini epeyi ilerletmişti. Hattâ sonunda Joe, kadını tekmelemişti." Sırıttım. "Şaka etmiyorum. Sara bana tekmenin izini gösterdi. Mosmor olmuştu orası. Hem Sara tekmeyi bir kaç gün evvel yemişti."

Samson yüzüme baktı. "Demek çürüğü gördün. Kadının neresindeydi bu?"

-"Mühim değil," diye gülümsedim. "Ama Sara vücûdunu biraz çürüttüler diye birdenbire sinirlenip cinayet işleyecek bir kadın değil. Bana kalırsa o canının yakılmasından memnun bile kalmıştır. Onun için Sara'dan şüphelenmekten vazgeçtim. Geriye sadece Robin kaldı."

Bir sigara yaktım. "Bu yüzden Robin'le meşgûl olmam gerekti. Genç kadın bana Joe'nun çapkın olmadığını söylemişti. Halbuki adam başka kadınlarla gezmişti. Robin bunu önceden farketmese bile nasıl olsa sonradan duymuştu. Robin, sevgilisinin başka bir kadınla yaşadığından haberdardı. Ama bunu itiraf edemedi. O takdirde kendisinden şüpheleneceğimi sandı. Zira Joe'yla onun kardeş olmadıklarını öğrenince herkesin aklına ilk gelecek olan şey kıskançlıktı. Sevgilisinin başka kadınlarla gezdiğini öğrenen Robin kıskançlığa kapılıp cinayet işleyebilirdi. İşte Robin bunu düşünmemden korktu. Sonra işe bir de menfaat karışmıştı. Joe, Eddie'ye şantaj yapıp epeyi para

sızdırmıştı. Robin de ayni işe devam ederek bol para kazanabilirdi. Bu arada bir şey daha dikkatimi çekti. Ne zaman Robin'in evine gitsem kadın ilk iş Eddie'yi savıyor ve ondan sonra suallerime cevap veriyordu. Belki bunun manâsı yoktu. Ama belki de Robin adamın yanında kendisini güç duruma sokacak sualler sormamdan çekiniyordu. Ben şantaj veya Joe'yla onun kardeş olmadıklarından bahsederken Kash'ın yanımızda bulunması kötü neticeler doğurabilirdi."

Samson pis kokulu sigarını yaktı."Kadının para hırsına kapılmış olduğunu tahmin ediyorum. Yalnız Joe'nun çapkınlık ettiğini kim söyledi? Robin'in bu durumu anladığını nereden biliyorsun?"

-"Bunları iddia eden benim. Robin Joe'nun başka bir kadınla seviştiğini anlamıştı. Ama bunu nasıl anladığımı bana sorma. Sadece sözümü kabul et. Bu işin tırmıkla alâkası var."

Samson, "Çürükler," diye homurdandı. "Tırmıklar. Ne biçim iş bu." Sinirlendiği için de küfre başladı.

Güldüm. "Bu kadar sinirlenecek bir şey yok. İşi halletmiş sayılırsın. Kadın suçunu itiraf etti. Yalnız senden bir ricam var. Joey Maddern'in şantaj işini açıklamamaya çalış. Ben kanuna aykırı bir şey teklif etmiyorum. Nasıl olsa adam öldü."

Arkadaşım, kır saçlarını karıştırdı. Sonra "Pek alâ," dedi. "Elimden geleni yapacağım, Shell. Zaten bu ara gazeteleri ilgilendirecek bir sürü şey var. Şu kaza süsü verilen cinayetler kâfi."

Birdenbire aklıma heyecanla bu işi halledeceğini söyleyen genç adam geldi. Onu görür gibi oldum. "Doğru. Kelly sağ olsaydı kim bilir ne fevkalâde bir hikâye yazardı."

YİRMİNCİ BÖLÜM

324 numaralı odanın kapısını hafifçe vurdum. Bir iki dakika sonra içeride bir ışık yandı. Yaşlı kadın eski tip altın çerçeveli gözlüğünün üstünden beni süzdü. Bu sefer sırtında pamukludan eski tip bir sabahlık vardı. Ayaklarındaki topuksuz terliklerle çok ufak tefek duruyordu. O kadar şirin bir hali vardı ki.

Heyecanla, "Ah, Mr. Scott," dedi. "Bir şey mi oldu?"

-"Sizi uyandırdıysam özür dilerim, Mrs. Maddern. Vaktin bu kadar geç olduğunu farketmedim. Bir dakika içeriye girebilir miyim?"

-"Tabii, buyrun."

İçeriye girip odanın ortasında durdu. Epeyi fırtınalı bir gece geçirmiştim. Ama en zor şey Mrs. Maddern'e oğlunun başına neler geldiğini anlatmaktı. Ona Joseph hakkındaki şeyleri tekrarlamak bana ağır gelecekti. Artık Joey, kısa pantalonlu yüzü gözü kirli küçük bir çocuk değildi. Joey hayatında tek bir iyi hareket yapmıştı. Bütün ömrünce serserilerle ahbaplık etmesine rağmen yine de iyi bir evlât olarak kalmıştı. Ölmeden evvel de parasını annesine bırakmıştı. Evet bu parayı bir çifte bahisçiyi soyarak ve şantaj yaparak almıştı ama yine de bunu annesine bırakması bir şeydi.

Yaşlı kadın hafif bir sesle, "Oturun Mr. Scott," diye mırıldandı. "Joseph için geldiniz değil mi?"

-"Evet," kadına oğlunun bir hırsız, şantajcı ve namussuz olduğunu söylemek üzere ağzımı açtım. O halâ bana gözlüğünün üstünden bakıyordu. Ona bunları anlatmama imkân yoktu.

-"Ne var?" diye sordu.

-"Şey.. Hiç bir şey yok." Hemen yalan uydurmaya başladım. "Sadece tahkikatımı bitirdim. Size neticeyi söyleyebilirim. Oğlunuz bir trafik kazasına kurban gitmiş. Ona çarpan arabanın şöförü bulunamamış. Biliyorsunuz böyle şeyleri bulmak zor. Ben de bu tip kazaları tahkik ettiğim için oğlunuzla da ilgilenmiştim zaten. Hepsi bu kadar." Nasıl olsa Samson, Joe Brooks'un Joey Maddern olduğunu ortaya çıkarmamaya çalışacaktı. Sonra bu hadiselerin gazetelere geçmemesine de uğraşacaktı. Hem Mrs. Maddern, İllinois'e döndükten sonra Los Angeles gazetelerini de okuyacak değildi ya.

-"Anlıyorum, Mr. Scott."

Devam etti. "Size yazdığı mektuba gelince oğlunuzun sandığınız gibi bir endişesi yokmuş. Sadece ihtiyatlı davranmak istemiş. Oğlunuzun doktoruyla konuştum. Joey'in kalbi bozukmuş. Pek ciddi değilmiş ama oğlunuz endişelenmiş olacak."

-"Kalbi mi hastaymış?" diye sordu.

-"Evet, zannedersem siz oğlunuzun çocukken kızamık geçirdiğini söylemiştiniz. Bu bazen kalp rahatsızlıklarına sebep oluyormuş. Zaten oğlunuz pek sıhhatli de sayılmazmış."

Odadan çıkmak için bir adım attım. Kolumdan tuttu. "Ya o para?"

-"Sizin o. Joseph bu parayı almanızı istemiş."

-"Ben onu kasdetmiyorum. Bu kadar uğraştınız. Zahmetinize karşılık size bir şey vere-

mez miyim?"

Gülümsedim. "Hayır. Benim paramı belediye veriyor. Buraya kadar gelmek zorunda kaldığınız için müteessirim, Mr. Maddern. Şimdi ne yapacaksınız?"

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini sildi. Tekrar gözlüğü taktı. "Her halde eve döneceğim. Bütün tanıdıklarım orada. Joseph'in orada gömülmesini istiyorum. Her halde yarın buradan ayrılırım."

Kapıya doğru gittim. "İyi geceler, Mrs. Maddern. Allaha ısmarladık."

Kapıda durup yüzüme baktı. "Güle, güle Mr. Scott. Yardımınız için size müteşekkirim."

O anda kendimden ne kadar tiksindiğimi bilemezsiniz.

Büroma gelince ceketimi çıkarıp masamın başına geçtim. Arkama yaslanarak ayaklarımı da masaya dayadım. Epeyi hadiseli bir iş olmuştu bu. Joe adında küçük bir serserinin nasıl öldürüldüğünü anlamak için girişmiştim bu işe. Ama hakikati öğrenene kadar bir sürü kirli çamaşır ortaya çıktı. Ne kadar tatsız şeylerle karşılaştım. Hususi hafiyelik hiç de hoşlanılacak bir meslek değil. Acaba hesap öğrenip muhasebeci mi olsaydım. Yoksa yol ameleliği mi etseydim? Bu tıpkı bir sivilcenin başını koparıp iltihap dolu korkunç bir çıbanla karşılaşmaya benziyordu.

Kadınlar!

Ama her kadın birbirine benzemezdi tabii. Sara, meselâ hiç de diğer kadınlara benzemeyen bir mahlûktu. Yalnız o da çok yırtıcıydı. Ama o kadın lehinde bir şey söyliyebilirim. Dürüsttü kendisi. Bir işle meşgûl olan bir hususi hafiye olduğum için musallat olmamıştı bana. Beni Shell Scott olduğum için beğenmişti. Ayni şeyi Robin veya Gloria için söyliyemezdim.

Bir sigara yakarak dumanı içime çektim.

İnsanlardan nefret ediyordum. Hele kadınlara hiç tahammülüm yoktu. O sırada aklıma Maxine geldi. Ahh, Maxine. Ne kadındı o. Sarışın, mavi gözlü, son derece güzel vücutlu bir dilber.....

Saatime bir göz attım. Gecenin biriydi. Ayaklarımı masadan çekerek, kendi kendime gülümsedim. Maxine başka kadınlara benzemiyordu doğrusu...

- S O N -

SHELL SCOTT

POLİS ROMANLARI SERİSİ POLİS ROMA

CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ, Mayk Hammer, James Bond'la beraber Dünyanın en ünlü Polis Hafiyesi SHELL SCOTT'un birbirinden güzel ve heyecanlı on iki polisiye romanını sunmak bahtiyardır. SHELL SCOTT'un her 15 günde bir yayınlanacak olan bu serisinde çıkacak kitapların isimleri şunlardır:

1. DOST YÜZLÜ KATİL
2. CEHENNEMDEKİ CESETLER
3. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
4. BİR KADININ PEŞİNDE
5. ÖLÜM PERİSİ
6. ÇİFTE BELÂ
7. HAYDUTLAR ŞEHRİ
8. MEŞ'UM GECE
9. SICAK ÖLÜM
10. TABUTTAKİ CESET
11. SOKAKTAKİ CESET
12. HIZLI KURŞUN

Bu seriden eksik olan kitaplarınızı doğrudan doğruya müessesemizden temin edebilirsiniz.

FİA[illegible] LİRA